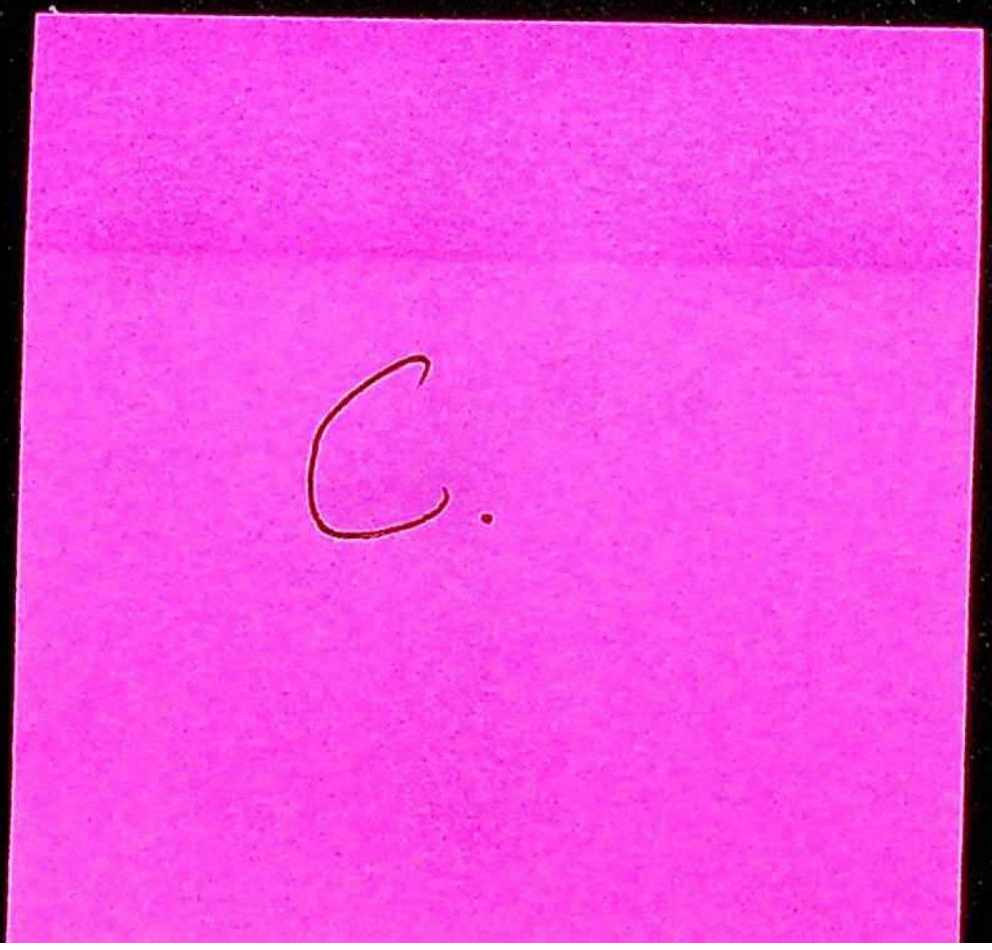
Wilders

II

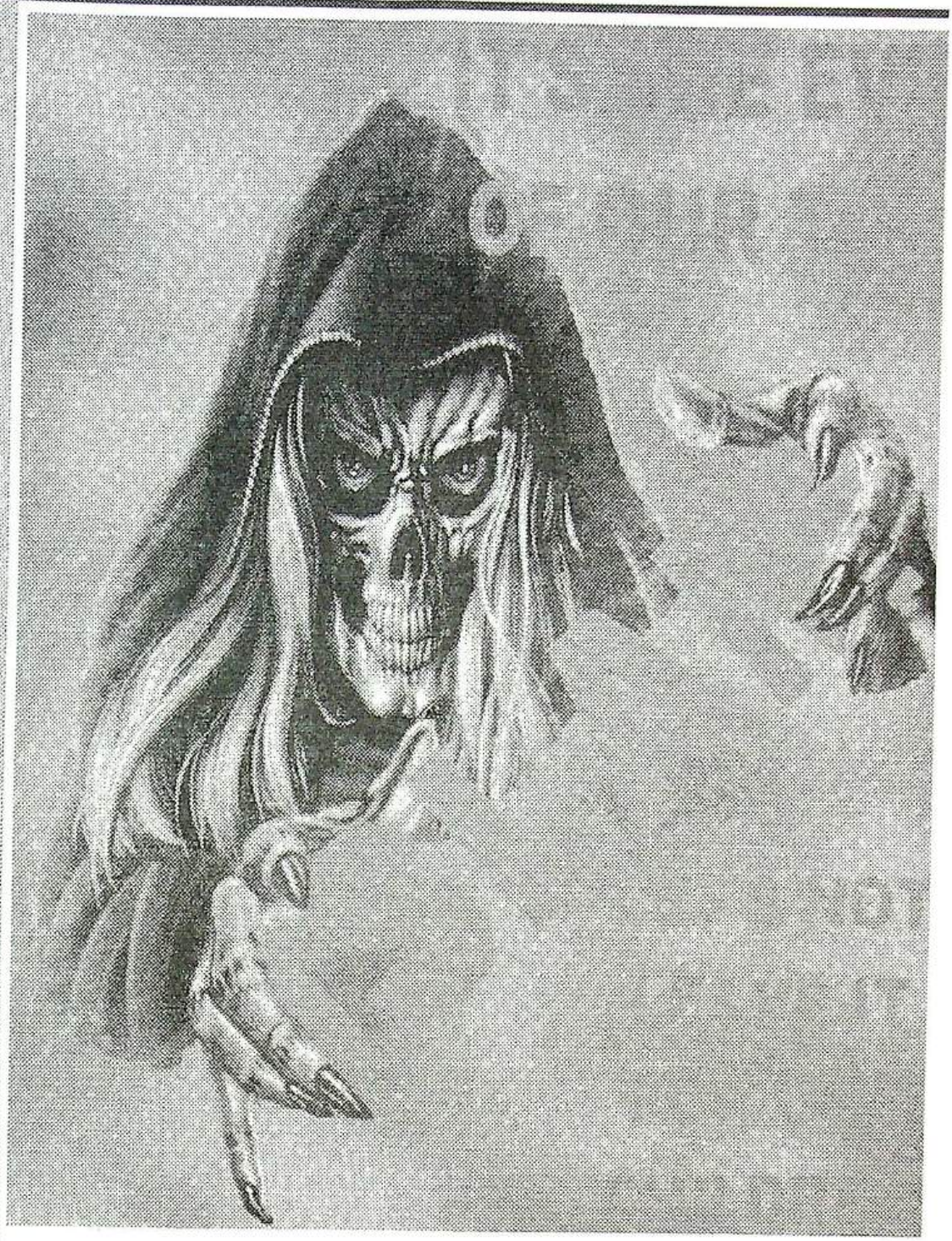

NIEUW DOSSIER
INZAKE KLACHT
WEBSITE WILDERS

walkie
Ere forumlid

Geregistreerd: 28 februari 2007
Berichten: 5.778

Hoe de islam functioneerde, functioneert en zal functioneren

.J. Bron 17 maart 2009

Een historische terugblik met actuele verbanden. Hoe de Arabieren van de 7e tot de 10e eeuw de door hen veroverde gebieden islamitisch doordrongen, welke rol de dhimmitude (de, al dan niet vrijwillige, onderwerping van niet-moslims aan moslims) daarbij speelde en hoe de islamitische mentaliteit daardoor tot op de dag van vandaag wordt gevormd.

Vele mensen in het westen zijn er zich tegenwoordig nauwelijks meer van bewust

dat het Nabije Oosten, Noord-Afrika en Klein-Azië, dus precies die gebieden waarvan het gebruikelijk is om deze als kernlanden van de islam te beschouwen, in de tijd voor de islam de bolwerken van het christendom waren, waar het christelijke geloof eerder, vlugger en dieper in het volk ingedrongen was dan waar ook in het Romeinse Rijk.

Uiteraard weet men dat er daar vóór de islam iets geweest moet zijn en wie erover nadenkt, zal weten dat dit de rooms-christelijke civilisatie en met haar het christendom waren. Dat de uitbreiding van de islam als religie werd voorafgegaan door een meer dan honderd jaar durende veroveringstocht die

de politieke heerschappij van islamitische Arabieren vestigde, dat weet in ieder geval de ontwikkelde tijdgenoot ook.

En toch is het overwegende historische beeld eentje dat weigert één plus één bij elkaar op te tellen.

Europeanen zijn eraan gewend geraakt te geloven dat een zogenaamde "islamitische civilisatie" in de Middeleeuwen superieur zou zijn geweest aan die van het Avondland – zodanig, alsof de inderdaad hoogstaande civilisatie van deze gebieden al niet vóór de islamitische verovering zou hebben bestaan; zodanig, alsof de aan de Romeinse respectievelijk oud-Perzische cultuur gewende christenen en joden het nodig gehad zouden hebben om van roofzuchtige bedoeïenen hulp in civilisatie te krijgen; zodanig, alsof de islam als religie ook maar iets te maken gehad zou hebben met de geestelijk-culturele prestaties die in dit gebied ook na de islamitische verovering nog enkele eeuwen geleverd werden; zodanig, alsof niet op beide grote Jihadgolven – Arabische en later nog eens de Turks-Osmaanse – na een steile, maar korte, opbloei een eeuwen durend verval gevolgd zou zijn. Een verval dat men, anders dan de eraan voorafgaande bloeiperiode, inconsequent niet op rekening van de islam schrijft.

Europeanen zijn eraan gewend geraakt om niet te vragen hoe het komt dat de verschillende volkeren die de islam collectief, dus als volkeren, hebben aangenomen nu net achter elkaar de Arabieren, de Turken en de Mongolen waren, ten tijde van hun islamisering roofzuchtige Barbarenvolkeren. De voor de hand liggende vraag of de islam juist voor zulke volkeren aantrekkelijk zou zijn en waar dat aan zou kunnen liggen, geldt als niet serieus.

Verder zijn Europeanen eraan gewend geraakt er niet over na te denken hoe het zou kunnen komen dat de kernlanden van het christendom binnen enkele eeuwen volledig geïslamiseerd konden worden – zodanig, alsof het een vanzelfsprekendheid zou zijn dat militaire verovering automatisch zou worden gevolg door een bekeringsgolf, en nog wel onder de voorwaarden van "islamitische tolerantie" – nog zo'n legende, die bij voorkeur in de hoofden van die mensen spookt die zichzelf als verlicht beschouwen.

Moslims noemen de veroveringsoorlogen, die voorafgingen aan de islamisering van de onderworpen landen, "Futuhat", wat zoveel betekent als "Openingen" (voor de islam). In onze oren mag dit eufemistisch klinken (ongeveer zoals "broederlijke hulp" als omschrijving van de Sovjet-Russische militaire interventies), het komt echter overeen met de interne logica van het islamitische recht:

De Koran schrijft de uitbreiding van de islam ondubbelzinnig voor en staat daarbij ook gebruikmaking van geweld tegen de zogenaamde "ongelovigen" toe – maar niet als middel van de bekering van schriftbezitters, dus van joden en christenen.

Geschiedkundig realistisch werd ook de bekering van joden en christenen (polytheïsten, hindoes bijvoorbeeld, werden sowieso niet gespaard) weliswaar veel vaker letterlijk met het kromzwaard afgedwongen dan de legende van de

"islamitische tolerantie" ons wil doen laten geloven; desondanks was zij meer uitzondering dan regel. En ook al is het islamitische recht, zoals we nog zullen zien, een normensysteem met ingebouwde zelfontduiking, zodra het om de rechten van "ongelovigen" gaat werd het bij het thema "bekering" toch in het algemeen nageleefd.

Waarom dan echter de gebruikmaking van geweld?

Omdat politieke macht het instrument is met behulp waarvan men de spelregels bepaalt die binnen een samenleving gelden en omdat het mogelijk is spelregels zo te bepalen dat de bekering van complete geloofsgemeenschappen "zonder dwang", "vrijwillig" en "uit zichzelf" plaatsvindt.

De politieke heerschappij over de niet-islamitische autochtone bevolking was slechts een noodzakelijke, geenszins een toereikende voorwaarde voor de islamitische doordringing van de onderworpen landen. Ze was precies datgene zoals de moslims haar omschrijven: een opening. Vanaf nu kon de islam praktisch ongehinderd in deze landen en volkeren binnensijpelen en de middelen waarmee dit in z'n werk ging zijn voor sociale wetenschappers net zo fascinerend als ze verontrustend zijn voor de waarnemers van het actuele tijdsgebeuren.

Wat hier wordt gepresenteerd, zijn enkele typische elementen van de islamiseringpolitiek, die zeer flexibel werden ingezet. Ze hebben allemaal een basis in de koran en de soena en daarom spelen ze ook een rol in alle islamiseringprocessen; men mag zich deze gebeurtenissen echter niet schematisch de zin van een strikte volgorde voorstellen; de islam geeft de Jihadistische werktuigen in de hand en de noodzakelijke mentaliteit om er gebruik van te maken, maar hij bevat geen, zoals een kookboek, gebruiksaanwijzing die men mechanisch zou kunnen opvolgen.

a) Consolidering door afscherming

Ook al, volgens talrijke bronnen, bekeerden als gevolg van de veroveringen kleine delen van de autochtone bevolking zich tot de islam, of uit angst of vanwege de wens bij de overwinnaars te behoren: de overweldigende meerderheid bleef eerst bij haar christelijke of joodse geloof. De Arabische moslims troonden dus eerst als kleine, op veel plaatsen zelfs minuscule minderheid over "ongelovige" volkeren, bovendien volkeren die als onderdanen van het Romeins-Byzantijnse respectievelijk Perzische Rijk cultureel superieur waren aan de Arabieren.

Het in zo'n stand van zaken te verwachten effect is dat de politiek heersende, maar cultureel inferieure veroveraar zich de cultuur van de onderworpene eigen maakt en opgaat in diens volk, zoals zich de Goten in Spanje en de Franken in Gallië romaniseerden, of zoals de Mongolen na de overwinning van China muteerden tot Chinezen. Niets van dat alles gebeurde na de Arabische veroveringen.

De Koran schrijft de sociale afgrenzing van de oemma (de wereldwijde islamitische gemeenschap) tegen anders gelovigen voor en dat hij acht de kans op vreedzame missionering, die immers ook in een nauw sociaal contact zit, waarschijnlijk gering. Daarover zou men verbaasd kunnen zijn.

Als we onszelf er echter bewust van maken dat de moslims praktisch overal buiten hun Arabische kernland als minderheid leefden, en bovendien niet altijd als geliefde minderheid van veroveraars, dan herkennen we dat de afgrenzing de voorwaarde was om de eigen islamitische groep als enige betrouwbare "wij"-groep te zien. Als

Arabieren zich gewoon onder het volk gemengd zouden hebben, dan zou het hen waarschijnlijk net zo zijn vergaan als de Goten, Franken en Mongolen. Het zou tot culturele assimilatie gekomen zijn en de islam zou eerst de privéaangelegenheid van de moslim geworden zijn om uiteindelijk als godsdienstig geschiedkundige curiositeit – niet echt joods, niet echt christelijk – in vergetelheid te raken en tegenwoordig vakgebied van meer of minder excentrieke historici zijn.

Een centrale functie had in dit verband de moskee, die als centra van het islamitische garnizoen in iedere veroverde stad ontstonden. Moskeeën waren veel meer dan alleen maar gebed- of godshuizen. Het waren sociale centra waarin de moslims moreel werden bewapend door hen dagelijks de superioriteit van de islam, de wil van Allah en de grootsheid van hun missie voor ogen te houden, waar politieke zaken werden besproken en waar men onder elkaar was. De formatie biddende moslims herinnert niet zomaar toevallig aan een gevechtslinie van soldaten; de noodzakelijke innerlijke verbinding van religie en oorlog, talloze malen herhaald door de Koran, door de profeet ontelbare malen bekrachtigd, werd op deze manier voor iedereen zinnelijk tot uitdrukking gebracht en voelbaar gemaakt.

(Het is geenszins een anachronistische vergelijking van middeleeuwse appels met moderne peren wanneer men vaststelt dat de zelfafscherming van huidige islamitische minderheden haar principiële, door hen tot een vraag van eer en moreel verheven, assimilatieweigering en speciaal ook de oprichting van enorme moskeeën als zinnebeelden van macht zoals autarkische gemeentecentra de patronen volgen die sinds de vroegste dagen van de islam typisch waren voor het optreden van moslims in de door hen veroverde landen. Anachronistisch is deze vergelijking daarom niet, omdat de zich daarin uitdrukkende continuïteit van theologie, sociale normen en mentaliteit zo duidelijk is dat men parallellen niet gewoon zou met pui toevallig zou kunnen afdoen).

b) Demografische expansie door migratie

Na de Arabische veroveringen waren vaak complete landstreken verwoest en was de inheemse bevolking door moord of deportatie gedecimeerd. De veroveraars stonden dus niet voor het probleem een minderheid te zijn die over een meerderheid heerst, maar ze moesten ook zinvol gebruikmaken van de veroverde ruimte. Met de vestiging van islamitische Arabieren losten ze beide problemen tegelijkertijd op.

Daarbij had de verschuiving van het demografische evenwicht niet alleen een kwantitatieve, maar ook een kwalitatieve component. Het kwam er dus eerst niet per se op aan dat de Arabieren een meerderheid vormden. Het volstond dat zij, en alleen zij, toestemming hadden om wapens te dragen. Deze eenvoudige omstandigheid verschafte hen ook als minderheid, als ze slechts over het hele gebied verspreid was, de sleutelpositie om het gebied te controleren. Zij stelde veilig dat de moslims altijd de laatste partij waren die het laatste woord behield.

Vaak ging daardoor de verdrijving van de inheemse bevolking ook na de veroverin verder. Omdat veel van de binnenkomende moslims nomaden waren, die traditioneel al leefden van roof, stonden de rechten van de – theoretisch – beschermelingen vaak slechts op papier. Het klimaat van onzekerheid en anarchie, speciaal bij de boeren, droeg er het zijne toe bij dat velen hun geboorteland verlieten om plaats te maken voor aansluitende Arabieren.

c) De dhimma – het "beschermingsverdrag"

Waren afgrenzing en migratie nog instrumenten die de veroveraar ook zonder de medewerking van de onderworpenen kon handhaven, zo was de dhimma, dus de verdragsrechtelijke organisatie van de betrekkingen tussen moslims en niet-moslims, het middel waarmee de spelregels dusdanig werden bepaald dat concurrerende religies vroeg of laat moesten verdwijnen. Met het beschermingsverdrag verdween bijvoorbeeld niet de Jihad - in zekere zin brandde deze nu pas goed los. Het doel van de dhimma was niet de modus vivendi, in ieder geval niet als definitieve toestand, maar om de dingen gecontroleerd op gang te brengen "tot de verleiding is opgehouden en het geloof in Allah er is" (Koran 2, 193).

De dhimma was een instrument van de jihad. Wie tegenwoordig over de zogenaamde islamitische tolerantie fantaseert en dit juist met de existentie van zulke verdragen motiveert, heeft of de islam niet begrepen of speculeert op de infantiele lichtgelovigheid van een harmoniezuchtig westers publiek.

De wettelijke status van de dhimmi's varieerde in de loop van de tijd en van land land. In de kern echter waren de condities altijd dezelfde en ze kunnen in vier centrale, met elkaar samenhangende, thema's worden ondergebracht:

v Economische uitplundering

v Vernedering en discriminatie

v Beheersing van de openbare ruimte

v Verbod van kritiek op de islam

Economische uitplundering

Aan dhimmi's werd de jizya - een hoofdelijke belasting - en de charãdj - een grondbelasting - opgelegd, die wezenlijk hoger was dan de tiende, die ook door de islamitische grondbezitters werd geheven. Beide belastingen zijn, volgens het islamitische recht, de prijs voor het feit dat de dhimmi's, die voor de wet oorlogsbuit van moslims zijn, tenminste in het bezit van hun vroegere eigendom blijven, niet worden gedood, hun geloof nog steeds kunnen uitoefenen en dat de meesten van hen niet als slaaf worden verkocht.

De meesten. Want vele dhimmi-verdragen verplichten de onderworpen volkeren om eenmalig of regelmatig te zorgen voor contingenten slaven. De Osmaanse praktijk van de "knapenoogst" is daarbij slechts een bijzonder prominent voorbeeld van bijna ontelbare: de christelijke Balkanvolkeren, speciaal de Serviërs, werden eeuwenlang gedwongen om de sultan ieder jaar een bepaald aantal knapen te geven, die uit hun

families werden weggerukt, onder dwang bekeerd en gehersenspoeld werden om fanatieke elitekrijgers te dienen in het Janitsarenkorps waar ze juist tegen die volkeren werden ingezet waaruit ze zelf afkomstig waren.

Daarbij waren de geëiste belastingen steeds hoog genoeg om als drukkende last te worden gevoeld. Soms waren ze zelfs zó verderfelijk hoog dat de boeren ze niet konden opbrengen. Wie niet als slaaf verkocht wilde worden had dan geen andere keuze dan te vluchten – naar het buitenland of naar de steden. Onder het kalifaat van de Abbasiden waren soms grote delen van het staatsapparaat bezig met de jacht op gevluchte boeren.

De dhimmi-volkeren werden daarbij collectief benaderd voor belastingheffing en het waren de eigen – christelijke, joodse – notabelen die voor het opbrengen van de belastingen tegenover de islamitische staat verantwoordelijk waren.

Überhaupt groeiden deze notabelen, omdat zij de enige erkende partner van de staat waren, uit naar een machtspositie die ze zo voor de islamitische verovering niet hadden gehad – hun taak bestond alleen uit het regelen van de interne aangelegenheden van hun gemeenschappen, waarmee de staat zich normaalgesproken niet bemoeide. Dienovereenkomstig was deze "autonomie" een uiterst tweesnijdende aangelegenheid: doordat zij een enorme macht overdroeg aan de notabelen op hun gemeenschappen, corrumpeerde ze zich en liet als enige vertegenwoordiging van de onderworpen volkeren alleen zulke instanties toe wiens eigen interesses hen aanspoorden om veeleer de staat te dienen als het eigen volk

Vernedering en discriminatie

Eeuwenlang bestond in de meeste islamitische landen het ritueel dat christenen en joden bij de aflevering van hun belastingen het hoofd moesten buigen en van islamitische belastinginners een klap op het achterhoofd kregen. Dit was slechts één onderdeel van een hele bundel bepalingen die tot doel had de dhimmi's er op ieder uur van de dag aan te herinneren dat ze minderwaardige mensen met minder rechten waren:

Dhimmi's mochten zich niet verzetten tegen overvallen van moslims. Beledigingen waren sowieso aan de orde van de dag, ze golden als het ware als een gewoonterecht van de moslims, terwijl de belediging van een moslim een misdaad was. Ook klappen, zelfs van islamitische kinderen, hadden de christenen en joden zonder klagen te dulden; met stenen naar hen te gooien was een geliefd kinderspel. Zelfs zelfverdediging was voor hen verboden: dhimmi's waren verplicht om zich eerder te laten doodslaan dan de hand tegen een moslim op te heffen.

Dhimmi's moesten zich altijd onderdanig gedragen tegenover moslims. Ze moesten op straat aan de kant gaan als ze een moslim tegenkwamen. Ze mochten geen paarden of kamelen berijden, hoogstens ezels. Op vele plaatsen mochten ze überhaupt niet rijden en moesten te voet gaan, vaak met slecht of helemaal zonder schoeisel. En als ze al op een ezel mochten rijden, dan moesten ze – ook de mannen – op de vrouwelijke manier rijden. Dat ze geen wapens mochten dragen was een vanzelfsprekendheid.

Op veel plaatsen was het bovendien gebruikelijk dat ze bepaalde plekken, steden stadsdelen niet mochten betreden, maar beperkt waren tot hun eigen wijken (wie het, bijvoorbeeld als jood, zelfs waagde om een moskee te betreden, werd zondermeer gelyncht. Het verbod om moskeeën te betreden is weliswaar nergens de sharia verankerd en wordt daarom tegenwoordig ook niet meer gepraktiseerd,

maar gold tot in de twintigste eeuw als vanzelfsprekendheid). Men ziet dat het gebod van sociale afscherming heel consequent in de praktijk werd gebracht, tot aan een vroeg systeem van apartheid.

Er werd streng op gelet dat ze zich niet als moslims konden voordoen om de voorschriften te ontlopen. De gele vlek als herkenningsteken voor joden is waarschijnlijk een islamitische uitvinding. Overigens bestonden er veel varianten van kledingvoorschriften, die echter allen gemeenschappelijk hadden dat de kleren van dhimmi's in het gunstigste geval onopvallend mochten zijn, maar vaak werden hen ook lelijke en belachelijk makende kledingstukken opgedrongen. De zin van de voorschriften was namelijk niet alleen om de dhimmi's als zodanig herkenbaar te maken, maar ook om te voorkomen dat een moslim een christen of een jood op grond van diens kleding als sociaal hoger geplaatst beleefde.

En daarbij zijn dit slechts de praktijken die door de sharia gedekt en daardoor legaal waren. Omdat echter de getuigenis van joden of christenen tegen moslims voor de rechtbank niets waard was – ook dit kwam overeen met islamitisch recht – bleef in feite iedere overval van moslims op dhimmi's minstens onbestraft, omdat er geen islamitische getuige en vooral geen machtige islamitische beschermheer was te vinden die ten gunste van de dhimmi's optrad. Soms gebeurde dat wel eens. De islamitische potentaten die zich voor christenen of joden inzetten riskeerden echter conflicten met hun eigen geloofsgenoten. Er bestaan talrijke voorbeelden van politieke onlusten die ontbrandden, omdat dhimmi's niet meer met de door het (islamitische) volk gewenste hardheid werden onderdrukt.

Ook de gedwongen bekering, door de Koran en de sharia op zich verboden, behoorde vanaf het begin tot de middelen waarmee de islam zich uitbreidde. Waar geen aanklager is, is geen rechter. Ik benadruk echter nogmaals dat ze, ondanks het feit dat ze vaak voorkwamen, eerder uitzondering dan regel waren. Ze kwamen vaak genoeg voor om intimiderend te werken, maar niet zó vaak dat men in de bekering van – op de lange termijn – hele volkeren in de eerste plaats rechtstreekse geweldsbedreiging zou mogen zien.

Beheersing van de openbare ruimte

Er werd al gewezen op de grote betekenis van moskeeën voor de islamisering van de veroverde landen. Ze waren echter niet alleen de hierboven omschreven sociale centra, maar ook een wezenlijk onderdeel van een soort van architectonische Jihad.

Dhimmi-verdragen bevatten bijna overal gedetailleerde bepalingen over binnen welke grenzen de uitoefening van de verschillende religies door de moslims wordt geduld. Vaak hadden de Arabieren – later de Turken – al in de veroveringsfase voor voldongen feiten gezorgd door de bestaande kerken en synagogen zonder dralen brand te steken, niet echter zonder ze van tevoren van hun waardevolle zaken te beroven. Bijzonder consequente veroveraars dreven de bij de kerk of synagoge behorende gemeenteleden bijeen in de godshuizen alvorens ze in brand te steken.

Christenen en joden mochten de door moslims verwoeste godshuizen niet meer opbouwen en kerken en synagogen die door de moslims in beslag waren genomen en in moskeeën werden veranderd werden uiteraard niet teruggegeven. Maar ook die kerken en synagogen die de verovering hadden doorstaan, mochten alleen maar in stand worden gehouden en niet worden uitgebreid en de nieuwbouw van christelijke en joodse godshuizen was verboden (en is dat in vele islamitische landen tot op de dag van vandaag; zelfs daar waar het volgens de wet mag, wordt er slim voor gezorgd dat het in feite niet kan).

Op deze manier zorgden de moslims ervoor dat hun eigen moskeeën steeds groter en prachtiger waren dan de kerken en synagogen van de "ongelovigen".

Dat was echter niet genoeg: christenen en joden mochten überhaupt niets doen wat men als propaganda voor hun religie zou hebben kunnen opvatten. Achter de muren van kerken en synagogen mochten ze hun religie uitoefenen, en dat alleen ook maar als dit zo zachtjes gebeurde dat men er van buiten niets van merkte. Begrafenissen moesten zelfs in alle stilte plaatsvinden; de begraafplaatsen van "ongelovigen" moesten net zo onopvallend zijn als zijzelf en moslims hadden er geen problemen mee om zulke begraafplaatsen indien nodig, of ook wel als terreurmaatregel, vlak maken. Dat klokgelui verboden was spreekt voor zich.

Hier ging het niet alleen om het afweren van mogelijke bekeringspogingen, het ging ook niet alleen om de demonstratie van dominantie (daarom ging het uiteraard ook, maar daar komen we nog op). De beheersing van de openbare ruimte diende er vooral voor om de gemeenschap als een islamitische te definiëren. Het ging er niet alleen om duidelijk te maken wie hoog en wie laag was, maar ook wat het centrum en wat de uiterste rand was. Ik herinner er nogmaals aan dat de moslims een minderheid waren, die door de overwonnenen werd gevoeld als een lastige vreemde heerschappij; weliswaar boven, maar tegelijkertijd de uiterste rand. Het getuigt van een gaandeweg diabolisch psychologisch instinct dat de moslims juist dit gevoel ondermijnden door de sfeer van het openbare islamitisch te doordingen en daardoor de dhimmi's ertoe brachten om zichzelf in een tijd waarin ze numeriek nog de grote meerderheid vormden als buitenstaanders van de samenleving – dus als minderheid – te beschouwen.

Verbod van kritiek op de islam

De profeet beoordeelt kritiek op de islam (zeer zeker spot, om maar te zwijgen van de poging om moslims te bekeren) niet anders dan een aanval die een gewelddadig antwoord uitlokt en rechtvaardigt, en daarom is het nauwelijks verwonderlijk dat strikte verbod op zulke "inbreuken" bijna overal in de islam schering en inslag was. Verbonden met de systematische weigering van rechtsbescherming was de beschuldiging van blasfemie (daar viel iedere vorm van kritiek op de islam onder) zelfs een dodelijk wapen, dat door iedere moslim tegen iedere christen of jood gebruikt kon worden – en in landen zoals Pakistan tot op de dag van vandaag gebruikt wordt.

Er werd echter vooral veiliggesteld dat moslims de capaciteit om aan de islam te twijfelen helemaal niet konden ontwikkelen, omdat ze normaalgesproken nooit met kritiek werden geconfronteerd (als dit echter toch gebeurde, waren ze erop geconditioneerd om ze direct als "slecht", namelijk als aanval te beoordelen. In deze verwisseling van de woordparen "waar/onwaar" met het woordpaar "goed/slecht" overigens een opmerkelijke parallel tot een ander kennis blokkerend waansysteem genaamd "political correctness". Er bestaat niets wat het antiverlichte karakter van beide ideologieën en tegelijkertijd hun innerlijke verwantschap zo indrukwekkend onderstreept als het feit dat ze zich beide met behulp van dezelfde kunstgreep immuun maken tegen kritiek).

Wij werden niet pas met de cartoonstrijd in 2006 met het feit geconfronteerd dat veel moslims ertoe neigen om op kritiek op hun religie met geweld te reageren of gebruikmaking van geweld in ieder geval passief toe te staan.

Dat de Koran het gebruik van geweld als aangemeten reactie op kritiek, spot en

pogingen tot bekering niet alleen toestaat, maar gebiedt, is slechts een noodzakelijke, geen voldoende voorwaarde voor het feit dat militante, gewelddadige intolerantie tot aan de dag van vandaag de mentaliteit van grote massa's moslims vormt. Deze verankering in de collectieve mentaliteit was veelmeer daardoor mogelijk dat de normen van de Koran werden verheven tot sociale realiteiten en als zodanig eeuwenlang bijna voelbaar waren en werden ingeoefend.

De ambivalentie van het islamitische rechts als instrument tot islamisering

Welwillende islamhistorici verwijzen er graag naar dat het islamitische recht, specifiek de dhimmitude, de joden en christenen weliswaar geen mensenrechten in de huidige zin van het woord zouden hebben gegeven en dat ook de islamitische "tolerantie" van de Middeleeuwen weinig te maken had met datgene wat wij tegenwoordig onder "tolerantie" verstaan, namelijk de erkenning van de legitimiteit van het verschil, maar dat het echter toch zoiets als rechtszekerheid zou hebben geboden en dat die meer geweest zou zijn dan religieuze minderheden destijds normaalgesproken konden verwachten.

Het zou onomstreden zijn dat het islamitische recht, ook al werd het vaak geminacht, in ieder geval als norm het ongebreidelde gebruik van geweld in de weg stond en dat was toch beter dan niets. Het was alleen verreweg minder dan "rechtszekerheid".

De weigering van zowel de effectieve rechtsbescherming alsmede van effectieve verdedigingsmogelijkheden was zelf deel van de dhimmitude en leidde ertoe dat de "ongelovigen" in een toestand van permanente bestaansonzekerheid moesten leven: de volgende van de veel voorkomende Bedoeïenenovervallen, de volgende pogrom, de volgende aanbrenging vanwege het zogenaamde "beledigen van de profeet", de volgende ruzie met een islamitische buurman kon ruïnering, slavernij of de dood betekenen, en dat niet alleen voor het betreffende individu, maar ook voor diens familie en gemeente.

En het was toch zo eenvoudig om je aan deze gevaren te onttrekken: men moest alleen maar overgaan tot de islam. De overgang bevrijdde iemand weliswaar niet, tenminste niet direct, van de jizya – als het om geld ging hield ook bij islamitische heersers de missie-ijver op – wel plaatste hij de bekeerling direct in een toestand van existentiële zekerheid. Bekering tot de islam stond gelijk aan een maatschappelijk bevordering, die niet eenvoudig van een slechtere naar een betere positie leidde, maar uit een bestaan als vernederde en geschopte "Untermensch" naar een bestaan als trotse en zelf schoppende heersermens. Men moet zich dat ongeveer zo voorstellen als wanneer een gevangene in een vernietigingskamp alleen maar de aanvraag tot opname in de NSDAP hoefde te ondertekenen om zijn leven redden, zijn vrijheid weer terug te krijgen en het zelfs tot welstand te brengen.

(Verbazingwekkend is niet dat onder deze omstandigheden velen zwak werden, verbazingwekkend is dat de christelijke kerken en joodse gemeenten in ettelijke delen van Noord-Afrika, het Nabije Oosten en Klein-Azië vele generaties en eeuwenlang stand konden houden – ook al werden ze steeds kleiner en bestaan ze nog, met hangen en wurgen, tot op de dag van vandaag. Wie echter goed kijkt, zal vaststellen dat juist in onze dagen de moslims voltooien waarmee de profeet was begonnen en de christenheid uit Egypte, het Nabije Oosten en Klein-Azië definitief genadeslag geven, nadat ze de joden na de stichting van de staat Israël al geen andere keuze hadden gelaten dan daarheen te emigreren).

Men zou denken dat bekeringen die onder zulke omstandigheden tot stand gekomen

waren de islamitische oemma met louter wrok koesterende en morrende gedwongen moslims gevuld en daarmee verzwakt zouden hebben. Waarschijnlijk zou dat ook zo geweest zijn als niet de bekering letterlijk onder directe bedreiging met de dood zou zijn afgedwongen. In gevallen waarin dit daadwerkelijk gebeurde, berichten de bronnen dienovereenkomstig ook dat de gedwongen bekeerlingen later (meestal tevergeefs) probeerden toestemming te krijgen om tot hun oude geloof terug te keren.

De islamitische methode daarentegen om de dhimmi's in ieder geval de kans te laten om bij hun religie te blijven, getuigt van een doortrapte psychologische geraffineerdheid: door hen een minimum aan handelingsruimte te laten en wel bij een handeling die iedereen in het gezicht sloeg wat hen als goed en kwaad was bijgebracht, ontnam zij hen tegelijkertijd schijnbaar het recht om zich als slachtoffer van geweld en onrecht te voelen. De overgang tot de islam moest vrijwillig, moest uit overtuiging zijn gedaan, omdat dit voor de bekeerlingen de enige mogelijkheid was om zich niet als zwakkelingen en als verraders van hun gemeenschap, ja van God, te hoeven voelen. De hierboven beschreven "knapenoogst" van de Osmanen inclusief de daaraan verbonden hersenspoeling was zo bekeken slechts de iets radicalere en opvallender variant van een algemeen gebruikelijke islamiseringmethode.

Wie het op deze wijze werd, werd ideaal en in de woordbetekenis "moslim" – "een zich onderwerpende".

Dat waren mensen van wie de ruggengraat was gebroken, mensen die zichzelf ook niet maar het geringste innerlijke voorbehoud, niet de geringste reserve, niet de geringste twijfel over de islam konden veroorloven, omdat ze er anders aan kapot zouden zijn gegaan; mensen, die dit psychische defect door opvoeding doorgaven.

Omdat bijna de hele bevolking van de islamitische kerngebieden uit nakomelingen van christenen en joden bestaat die ooit hun geloof verraadden, kon dit psychische effect geen individuele neurose blijven die als zodanig na enkele generaties verloren zou zijn gegaan. De in het collectieve onderbewustzijn verankerde herinnering aan zwakte en verraad en de daaruit voortkomende collectieve zelfverachting zijn de voedingsbodem voor fanatieke intolerantie, voor het onvermogen tot twijfelen en voor de steeds lokkende verleiding het eigen zelfrespect door geweld tegen ander gelovigen – of ook gewoon alleen maar door geweld op zich – te stabiliseren.

Als de islam zichzelf door een circulair gestructureerde theologie ideologisch en door dreiging met geweld sociaal immuun maakte tegen kritiek, dan ontpopt zich de zogenaamde "tolerantie" als het middel tot tuchtiging van fanatici: tot psychologische zelfimmunisering!

Bron: www.korrektheiten.com

Bovenstaand artikel werd uit het Duits vertaald door:

E.J. Bron

http://www.hetvrijevolk.com/?pagina=8130

We hebben godverdomme hier een vijfde collone van mensen die dit land naar verdommenis willen helpen.

Forum voor de Vrijheid

Forum voor de Vrijheid > Speakers Corner > Column van de maand
100% Islam = 100% Vrede...

Gebruikersnaam Gebruikersn: Mij onthouden?
Wachtwoord Inloggen

Registreer FAQ Ledenlijst Kalender Berichten van vandaag Zoeken

Post Reply

Discussietools Weergave

31 maart 2008, 20:48

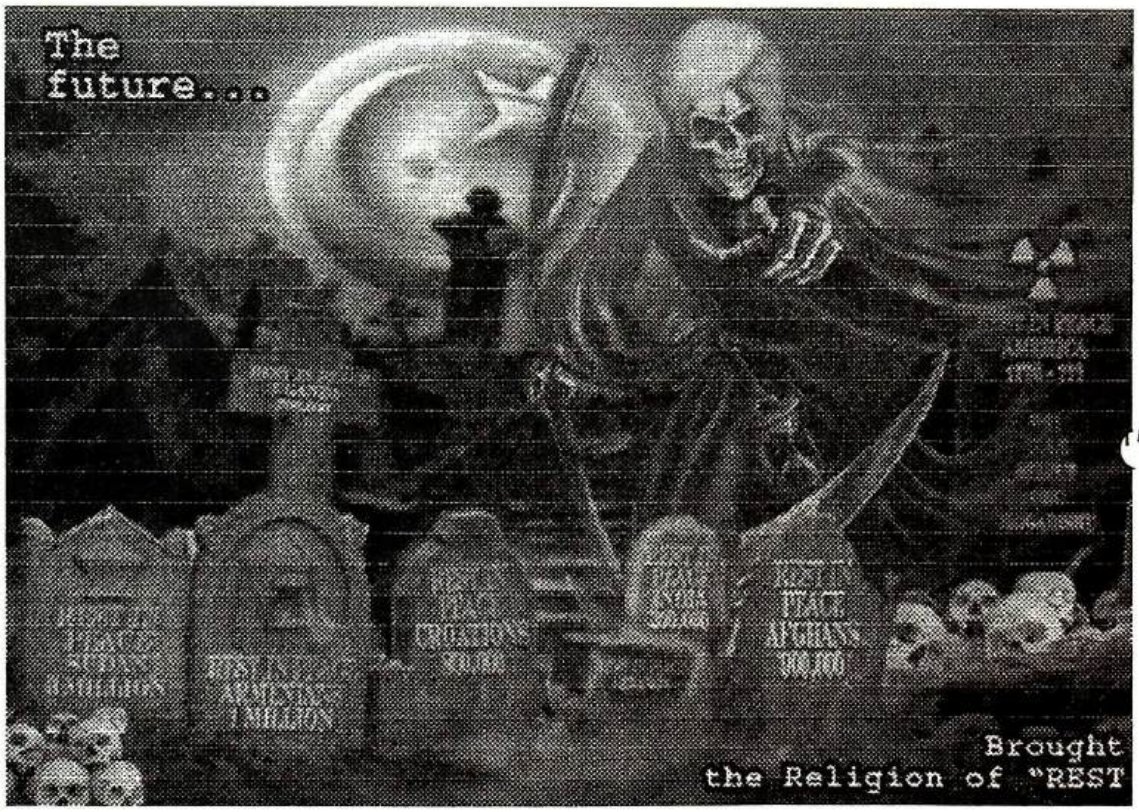
walkie
Ere forumlid

Geregistreerd: 28 februari 2007
Berichten: 5.778

100% Islam = 100% Vrede...

Column van de maand maart 2008:

Met dank aan walkie

Lucida 25 maart 2008

Manuel II Palaiologos: "Laat mij zien wat voor nieuwe dingen Mohammed heeft gebracht alleen slechte en inhumane dingen vinden, zoals dat hij heeft voorgeschreven het geloof predikte, met het zwaard te verspreiden."

Psychologische jihad

De laatste jaren staat de vrijheid van meningsuiting steeds meer ter discussie, vooral hetgeen wel en niet over het geloof van moslims gezegd mag worden. Verschillende worden dagelijks bedreigd omdat zij een kritisch geluid over de islam laten horen. Theo werd zelfs vermoord om zijn islamkritiek. Ayaan Hirsi Ali moest Nederland ontvluchten veiligheid niet langer kon worden gegarandeerd. En recentelijk werd Sooreh Hera, die ook leven niet meer veilig is, door mevrouw Sarucco, hoofd Openbare Orde en Veiligheid van gemeente Amsterdam, te verstaan gegeven: 'Mevrouw, gaat u maar naar de dakloz-

En terwijl alom de islamitische annexatiezucht en censuurdrift om zich heen grijpen, verantwoordelijke (Europese) politici nog steeds in een staat van opperste submissie: nimmer een onvertogen woord over de islam' zo luidt hun devies; 'telkens weer en weer vreedzame en samenbindende karakter van de islam benadrukken' dat blijkt steeds dui- gezamenlijke Europese jihadmissie!

De Egyptische ex-universiteitsprofessor en islamdeskundige Abu-Zaid zegt over de institutionalisering van de islam en de gestage zelf-islamisering die daarbij gepaard pogingen van de islamapologeten het staats- en justitieapparaat te ondermijnen, vormen langere termijn een fundamenteel groter gevaar dan de etnische gewelddadigheden moslimaanslagen."

De groeiende segregatie tussen moslims en niet-moslims, is niet het gevolg van de islam, islam is wel de oorzaak van de groeiende segregatie tussen moslims en niet-moslims. door de CIA de resultaten gepubliceerd van een grootschalig demografisch onderzoek. bevindingen werpen een ontluisterend licht op de correlatie tussen het aantal moslims dat land woont en de islamitische claimcultuur die daar onlosmakelijk mee verbonden blijkt. CIA: The World Fact Book 2007):

Islam is niet zo zeer een religie of islamitische martelaarscult, maar het is een totalitair islam kent religieuze, juridische, politieke, economische en paramilitaire cellen. De religi- dient als overkoepelende versluiering voor alle andere islamgerelateerde activiteiten.

Het proces van islamisering treedt in werking, zodra zich in een bepaalde streek of in een land voldoende moslims hebben gevestigd, die vervolgens in opruiende termen (agit-prop) zogenaamde "religieuze rechten" opeisen. Echter, du moment dat politieke correcte over- multiculturele samenlevingen aan het eisenpakket van de zogeheten 'gematigde' moslims rechtsgeldigheid verlenen (namelijk dat ook zij zich mogen beroepen op "religieuze zijn ze ook verplicht de andere (militante) cellen binnen de islam voor lief te nemen en ze om in de democratische rechtsorde in te bedden.

Hier een opsomming van de strategische en demografische agenda achter het islam Zo lang in een bepaald land, de moslimpopulatie schommelt onder of op de grens van 1% de termen van Job Cohen) niets aan het handje! We kunnen zo'n groep beschouwen als vredelievende minderheid, i.p.v. een manifeste dreiging voor de levensruimte van alle moslims. In zekere zin verdient het zelfs de voorkeur deze minderheidsgroep in de media, documentaires e.d. af te schilderen als een "culturele verrijking":

Verenigde Staten -- moslim 1.0%
Australië -- moslim 1.5%
Canada -- moslim 1.9%
China -- moslim 1%-2%
Italië -- moslim 1.5%
Norwegen -- moslim 1.8%

Bereikt de moslimpopulatie een omvang van 2% tot 3% van de totale bevolking, dan met hun jihadmissie en trachten andere etnische minderheidsgroepen tot de islam te richten zij hun aandacht op moslimjongeren aan de rand van de samenleving (zoals

MOSLIMSE RECRUTEREN:

veelplegers, criminelen, straatbendes en gedragsgestoorden) om ze voor de jihad te

Denemarken -- moslim 2%
Duitsland -- moslim 3.7%
Verenigd Koninkrijk -- moslim 2.7%
Spanje -- moslim 4%
Thailand -- moslim 4.6%

TEN GROTE VAN VOLD. ZE OPTE GINSEL WORDT

Vanaf 5% en hoger, wordt de ontregelende invloed van deze islamitische bekeringsfana- Al naar gelang de omvang van hun populatie groeit, zullen ze ijveren voor het introCEREN halalprodukten en bepaalde functies opeisen die alleen door moslims kunnen worden VER- zullen de druk opvoeren en supermarkten ertoe dwingen halalprodukten in het assorTIMENT nemen -- vergezeld van het automatische verwijt dat het fundamentele gelijkheidsbE geschaad, wanneer de wensen van moslims niet worden nageleefd:

Frankrijk -- moslim 8%
Philippijnen -- moslim 5%
Zweden -- moslim 5%
Zwitzerland -- moslim 4.3%
Nederland -- moslim 5.5%
Trinidad & Tobago -- moslim 5.8%

ISLAM IS MENTEREN

Op dit punt aanbeland, zullen ze alles in het werk stellen om de vigerende overheid TE overtuigen, dat moslims het beste onder de shariawet 'gedijen'. Het ultieme doel van DE niet de wereld als zodanig volledig tot de islam te bekeren, maar het entameren en IMPLE- van de shariawetgeving over de hele wereld.

DE VAART EN HET

Wanneer de moslimpopulatie groeit tot 10%, zal het antiwesterse gezagsvacuüm binnen islmaenclaves groeien - als middel van protest en pressie tegen hun vermeende sociAAL- economische achterstandspostitie (Parijs en de banlieues; maar ook Amsterdam SloTER- in de hens jagen van honderden auto's).

VAN DE DAM --

Elke activiteit die de islam kritisch tegen het licht houdt, wordt opgevat als een beleDIGING islam en resulteert steevast in oproer, plundering vernieling, moord en doodslag (AmsTER- Theo van Gogh; Copenhagen -- Mohammed cartoons).

Nieuw-Guinea -- moslim 10%
India -- moslim 13.4%
Israël -- moslim 16%
Kenia -- moslim 10%
Rusland -- moslim 10-15%

GANISEERD KERKEN EN

Heeft de moslimpopulatie eenmaal een omvang van 20% bereikt, dan vinden islamitISCH geïnspireerde aanslagen plaats, worden haat en tweespalt zaaiende demonstraties geor- jihad-milities geformeerd, uit naam van Allah de keel van deze en gene doorgesnedeNEN en synagogen aan de vlammenzee van haat prijsgegeven:

Ethiopië -- moslim 32.8%

AANSLAGEN

Vanaf 40% treden er grootschalige slachtpartijen op, vinden stelselmatig terroristische plaats en zaaien bloeddorstige islammilities dood en verderf:

Bosnië -- moslim 40%
Chaad -- moslim 53.1%
Libanon -- moslim 59.7%

NIET- SCHE

Vanaf 60% moeten we er mee rekening houden, dat zonder (juridische) belemmeringEN moslims alsmede niet gelovigen over de kling mogen worden gejaagd, sporadische ETNI- zuiveringen (Soedan -- genocide) worden gehouden, en dat de Shariawet fungeert als

keel; bijvoorbeeld om infidels te dwingen een aparte extra belasting te betalen (Jizy

Albanië -- moslim 70%
Malaysië -- moslim 60.4%
Qatar -- moslim 77.5%
Soedan -- moslim 70%

Boven 80% zien we dat het geestelijke en culturele leven geheel en al in het teken van mentale en militaire jihad. Dat de universele rechten van de mens op groteske wijze geschonden doordat zulke moslimstaten zich structureel schuldig maken aan etnische en genocide. Hier past dus andermaal een waarschuwing aan het adres van de politieke dhimmy'lite alsmede aan de mainstream media die zich wel zeer vrijpostig de 'luxe' van zelfcensuur permiteren: wie tolerant is tegenover intolerantie, wordt op den duur intolerant tegenover tolerantie!

Bangladesh -- moslim 83%
Egypte -- moslim 90%
Gaza -- moslim 98.7%
Indonesië -- moslim 86.1%
Iran -- moslim 98%
Irak -- moslim 97%
Jordanië -- moslim 92%
Marokko -- moslim 98.7%
Pakistan -- moslim 97%
Palestina -- moslim 99%
Syrië -- moslim 90%
Tajikistan -- moslim 90%
Turkije -- moslim 99.8%
Ver. Arabische Emiraten -- moslim 96%

100% zal in het teken staan van "Dar-es-Salaam" – het islamhuis van vrede – er is vrede omdat iedereen moslim is:

Afghanistan -- moslim 100%
Saudi Arabië -- moslim 100%
Somalië -- moslim 100%
Yemen -- moslim 99.9%

Maar zoals vaak, blijkt de praktijk weerbarstiger. Om hun bloeddorstigheid te lessen moslims elkaar, vanwege de meest uiteenlopende redenen (van eerwraak tot sektarische uiteindelijk zelfs onderling afslachten. Het vulgaire, verdorven en maanzieke karakter van gaat hand in hand met een bijbehorende geloofspraktijk die, om de verknipte moslimziel lijmen, zelf even vulgair, verdorven en maanziek moet zijn.

Een van de geïterviewden voor dit onderzoek, Leon Uris, vat het islam imperialisme kernsamen: "Nog voor mijn negende levensjaar, had ik de mores, die aan de basis van de oorlogsdoctrine ten grondslag liggen, volledig onder de knie. Het was ik tegen mijn broeder en ik tegen onze vader; mijn familie tegen mijn neven en de clan; mijn neven en tegen de stam; de stam tegen de wereld - en wij allen tegen de Kafir."

Update n.a.v. een vraag van Ben Kok: Beste Ben, bedankt voor de belangstelling. Het is ingewikkeld en erg bewerkelijk aan te geven (veel sites en subsites openen) hoe je bij terecht kunt komen, waar de link in mijn column naar verwijst. Er was ook nauwelijks voor, totdat de auteur Dr. Peter Hammondin zijn boek: 'Slavery, Terrorism & Islam: The Roots and Contemporary Threat' er uitdrukkelijk melding van maakte.

http://www.hetvrijevolk.com/?pagina=5736

We hebben godverdomme hier een vijfde collone van mensen die dit land naar de willen helpen.
Ik moet maar horen: "allah is groot", "ik ben een vies varken", "uw bent een christ zeggen zij.
En u vind het goed, u laat over zich lopen, en ik doe het niet meer.
(Pim fortuyn)

31 maart 2008, 22:07 #2

admin
Administrator

Geregistreerd: 13 januari 2007
Berichten: 11.477

Mooie column!

HEADLINES TODAY:
Wilders: Ik wil premier worden

Promotiefilmpje Forum voor de Vrijheid door Yoni2000
>>>>> Support Geert Wilders! <<<<<

OM Obersturmbahnführer Vellemann heeft de jacht geopend op 'vrijdenkers', wie geeft het Forum voor de Vrijheid een **onderduikadres**

Quote

3 april 2008, 01:21 #3

martijn30
Member

Geregistreerd: 27 maart 2008
Berichten: 432

super post alleen kleine kink in de kabel zelfs al zou het 100% islam worden is het geen vrede

ze vechten al onder elkaar voor hoelang zzzzzzzzzzzzzzzzzzzzz

persoonlijk geen geloof zou beter zijn mja thats me

tot nu toe heeft elk geloof nja laten we zeggen het niet zo netjes gedaan

alleen het verschil is dat de meeste geloven zich hebben

aangepast aan hun tijd of het proberen behalve de islam die schijnt het in de middeleeuwen erg leuk tevinden

Quote

Post Reply

« Vorige discussie | Volgende discussie »

Regels voor berichten

Je **mag niet** nieuwe discussies starten
Je **mag niet** reageren op berichten
Je **mag niet** bijlagen versturen
Je **mag niet** jouw berichten bewerken

vB-code is **Aan**
Smileys zijn **Aan**
[IMG]-code is **Aan**
HTML-code is **Uit**

Forumnavigatie

Column van de maand OK

Alle tijden zijn GMT +2. Het is nu 15:17.

-- Nederlands (Applinet-vertaling)

E-mail ons - Forum voor de Vrijheid - Archief - Naar boven

Powered by vBulletin® Version 3.6.4
Copyright ©2000 - 2009, Jelsoft Enterprises Ltd.
Copyright 2007 - Forum voor de Vrijheid

Forum voor de Vrijheid

Forum voor de Vrijheid > Nieuws > Wat U niet mag weten
Mededeling

Gebruikersnaam Gebruikersn. Mij onthouden?
Wachtwoord Inloggen

Registreer FAQ Ledenlijst Kalender Berichten van vandaag Zoeken

closed

Discussietools Weergave

27 februari 2009, 21:11 #1

admin
Administrator

Geregistreerd: 13 januari 2007
Berichten: 11.477

Mededeling

Aan alle posters van het Forum voor de Vrijheid: in dit nieuwe onderdeel alleen klokkenluiders plaatsen, berichten dus die bewust niet in de media verschijnen,

berichten die wij niet mogen weten.

Als voorbeeld heb ik twee berichten geplaatst die al eerder op dit forum zijn gepost.

Alvast mijn dank.

Admin

HEADLINES TODAY:
Wilders: Ik wil premier worden

Promotiefilmpje Forum voor de Vrijheid door Yoni2000
>>>>> Support Geert Wilders! <<<<<

OM Obersturmbahnführer Vellemann heeft de jacht geopend op 'vrijdenkers', wie geeft het Forum voor de Vrijheid een **onderduikadres**

closed

« Vorige discussie | Volgende discussie »

Regels voor berichten

Je **mag niet** nieuwe discussies starten
Je **mag niet** reageren op berichten

Forum voor de Vrijheid

Forum voor de Vrijheid > Nieuws > Wat U niet mag weten

De islam is een nazi-ideologie. Mag de moslim daarop persoonlijk aangesproken worden?

Gebruikersnaam Gebruikersn Mij onthouden?

Wachtwoord Inloggen

Registreer FAQ Ledenlijst Kalender Berichten van vandaag Zoeken

Post Reply

11 maart 2009, 18:25

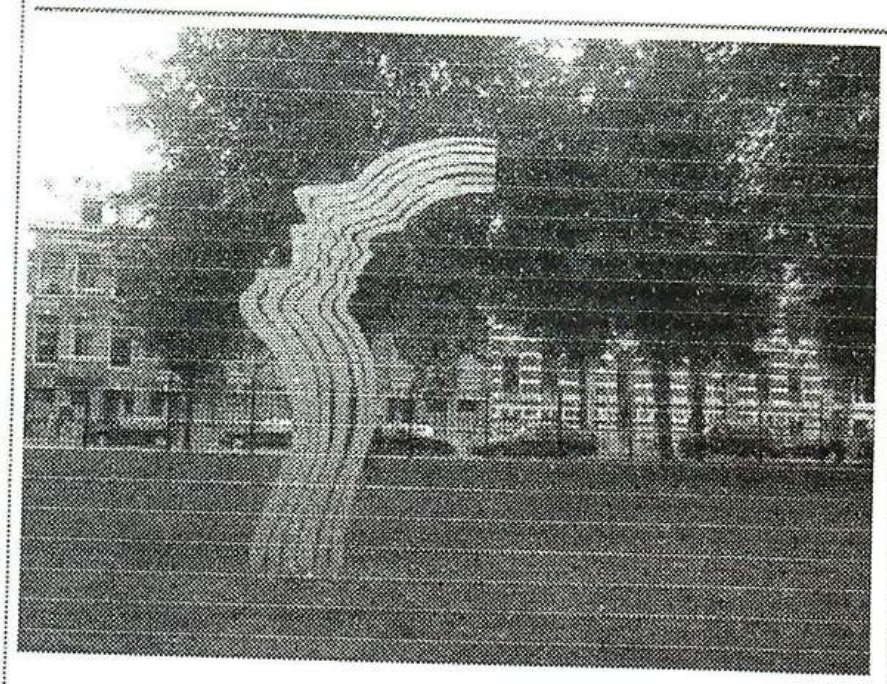
Discussietools Weergave

#1

walkie
Ere forumlid

Geregistreerd: 28 februari 2007
Berichten: 5.778

De islam is een nazi-ideologie. Mag de moslim daarop persoonlijk aangesproken worden?

Kassander 11 maart 2009

Moeten we blij zijn met de uitspraak van de Hoge Raad inzake "indirect" en "middellijk" en "via de band"? De uitspraak, bedoel ik, dat het "beledigen" van een "geloof" niet hetzelfde is als het beledigen van de gelovigen?

Maar wat nou als ik moslims juist wél zou willen "beledigen" ? En wel vanwege het feit dat ze een nazi-ideologie aanhangen? Als ik ze nou eens graag ter verantwoording zou willen roepen voor dat feit? Dan ben ik dus wél in overtreding? En daar moet ik blij mee zijn? Besef dit, jullie "politiek-correcte" halve garen en verklik-collaborateurs in de verschillende "antidiscriminatie-bureaux": ik ben bang geworden in mijn eigen land, bang voor de collectieve gekte, de collectieve culturele suïcidaliteit, die zo dadelijk bij mij "de klop op de deur" gaat opleveren, waarna ik verzocht zal worden om op het politiebureau eens te komen

uitleggen waarom ik mij niet kan vinden in de Orwelliaanse consensus waarin alles waarin ik geleerd heb te geloven geperverteerd is. Ik ben niet eens zo bang voor de beschuldigingen van de collaborateurs uit mijn eigen cultuur, maar, net als Gregorius Nekschot, voor het bekend worden van mijn identiteit, voor de publiciteit, en om te eindigen zoals Theo van Gogh. Ik ben bang. Oprecht.

Ik heb op vele plaatsen op deze site, bijvoorbeeld hier gesteld dat het er nu juist om gaat de moslims als geestelijk volwassenen te behandelen en ze het voorrecht te geven dat de "politiek-correcten" zo graag aan het superieure blanke ras en de superieure Westerse cultuur voorbehouden: confrontatie met het gruwelijke verleden en de onmetelijke schuld aan alles wat in de wereldgeschiedenis is fout gegaan. Weten we nog hoe die godvergeten zelfingenomen zijden kunstkwast Pechtold ("het haar in de nek halflang") zijn tweede Turkse vrouw (op de kieslijst) vrijwaarde van verantwoording afleggen over de ontkenning van de Turken van de Armeense genocide? Haar dat vragen, parmantigde het pedantje, met die onmetelijk zelfverzekerde uitdrukking die hem op het Gutmenschliche aangelaat gebeiteld zit, was haar vragen "door een extra hoepeltje te springen" omdat ze allochtoon was.

Zelf Joost Zwagerman, die een mooi en intelligent pamflet schreef over de collectieve geestelijke ontsporing die we "politieke correctheid" zijn gaan noemen, gleed op precies die plek uit en stelde deftig en blijkbaar vervuld van mooie gevoelens dat er in Nederland verfijnde moslims rondlopen die met "lucide argumenten" (Mwoehahah!! Waar dan?) die vergelijking tussen nazisme en islam ontkrachten. We moesten, zei Joost, de moslims niet "in historische quarantaine" plaatsen door die rare vergelijking. Dat betekende dus dat het confronteren van moslims met 1400 jaar totalitaire en anti-humane praktijk en theorie van dat "geloof" betekent dat je ze erin opsluit? Het omgekeerde is natuurlijk waar: de islam moet nog beginnen met die confrontatie, ophouden met de ontkenning, teneinde, voor het eerst in de geschiedenis, een begin te maken met zelfreiniging. Dat zal dan zelfreiniging voor de individuele moslim zijn, en eruit bestaan dat hij (of zij) uit dat geloof stapt en in zijn geheel wegflikkert, want het "geloof" zelf valt niet te reinigen, dat definieert zichzelf namelijk als het eeuwige en onveranderlijke woord van Allah, een woord dat wreed, leugenachtig, totalitair, racistisch, Jodenhatend, seksistisch en oorlogsverheerlijkend is. De historische quarantaine bestaat er nu juist uit dat moslims alsmaar niet geconfronteerd mogen worden met die ene grote waarheid: je misdadige en inferieure geloof is de oorzaak van de totale ramp die je al 1400 jaar jezelf en de wereld brengt. En als je mij niet gelooft, lees dan de woorden van onze ex-ambassadeur, in Saoedie-Arabië en Pakistan eens. "De Tragopan van Kohistan" is antiquarisch op het internet nog te koop. De ondertitel "Over klimmen, geloof en de Great Game" is misleidend en misschien wel bewust, want met de islam weet je het nooit: voor je het weet word je voor een camera of op een Amsterdamse straat afgeslacht onder een hysterisch "Allahu Akbar!" Misschien dus uit veiligheidsoverwegingen staat achterin dat boekje een heel verrassend hoofdstuk met de onschuldige titel "Uitpakken".

Daar vertelt deze hoge diplomaat in . . . .eh, ja . . . . . iets diplomatiekere woorden hetzelfde dat ik hierboven ook zeg over de islam. Martin Sommer besprak dit boekje van Marcel Kurpershoek "arabist, diplomaat en de helft van een schrijversechtpaar", de andere helft zijnde Betsy Udink die in "Allah en Eva" een boekje opendeed over de vrouw in de islam. Ik citeer Sommer (Volkskrant, 26-01-07):

"De onontkoombaarheid van de politieke islam wordt nog versterkt door twee ideeën, de overwinning en het martelaarschap. Je zou hier bijna spreken van klassieke dialectiek: hoe dan ook, de islam zal uiteindelijk zegevieren. En omdat het martelaarschap het hoogst haalbare is voor een gelovige, draagt elke nederlaag automatisch óók bij aan de overwinning. Zo wordt armoede rijkdom, achterlijkheid wetenschap, discriminatie rechtvaardigheid, wreedheid erbarmen, en uiteindelijk wordt waanzin verstand. Deze ideeën worden door vele miljoenen aangehangen, en hebben door Bin Laden nog een extra impuls gekregen. Kurpershoek kan het niet laten schampere regels te wijden aan de 'arrogant bescheiden, hooggestemde bruggenbouwers' in Europa die in werkelijkheid vooral bijdragen aan het verdoezelen van groeiende problemen. Overheden doen onder druk van Amerika mee aan de jacht op terroristen, terwijl het politieke debat in Europa beschuldiging op verwijt stapelt, gericht aan de Verenigde Staten. 'Maar het is beter de feiten onder ogen te zien.' Dit alles schrijft niet een opgewonden 'islamofobe' columnist, maar Harer Majesteits plenipotentiaire vertegenwoordiger, tot voor kort standplaats Islamabad, tegenwoordig Ankara."

De avond van de dag waarop ik geacht werd blij te zijn met de uitspraak van de Hoge Raad zag ik de covering van het item op het Provinciaal Journaal. Vijf gebeften met ernstige koppen op een rij en de middelste grijsaard, genaamd Leo van Dorst, vertelde dat als je een religie kritiseert zulks nog niet betekent dat de gelovigen dan beledigd worden. De mondelinge uitspraak was een hele verbetering vergeleken met de juridische dieventaal waarin het schriftelijke arrest was gegoten dat eerder die dag was verschenen. Maar wat mij verontrustte was de plechtigheid waarmee dit inzicht gepresenteerd werd. Alsof er een mijlpaal bereikt was. Er scheen iets groots verricht te zijn, maar ik zat te wachten tot Leo van Dorst achterover zou leunen, uit zijn potsierlijke rol zou vallen en zeggen: "Jezus Christus, wat een gelul! Zijn we in dit werelddeel nou helemáál cultureel suïcidaal geworden? Kritiek op ideologieën dat dóén we hier gewoon. En als we een ideologie misdadig vinden dan noemen we de aanhanger een misdadiger. Voorzover-ie toerekeningsvatbaar is, natuurlijk. Volgende zaak!"

Plechtige, eerbiedwaardige, grijsharige gekte ook in het Provinciaal Journaal van 22 uur diezelfde avond van 10 maart. Presentator Jeroen Overbeek : "Nederland staat er niet goed op wat betreft de mensenrechten. De Raad van Europa geeft Nederland zelfs een tik op de vingers voor toenemende moslimhaat, de opvang van asielzoekers en het opsluiten van kinderen." En toen kregen we "Europees commissaris voor de Mensenrechten in Europa" in beeld, Thomas Hammarberg . Een

grijze man met een pak en een bril en een das, een "bruggenbouwer" zoals bedoeld door Kurpershoek, die een probleem had met "de zelfgenoegzaamheid in Europa wat betreft de Mensenrechten". We laten hier asielzoekers te lang wachten en we houden jeugdige criminelen in detentie die eigenlijk psychiatrisch behandeld moeten worden, vond hij. Een normaal mens zou als verzachtende omstandigheid aanvoeren dat die problemen in Nederland grotendeels ontstaan zijn door de immigratie uit islamitische landen, maar deze vetbetaalde vertegenwoordiger van het post-demokratische lobby-labyrinth ging dus precies de andere kant op. Hij nam het nazi-verwante geloof in bescherming. De islamitisch geïnspireerde terreur tegen homo's in Nederland noemde hij niet, maar wel vermeldde hij dat in Nederland "homo's worden gediscrimineerd omdat christelijke scholen homoseksuele leerkrachten kunnen weigeren".

Je kunt natuurlijk "sophisticated" de stelling van Bat Ye'Or belachelijk maken dat er al dertig jaar een deels bewuste campagne gaande is om van Europa "Eurabië te maken, maar als je zo'n eerbiedwaardige halve gare uit de hoogste kringen van "Europa" weer bezig ziet het stoppen van de immigratie uit islamitische landen onbespreekbaar te maken door de kritiek erop op voorhand te criminaliseren, krab althans ik me nog eens achter de oren.

Over halve garen, gesproken: Hirsch Ballin, dat is er ook een. Die Flippo is -- samen met die andere waanwijze juridicus: Donner en trouwens samen met dat halve CDA en die hele CU -- echt wel een beetje gekker dan de meeste mensen ook maar in de gaten hebben. Je had het natuurlijk al af kunnen lezen uit Ballin's poging om – in zijn voorgenomen verandering van 137c - belediging van aangeboren zaken als seksuele geaardheid en geslacht gelijk te stellen met heel erg níét aangeboren zijn van een ideologie, maar, geloof me of niet, Professor Doctor Hirsch Ballin twijfelt echt over de mogelijke geneticiteit van "geloof".

Onder het prachtig geschreven essay van Benno Barnard over de vormen die de religieus-multikullaire psychose in België aanneemt zette ik gisteren (9 maart) het volgende comment:

"Neen, de islam is geen ras, en voor wie dat niet per se evident is: het wordt bewezen door degenen die dat geloof verlaten. Een ras verlaat je immers nog ietsje moeilijker dan de islam — zie Michael Jackson — maar soms ben ik bang dat al die eeuwen van anti-ratio, willekeur, huichelen, wreedheid en liegen waarmee die islamitische "cultuur" doordrenkt is, iets héél fundamenteels hebben gedaan met zeer veel van de mensen uit en in die contreien. Onze "christelijke" minister van justitie Hirsch Ballin heeft onlangs in een privé-discussie waarin hem werd voorgehouden dat iemand "beledigen" vanwege homo of vrouw zijn echt iets heel anders is dan vanwege het aanhangen van een ideologie, met veel grimassen en vertwijfelende lichaamstaal geantwoord dat voor veel mensen het geloof toch wel , ja, bijna-bijna iets genetisch kon zijn. Dat soort twijfel, als van Hirsch Ballin, bevangt mij ook wel eens ik de moslimse medemens in het debat bezig zie. Maar dan verman ik mezelf en denk aan mensen als Afshin Ellian, Wafa Sultan, Walid Shoeblat en al die anderen die ons, na met

gevaar voor hun leven "afvallig" te zijn geworden, verteld hebben hoe het er van binnen uit ziet in de islam."

Het punt waar het om gaat: mogen we moslims net zo hard gaan uitschelden voor nazi en fascist als "we" altijd deden met "rechts-extremisten", "christenen", "de Amerikanen" , "NAVO-aanhangers", "imperialistische uitbuiters", "kolonialisten" et tutti quanti? Zou wel moeten, want met de moslims doe je het met veel meer recht. Ten minste voor degenen die zich bewust zijn, of kunnen zijn, van wat ze eigenlijk aanhangen. Dát is het debat dat gevoerd moet worden. Dat is de historische confrontatie waarvoor we staan. De rest is niet eens een achterhoedegevecht. Het is allang oorlog, en de collaborateurs zijn onder ons, maar we durven het nog niet te weten.

http://www.hetvrijevolk.com/?pagina=8094

We hebben godverdomme hier een vijfde collone van mensen die dit land naar de verdommenis willen helpen.
Ik moet maar horen: "allah is groot", "ik ben een vies varken", "uw bent een christenhond!", dat zeggen zij.
En u vind het goed, u laat over zich lopen, en ik doe het niet meer.
(Pim fortuyn)

PARTIJ VOOR DE **VRIJHEID**

Quote

15 maart 2009, 18:12 #2

YUSUF
Aspirant

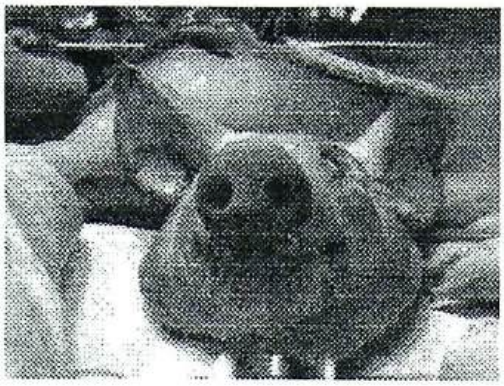
Geregistreerd: 15 maart 2009
Berichten: 4

mensen zijn met zulke nutteloze dingen bezig ze hebben met de tijd van de domste dingen een beroep gemaakt of met andere woorden ze openen discussies waar niemand iets aan heeft en er alleen maar haat in de beide kanten steeds breder en breder wordt ze zeggen als geert wilders de "opmerkingen " die hij over de Koran niet over de Koran maar over de Bijbel had gemaakt dat het niet eens in de media zouw terecht komen met andere woorden dat de Katholieken en Christenen het niet als een beleding zouwden zien ,, ik weet zeker als geert zei dat de Bijbel een faschistisch boek was en dat die boek moest worden verscheurd dat er heel veel koppen zouden gaan rollen ,,ik bedoel ook wat hebben mensen der aan als ze andere religies beledigen of wat dan ook wat heb je der aan?? word je er blij mee of ben je dan opeens een echte ma

donderdag 19 maart 2009- 17u57:44

4

Varkenskop op hek bij Praagse moskee

Op een Tsjechische website zijn foto's opgedoken van een varkenskop die op het hek bij een moskee in Praag was geplaatst. De politie is een onderzoek gestart. 'Stop de islam', had iemand op het hek geschreven, zei de politie.

Een muur en de toegang tot de moskee, die in een buitenwijk van Praag staat, waren beschadigd. De kleine extremistische Nationale Partij plaatste de foto's donderdagochtend op haar website, waarna de politie een telefoontje kreeg. Een woordvoerder van de islamitische gemeenschap zei juridische stappen te willen nemen. (novum/ap/eb)
19/03/09 15u20

Gelogd

Crusader
Kernleden
Loyaal en trouw superlid
Offline

Berichten: 647

Re:Varkenskop op hek bij Praagse moskee
« **Antwoord #1 Gepost op:** 19 maart 2009, 18:54:31 »

moeten ze hier ook doen in NL, varkensbloed in de sprinkler installatie doen en dan tijdens het vrijdagmiddag gebed lekker aanzetten!!

Gelogd

'LOQUENDI LIBERTATEM CUSTODIAMUS'

SPANJOOL
Kernleden
Heldhaftig en vastberaden
Offline

Berichten: 468

Re:Varkenskop op hek bij Praagse moskee
« **Antwoord #2 Gepost op:** 19 maart 2009, 19:08:03 »

zo te zien is het beestje HALLAL geslacht dus ze moeten getvergetver niet zeuren die moslims !

gevolg gegeven. In deze brief aan het Europese Hof wordt dan met name nader ingegaan op de uitzetting van het zwaargetraumatiseerde overlevende slachtoffer, de heer Miloud Fritass en de voortzetting van het politieke strafproces tegen het overlevende slachtoffer van de fatale brand, de heer Ahmed Issa Al-jeballi, bedoeld om de aandacht van de ware schuldigen van de ramp af te leiden. Die ware schuldigen zijn: de Staat der Nederlanden, meer in het bijzonder de toenmalige ministers Donner en Verdonk. Die wisten wat zij deden toen zij mensen die hier niet welkom waren opsloten in een extreem brandgevaarlijk cellencomplex, dat in geen enkele opzicht aan welke eisen van brandveiligheid dan ook voldeed.

Gelet op het puur politieke karakter van dit strafproces tegen de heer Ahmed Issa Al-jeballi - dat in een dictatuur niet zou misstaan - worden nationale en internationale waarnemers uitgenodigd om de strafzittingen van dit proces te volgen. Teneinde de rechtsgang te monitoren.

Ook u wordt bij deze uitgenodigd om in persoon, dan wel via een vertegenwoordiger, bij dit proces als waarnemer acte de présence te geven.
Als zittingsdagen zijn, in deze zaak met als parketnr. 23004157-07, voor het Gerechtshof te Amsterdam inmiddels vastgesteld: 21 april, 23 april, 7 mei en 8 mei, des morgens om 9.30 uur.

De voortgaande rechtsstrijd tot rechtsherstel voor de slachtoffers van de Schipholbrand is een erezaak. Maar kost niettemin behalve moeite ook geld, dat hard nodig is. Iedereen kan deze strijd ook financiëel steunen op giro 972992 van de Stichting Steunfonds Juridische Hulp te Zeist, onder vermelding van 'Schipholbrand'.

namens het Comité rechtsherstel,

Nico Steijnen

9-3-09

janny
Kernleden
Doet lekker mee
Offline

Berichten: 38

Gelogd

Re:Varkenskop op hek bij Praagse moskee
« **Antwoord #3 Gepost op:** 19 maart 2009, 19:14:33 »

ow geweldig moesten ze hier ook doen ja bij elke moskee

Gelogd

Legionair
Kernleden
Heeft er zin in
Offline

Berichten: 52

Re:Varkenskop op hek bij Praagse moskee
« **Antwoord #4 Gepost op:** 20 maart 2009, 10:23:37 »

Kijk er gebeuren toch ook nog leuke dingen , ja dat kunnen ze hier ook doen. Alleen vallen wij dan weer dood over het feit wie het zal betalen denk ik . De oplossing kan hem zitten in het feit, dat we stoppen met al die onzin uitgaven .

Gelogd

Profiteer van het leven! Niet van een ander....

SPANJOOL
Kernleden
Heldhaftig en vastberaden
Offline

Berichten: 468

Re:Varkenskop op hek bij Praagse moskee
« **Antwoord #5 Gepost op:** 20 maart 2009, 11:32:30 »

Wil best dat varkentje wel even wassen. NI zit vol met varkens dus wat let ons !

Gelogd

Scarlatti
Kernleden
Doet lekker mee
Offline

Berichten: 27

Re:Varkenskop op hek bij Praagse moskee
« **Antwoord #6 Gepost op:** 20 maart 2009, 13:01:59 »

Prima idee!! Ik heb het als mijn leus op hyve en op msm staan

"Waar zijn die varkenshoeders met hun kuddes varkens die ons land in 1 keer kunnen schoonvegen van top to bottom?"12

Gelogd

60plus
Forumgod zonder voetstuk of aanbidding
Forumbeheerder
Loyaal en trouw

Re:Varkenskop op hek bij Praagse moskee
« **Antwoord #7 Gepost op:** 20 maart 2009, 18:21:19 »

superlid
Offline

Berichten: 1065

In Italië gaat regelmatig een parlementariër op pad met zijn varken naar bouwlocaties van Moskeeën om daar het beestje even uit te laten, heeft de wereldpers gehaald

Gelogd

Humor over Sam en Moos, nimmer werden de Joden boos
Maar maak geen grap over Mohammed, dan lig je snel in een ziekenhuisbed

Pagina's: [1] **Omhoog**

PRINT

« vorige volgende »

Ga naar: => Buitenlands Nieuws ga

sitemeter 45514

Bezoekers : 001
3316

Powered by SMF 1.1.8 | SMF © 2006, Simple Machines LLC

Pagina opgebouwd in 0.132 seconden met 20 queries.

LJN: AV2447, Rechtbank Amsterdam , 13/462762-05

Datum uitspraak:	23-02-2006
Datum publicatie:	23-02-2006
Rechtsgebied:	Straf
Soort procedure:	Eerste aanleg - meervoudig
Inhoudsindicatie:	Rechtbank Amsterdam spreekt officier van Justitie vrij van belediging Roma. De rechtbank oordeelt dat de gewraakte bewoordingen van de officier over een Roma-familie in de context van zijn requisitoir niet beledigend zijn.

Uitspraak

RECHTBANK AMSTERDAM

Parketnummer: 13/462762-05

Datum uitspraak: 23 februari 2006

op tegenspraak

VONNIS

van de rechtbank Amsterdam, 8e meervoudige kamer B, in de strafzaak tegen:

[verdachte],

geboren te [geboorteplaats] op [geboortedatum] 1969,
ingeschreven in de gemeentelijke basisadministratie persoonsgegevens op het [adres]

De procesgang.

Op de openbare terechtzitting van 14 mei 2003 heeft de officier van justitie [verdachte] in een strafzaak tegen leden van een Roma-familie te [woonplaats] gerequireerd tot bewezenverklaring van strafbare feiten en veroordeling tot gevangenisstraf. [benadeelde partij] heeft voor zich en namens de Stichting "Roma Emancipatie" op 20 mei 2003 aangifte gedaan van opzettelijke belediging van de Roma in Nederland tijdens dat requisitoir. Hij was zelf niet bij de zitting aanwezig, maar vernam van derden en uit de media van de belediging.
De rijksrecherche heeft naar aanleiding van de aangifte een onderzoek ingesteld in het kader waarvan [verdachte] op 23 juni 2003 als verdachte is verhoord.
Vervolgens heeft de hoofdofficier van justitie te Amsterdam aan [benadeelde partij] medegedeeld dat niet tot strafvervolging zal worden overgegaan omdat naar zijn mening de gewraakte uitlatingen geen strafbare feiten opleveren.
[benadeelde partij] heeft zich met deze afdoening niet kunnen verenigen en heeft op grond van artikel 12 van het Wetboek van Strafvordering voor zich en namens de stichting beklag gedaan.
Het Gerechtshof te Amsterdam, dat deze klacht behandelde, heeft de officier van justitie te Amsterdam bevolen om [verdachte] te vervolgen voor het strafbare feit waarop het beklag betrekking had.
Bij beschikking van de Hoge Raad van 11 oktober 2005 werd de rechtbank Amsterdam aangewezen als instantie waarvoor de eventuele vervolging en berechting van [verdachte] dienen plaats dienen plaats te vinden.
De officier van justitie te Amsterdam heeft [verdachte] gedagvaard tegen de terechtzitting van 9 februari 2006 van de meervoudige kamer van deze rechtbank.

De rechtbank heeft beraadslaagd naar aanleiding van het onderzoek op de terechtzitting van 9 februari 2006.

1. Telastelegging

Aan verdachte is telastegelegd dat

hij op een of meer tijdstippen op of omstreeks 14 mei 2003 te Arnhem, meermalen in elk geval in Nederland, zich in het openbaar, mondeling, opzettelijk beledigend heeft uitgelaten over een groep mensen, te weten Roma en/of zigeuners, wegens hun ras, door op de openbare terechtzitting van de Meervoudige Strafkamer van de Arrondissementsrechtbank te Arnhem tijdens zijn requisitoir en/of repliek een of meerdere van de onderstaande teksten te zeggen:

- "Bijna alle mensen uit de Roma gemeenschap zijn crimineel of maken zich schuldig aan misdrijven"

en/of

- "waar over Marokkanen en voetbalsupporters wordt gesproken is het een kleine groep die het verpest voor het geheel. En binnen de Roma gemeenschap is dat precies andersom; het zijn de uitzonderingen die geen misdrijven plegen"

en/of

- "In de gemeenschap van de Roma, de zigeuners, wordt criminaliteit normaal gevonden. Een paar uitzonderingen onder hen zijn niet crimineel. Alle anderen wel"

en/of

- "Als we spreken over zich misdragende voetbalsupporters of criminele Marokkanen, dan hebben we het over uitzonderingen. Want de meeste voetbalsupporters en Marokkanen zijn niet zo. Maar bij de Roma is dat anders. De Romagemeenschap houdt zich bezig met criminaliteit, met strafbare feiten. Inbraken plegen wordt bij hen heel gewoon gevonden. Ze onttrekken zich aan onze cultuur en dat kunnen we niet hebben."

althans (telkens) woorden van die aard en/of strekking;

2. Voorvragen

(----)

Vrijspraak

Verdachte wordt verweten dat hij zich bij zijn requisitoir beledigend heeft uitgelaten over de Roma in Nederland. Het betreft de bewoordingen die in vier onderdelen (passages) in de dagvaarding zijn omschreven. Verdachte heeft toegegeven dat hij de woorden als vermeld in de eerste twee passages heeft gezegd. Hij ontkent echter het gebruik van de bewoordingen als vermeld in de derde en vierde passage. Op grond van het dossier en het verhandelde ter terechtzitting concludeert de rechtbank evenwel dat verdachte de tekst van alle passages tijdens zijn requisitoir heeft uitgesproken – zij het niet (steeds) letterlijk, maar wel in bewoordingen van dezelfde strekking. De gewraakte bewoordingen zijn, zoals deze zijn gelicht uit hun context, beledigend van karakter voor de Roma-gemeenschap.

De vraag is, of de context waarbinnen de passages vielen het strafwaardig beledigend karakter aan de gewraakte uitlatingen ontneemt.

De rechtbank stelt voorop dat er achteraf geen volledig beeld kan worden verkregen van hetgeen ter zitting van 14 mei 2003 is voorgevallen. Het proces-verbaal van die zitting is immers uiterst summier en er is geen schriftelijke versie van het requisitoir.
Wel is voorhanden de verklaring van de kamervoorzitter. Het was haar opgevallen dat [verdachte] sprak over de gehele Roma-groep. Zij is ter zitting niet corrigerend opgetreden (zie het proces-verbaal van het verhoor van haar als getuige in het onderzoek van de rijksrecherche). Ook beschikt de rechtbank over de naar aanleiding van de zitting verschenen krantenartikelen, maar deze zijn niet uitvoerig.

[verdachte] heeft tot zijn verdediging aangevoerd, dat hij bij zijn requisitoir niet het oog had op alle Roma, maar alleen degenen die in het omvangrijke strafrechtelijk onderzoek ('Calypso 1 en 2') als verdachten naar voren waren gekomen. Hij wilde publiekelijk verantwoording afleggen over de aan dat onderzoek bestede tijd en

middelen. Bovendien beoogde hij met zijn betoog generaal-preventieve doelen na te streven.
In dat verband heeft [verdachte] er op gewezen dat hij tijdens zijn requisitoir gebruik heeft gemaakt van informatie die hij ontleende aan het proces-verbaal van het politieonderzoek en aan rapporten van de Jeugdreclassering en van de Raad voor de Kinderbescherming.

Uit deze bronnen herhaalt de rechtbank de passages waarop [verdachte] doelt.

De "algemene beschrijving" van het onderzoek van de politie vermeldt onder meer:

Door personeel van de Regionale Recherche van de Regiopolitie Gelderland-Midden werd medio 2000-2001 onder de onderzoeksnaam Calypso I onderzoek verricht naar de criminele activiteiten van de zigeunerfamilie N.N. te [woonplaats]. Uit dit inmiddels afgeronde onderzoek bleek onder meer het volgende:

In [woonplaats] zijn meerdere zigeunerfamilies woonachtig, waaronder de familie N.N. en N.N.2, die veelvuldig bezig zijn met het plegen van strafbare feiten.
Door de kinderen van die verschillende families worden in binnen- en buitenland o.m. woninginbraken en diefstallen gepleegd.
De kinderen worden veelal op jonge leeftijd – vanaf ongeveer hun 13e jaar- volgens de zigeuner wetgeving tegen betaling uitgehuwelijkt. Daarbij wordt nadrukkelijk gekeken naar de prestaties (het aantal voltooide inbraken) van betrokken minderjarigen.
De minderjarige kinderen worden in voorkomende gevallen "extern" (bv. in Italië) opgeleid om daar het vak (plegen van inbraken) te leren.
Men anticipeert op de gebruiken en toegepaste wetgeving van de plaatsen en landen waar de woninginbraken worden gepleegd. Om die reden worden b.v. inbraken voorbereid en gepleegd in Antwerpen (België), omdat een minderjarige in België over het algemeen na schadeloosstelling van de aangever niet langer in hechtenis wordt gehouden.
Gebleken is dat minderjarige kinderen door hun ouders op inbrekerpad worden gestuurd, die de ontvreemde goederen (met name sieraden en contanten) bij hun ouders moeten inleveren.

Door N.N. en hun (oudere) kinderen werden in samenwerking met andere Roma zigeunerfamilies en/of incidentele personen –al dan niet van Roma – zigeunerafkomst- oplichtingen (ripdeals) voorbereid en gepleegd. Ook hier hadden de verdachte N.N. en N.N.2. een leidende- en sturende rol. Bij het oplichten (ripdeals) van hoofdzakelijk Duitse slachtoffers, maakten de verdachten gebruik van zogenaamde intermediairs van zowel Roma –als van niet Roma-afkomst.

Het rapport van de Jeugdreclassering bevat de volgende informatie:

Diefstal is binnen de gemeenschap een geaccepteerde vorm van genereren van inkomen. Daarom richt de Jeugdreclassering zich op het maken van onderscheid tussen westerse verwachtingen tegenover de maatschappij en die van de Roma's.
Wellicht dat de kinderen van deze generatie een andere kans krijgen dan hun ouders. De ervaring heeft geleerd, dat er in korte tijd al veel bereikt is. Zo zijn de ouders van de huidige generatie nooit naar school geweest. De huidige generatie volgt al onderwijs tot en met de basisschool en een enkeling mag/wil al verder.
Meer en meer wordt binnen dit werkveld ervaren, dat mensen uit de gemeenschap het moeten hebben van mechanismen en codes, die men zo stringent volgt. Echter, een enkeling heeft de moed om deze informele afspraken links te laten liggen. Het dilemma voor bijna alle mensen is, wanneer zij ervoor kiezen niet mee te gaan in de gebruiken, dat men zich buiten de gemeenschap plaatst. Men zou zichzelf in een vacuüm plaatsen, omdat men op datzelfde moment geen Roma meer is, maar ook geen Nederlander. Dit moeizame emancipatieproces moet van buiten in beweging worden gehouden. Gezien het feit, dat een groot deel van de Roma's in beeld komt bij de Jeugdreclassering is dit wellicht de instantie, die dit proces kan begeleiden en bespoedigen. Om dit proces op gang te houden is het noodzakelijk de dialoog aan te blijven gaan. Wanneer deze dialoog op basis van vrijwilligheid zou moeten is de slagingskans klein. Daarom is een verplicht jeugdreclasseringscontact doorgaans het middel om de jongeren te "dwingen" in gesprek te blijven.

De Raad voor de Kinderbescherming rapporteerde(onder meer):

Maatschappelijk gezien vormt het gedrag van N.N. (en andere gezinsleden) een groot probleem.
Uit talloze contacten die het gezin heeft gehad met de politie, Justitie, de leerplichtambtenaar en de Raad voor de Kinderbescherming, blijkt dat het gezin niet openstaat voor hulpverlening en dat inmenging van buiten niet geaccepteerd wordt. De wetten en tradities van de Roma's dienen als leidraad voor hun functioneren binnen de Nederlandse / westerse samenleving.

Blijkens het artikel in het NRC Handelsblad van 15 mei 2003 baseerde [verdachte] zijn uitlatingen over de Roma-gemeenschap ook op de rapporten van de Raad voor de Kinderbescherming en de Jeugdreclassering. Dat strookt met de verklaring van de [verdachte], dat hij ter zitting van die bronnen gebruik maakte en dat hij die rapporten ook heeft genoemd.

De rechtbank vindt het gezien het bovenstaande begrijpelijk en ook passend bij de rol van de openbare aanklager, dat bij requisitoir aandacht is geschonken aan het uit de rapporten en het politieonderzoek opdoemend uiterst zorgwekkend beeld van crimineel gedrag van bepaalde Roma-groepen. Verdachte heeft kennelijk in het vuur van zijn betoog de vereiste nuancering uit het oog verloren door in generaliserende bewoordingen over de Roma te spreken. Dat vindt de rechtbank uitermate ongelukkig en betreurenswaardig. Verdachte zelf heeft terstond nadat hij van de opschudding over zijn requisitoir had vernomen, zijn excuses aangeboden en zijn woorden gerelativeerd.
Het handelen van verdachte bevindt zich op de grens van hetgeen de rechtbank in het kader van generale preventie toelaatbaar acht. Daarbij heeft de rechtbank meegewogen dat verdachte heeft benadrukt dat zijn uitlatingen tot de rechtbank en de overige aanwezigen waren gericht. De dynamiek die zijn uitlatingen in de media heeft gekregen is niet door hem beoogd.

Alles overziende komt de rechtbank tot de slotsom dat de uitspraken van [verdachte] gezien in samenhang met hetgeen ter openbare terechtzitting aan de orde was, geen belediging als telastegelegd opleveren.

De gewraakte passages zijn binnen de hiervoor geschetste context en gelet op de afwezigheid van extra diffamerend woordgebruik evenmin onnodig grievend.

Op grond van vorenstaande acht de rechtbank het telastegelegde niet wettig en overtuigend bewezen, zodat verdachte daarvan dient te worden vrijgesproken.

Bij deze uitkomst dienen de vorderingen van de benadeelde partijen: De stichting Landelijke Roma Stichting "Roma Emancipatie" en de [benadeelde partij] te worden afgewezen.

De rechtbank komt op grond van het voorgaande tot de volgende beslissing.

4. Beslissing

Verklaart het telastegelegde niet bewezen en spreekt verdachte daarvan vrij.

Wijst af de vordering van de benadeelde partijen: De stichting Landelijke Roma Stichting "Roma Emancipatie" en [benadeelde partij].

Dit vonnis is gewezen door
mr. A.A.M. van Oosten, voorzitter,
mrs. O.P.G. Vos en J.M. Schouwenaar, rechters,
in tegenwoordigheid van J.H. Zandbergen, griffier,
en uitgesproken op de openbare terechtzitting van deze rechtbank van 23 februari 2006.

Mr. J.M. Schouwenaar is buiten staat dit vonnis te ondertekenen.

.....

Recht nl

Hét internetportaal voor juristen

VAKLITERATUUR

Uitgever	Sdu
Tijdschrift	TREMA; Tijdschrift voor de Rechterlijke Macht
Aflevering	2008/2 (26-02-2008)
Titel	Gebrek aan eenheid bij de beslissingen van rechters op vorderingen van de benadeelde partij
Citeertitel	Trema, nr. 2, 2008, p. 62
Auteurs	S. van Wingerden
Samenvatting	Een slachtoffer dat schade heeft geleden door een delict kan zich in het strafproces tegen de verdachte voegen als benadeelde partij. De rechter moet dan beslissen of de benadeelde partij ontvankelijk is en in hoeverre de vordering kan worden toegewezen. In dit artikel wordt beschreven hoe rechters in de praktijk met de voeging van de benadeelde partij omgaan.
Pagina	62 - 68
Taal	Nederlands

© 2009 RECHT.NL, ISSN 1570-7725

28 481 dagen geleden door **broodjeham** +1 0 X NUniet

Vvoor de geinteresseerden volgt hieronder de volledige, gemotiveerde uitspraak.

LJN: BE7349, Rechtbank Amsterdam , 13/523042-08 Print uitspraak
Datum uitspraak: 18-08-2008
Datum publicatie: 18-08-2008
Rechtsgebied: Straf
Soort procedure: Eerste aanleg - meervoudig
Inhoudsindicatie: De rechtbank Amsterdam heeft 6 jaar gevangenisstraf opgelegd aan de verdachte die in januari 2008 een man heeft doodgeschoten na een granaatexplosie in café Familia. De vordering van de benadeelde partij wordt toegewezen tot 9.752,30 euro.
Uitspraak

RECHTBANK AMSTERDAM

Parketnummer: 13/523042-08 (Promis)

Datum uitspraak: 18 augustus 2008

op tegenspraak

VONNIS

van de rechtbank Amsterdam, meervoudige strafkamer, in de strafzaak tegen

[verdachte],

geboren te [geboorteplaats] op [geboortedatum] 1971,
ingeschreven in de gemeentelijke basisadministratie persoonsgegevens op het adres
[adres], gedetineerd in de Penitentiaire Inrichting Flevoland Huis van Bewaring "Lelystad" te Lelystad.

De rechtbank heeft beraadslaagd naar aanleiding van het onderzoek op de terechtzittingen van 14 mei 2008, 26 mei 2008, 30 mei 2008 en 4 augustus 2008.

1. Telastelegging

Na wijziging van de telastelegging ter terechtzitting is aan verdachte telastegelegd dat

1.
hij op of omstreeks 26 januari 2008 te Amsterdam tezamen en in vereniging met een ander of anderen, althans alleen, opzettelijk en met voorbedachten rade [slachtoffer] van het leven heeft beroofd, immers heeft/hebben verdachte en/of (een of meer van) zijn mededader(s) met dat opzet en na kalm beraad en rustig overleg, met een vuurwapen een of meer kogels op voornoemde [slachtoffer] afgevuurd, welke kogels het lichaam van voornoemde [slachtoffer] is/zijn binnengedrongen, tengevolge waarvan voornoemde [slachtoffer] zodanig(e) bloedverlies en/of weefselschade heeft opgelopen, dat hij aan de gevolgen daarvan is overleden;
(artikel 289 Wetboek van Strafrecht)

2.
Hij op of omstreeks 26 januari 2008 te Amsterdam een wapen van categorie III, te

weten een pistool (merk Walther, model P99, kaliber 9 mm) en/of munitie van categorie III, te weten een of meer patronen (G.F.L. Luger, kaliber 9 mm), voorhanden heeft gehad.
(artikel 26 Wet wapens en munitie)

2. Voorvragen

De rechtbank heeft vastgesteld dat de dagvaarding geldig is, dat zijzelf bevoegd is tot kennisneming van de zaak, dat de officier van justitie ontvankelijk is in haar vervolging en dat er geen redenen zijn voor schorsing van de vervolging.

3. Waardering van het bewijs

3.1. De rechtbank acht wettig en overtuigend bewezen dat verdachte

1.
op 26 januari 2008 te Amsterdam opzettelijk [slachtoffer] van het leven heeft beroofd, immers heeft verdachte met dat opzet, met een vuurwapen kogels op voornoemde [slachtoffer]
afgevuurd, welke kogels het lichaam van voornoemde [slachtoffer] zijn binnengedrongen, tengevolge waarvan voornoemde [slachtoffer] zodanig bloedverlies en weefselschade heeft opgelopen, dat hij aan de gevolgen daarvan is overleden;

2.
op 26 januari 2008 te Amsterdam een wapen van categorie III, te weten een pistool (merk Walther, model P99, kaliber 9 mm) en munitie van categorie III, te weten patronen (G.F.L. Luger, kaliber 9 mm), voorhanden heeft gehad.

Voorzover in de telastelegging taal- en/of schrijffouten voorkomen, zijn deze verbeterd. Verdachte is hierdoor niet in zijn verdediging geschaad.

4. Het bewijs

De rechtbank grondt haar beslissing dat verdachte het bewezengeachte heeft begaan op de feiten en omstandigheden die in de bewijsmiddelen zoals genoemd in de voetnoten, zijn vervat en in het navolgende nader zijn uitgewerkt.

Ten aanzien van feit 1

Verdachte heeft ter terechtzitting van 4 augustus 2008 verklaard dat hij op 26 januari 2008 in café Familia te Amsterdam op een tijdstip dat gelegen moet hebben rond 4.40 uur in de ochtend met een semi-automatisch pistool meerdere kogels heeft afgevuurd op de buik van een persoon die later bleek te zijn [slachtoffer] (verder ook [slachtoffer]). De kort na dit tijdstip in het café gearriveerde politie treft aldaar een zwaar gewonde man met een aantal schotwonden in zijn buikstreek aan. De eveneens ter plaatse gekomen GG&GD verklaart korte tijd later dat het slachtoffer is overleden. Naar aanleiding van een vergelijking van het slachtoffer met foto's uit politieregistratiesystemen en de verklaring van mevrouw [ex-echtgenote slachtoffer] op 26 januari 2008 om 14.15 uur dat zij haar ex-echtgenoot [slachtoffer] al de hele ochtend niet kan bereiken en dat zij de auto waarin hij reed bij café Familia geparkeerd ziet staan, wordt de identiteit van het slachtoffer vastgesteld als: [slachtoffer], geboren te [geboorteplaats] op [geboortedatum] 1963.

Doodsoorzaak
Een arts en patholoog heeft het slachtoffer aan een pathologie-onderzoek onderworpen. Volgens deze arts en patholoog was bloedverlies en weefselschade ten gevolge van meervoudig schotletsel, al dan niet in combinatie met expanderend geweld ten gevolge van een explosie de oorzaak van het intreden

van de dood. De arts en patholoog heeft voorts verklaard dat "op zich (...) het schotletsel op basis van bloedverlies en weefselschade het intreden van de dood reeds [zou] kunnen verklaren." Hij merkt eveneens op: "Er waren bij de sectie bloedrijke longen met duidelijke kneuzing. Dergelijk letsel is niet ongewoon bij doorschoten door de borst zoals bij schotletsel in combinatie met bijvoorbeeld reanimatie (...), echter mede gezien de door verbalisant gemelde explosie zou dit ook door bijvoorbeeld expanderend geweld kunnen optreden. Aan het lichaam waren macroscopisch verder vrijwel geen tekenen die op een explosie wijzen of op orgaanschade zoals verwacht kan worden bij een explosie". De GG&GD heeft getracht [slachtoffer] te reanimeren. Getuige [getuige1] heeft verklaard dat [slachtoffer] na de eerste knal, naar later bleek de granaatexplosie, 'helemaal gek werd' een kruk pakte en iemand wou slaan.
Gelet op het rapport van de arts en patholoog alsmede gelet op de verklaring van voornoemde getuige waaruit volgt dat de [slachtoffer] na de granaatexplosie nog in leven was en in staat was een kruk te pakken, acht de rechtbank bewezen dat de door verdachte geloste schoten de doodsoorzaak van [slachtoffer] vormen.

Voorwaardelijk opzet
Door een aantal patronen af te vuren op de buikstreek van [slachtoffer] heeft verdachte bewust de aanmerkelijke kans aanvaard dat hij daardoor [slachtoffer] van het leven zou beroven. De rechtbank acht voorwaardelijk opzet op de dood van [slachtoffer] bewezen.

Ontbreken van voorbedachten rade en vrijspraak van medeplegen
Met de officier van justitie en de verdediging is de rechtbank van oordeel dat niet bewezen is dat verdachte [slachtoffer] met voorbedachten rade van het leven heeft beroofd en dat hij daarbij samen met een ander of anderen heeft gehandeld.

Ten aanzien van feit 2

Ter terechtzitting van 4 augustus 2008 heeft verdachte, toen hem het pistool dat op zijn aanwijzing uit het water van het Buiten-IJ is opgedoken , werd getoond , verklaard dat dit het pistool is dat hij op 26 januari 2008 bij zich droeg. Blijkens het wapen- en munitieonderzoek betreft dit een semi-automatisch pistool van het merk Walther, model P99 en kaliber 9mm Parabellum. Dit is een wapen in de zin van artikel 1 onder 3, gelet op artikel 2 lid 1, categorie III onder 1 van de Wet wapens en munitie. Bij het opgedoken pistool bevond zich een patroonhouder met daarin zeven patronen. Deze patronen zijn alle voorzien van het bodemstempel G.F.L. 9mm LUGER. De bij de sectie uit het lichaam van het slachtoffer verwijderde kogel en de patronen die zich in het opgedoken pistool bevonden, betreffen munitie in de zin van artikel 1 onder 4, gelet op artikel 2, lid 2, categorie III van de Wet wapens en munitie.

5. De strafbaarheid van de feiten

5.1 Ten aanzien van feit 1

5.1.1 Standpunt van de verdediging

De verdediging heeft een beroep gedaan op noodweer. Zij heeft daartoe aangevoerd, kort en zakelijk weergegeven, dat sprake was van een ogenblikkelijke wederrechtelijke aanranding van verdachte door [slachtoffer], waartegen verdachte zichzelf heeft willen beschermen door schoten in de richting van die [slachtoffer] te lossen. Hieraan voorafgaand is verdachte, terwijl hij onderweg was naar zijn vriendin [persoon1], op [slachtoffer] gestuit. [slachtoffer], een imponerende man, was zeer agressief en had een woeste blik in zijn ogen. [slachtoffer] schopte [persoon2] (verder ook [persoon2]) die weerloos op de grond lag en sloeg hem met een barkruk die hij in zijn handen had. Verdachte heeft met zijn handen in de richting van [slachtoffer] gebaard en heeft gezegd dat deze moest ophouden met het geweld richting [persoon2]. Vervolgens was het verdachte die door [slachtoffer] meermalen werd gestompt op zijn hoofd. Verdachte is daarbij vastgegrepen en rondgeslingerd als een soort lappenpop. Hij

voelde dat hij tengevolge van de stoten op het hoofd het bewustzijn dreigde te verliezen. De aanranding moet in de context worden geplaatst van wat zich eerder had afgespeeld; verdachte werd even daarvoor geconfronteerd met een ongekende explosie waarvan hij de oorzaak niet kende maar waarvan het gevolg wel zichtbaar was: gegil, gewonde en kruipende mensen. Verdachte had het idee dat er lijken op de grond lagen. Daartussen zag hij soeverein een zeer grote, vervaarlijk uitziende man die bezig is een weerloze man met een kruk te bewerken. De intensiteit van de aanvallen dient ook nog in het licht geplaatst te worden van de gevonden toxines in het lichaam van [slachtoffer]. Het is een feit van algemene bekendheid dat overmatig cocaïnegebruik in combinatie met rijkelijk stromende adrenaline tot ongekende oerkrachten kan leiden.

Tijdens de aanranding was verdachte er van overtuigd dat hij door [slachtoffer] van het leven zou worden beroofd. Pas toen hij merkte dat hij volstrekt kansloos was in het gevecht, zware beuken op zijn hoofd te incasseren kreeg, het bewustzijn dreigde te verliezen, en dat [slachtoffer] het gevecht in alle hevigheid voortzette, heeft verdachte gemeend en mocht hij menen dat hij in een zodanig weerloze en gevaarlijke positie verkeerde dat hij zijn wapen mocht gebruiken. Hij is daar kennelijk pas mee opgehouden toen hij zeker wist dat zijn belager hem niets meer kon doen.

Onder deze omstandigheden, terugkijkend naar alles wat er in het café was gebeurd en nog steeds gebeurde, waren de verdedigingsmiddelen proportioneel in relatie tot het aangerande rechtsbelang. Vluchten was voor verdachte onmogelijk omdat [slachtoffer] hem vasthad. Verdachte had maar één doel en dat was zijn eigen leven beschermen op het moment dat [slachtoffer] hem als slachtoffer had uitgekozen, aldus de raadsvrouw.

5.1.2 Standpunt van het Openbaar Ministerie

De officier van justitie heeft het standpunt ingenomen dat van noodweer geen sprake is. Daartoe heeft zij, kort en zakelijk weergegeven, de volgende punten aangevoerd.

Het is niet aannemelijk dat op enig moment sprake is geweest van een wederrechtelijke aanranding van het lichaam van verdachte, zoals verdachte heeft verklaard.

Allereerst was verdachte niet overtuigend in zijn weergave van het gebeurde tijdens de reconstructie op 25 maart 2008. Het geheugen van verdachte liet het op de belangrijkste momenten ernstig afweten. Ter terechtzitting van 4 augustus 2008 heeft verdachte verklaard dat hij het zich wel allemaal nog heel goed kon herinneren, maar dat hij een gesloten type is en het lastig vond om bij de reconstructie in aanwezigheid van verschillende andere personen te laten zien wat er gebeurd was. Deze uitleg acht de officier van justitie niet geloofwaardig.

Daarnaast is er door de GG&GD op 31 januari 2008 slechts zeer gering letsel geconstateerd aan het lichaam van verdachte. Dit letselbeeld past niet bij het door verdachte geschetste scenario, waarin hij aangeeft veelvuldig door [slachtoffer] met vuisten te zijn geslagen op zijn hoofd en lichaam. Het is heel goed mogelijk dat het door de GG&GD geconstateerde letsel een andere oorzaak heeft. Daarbij komt dat in het sectierapport met geen woord gerept wordt over geconstateerd letsel op de handen van [slachtoffer]. Gelet op de aard van het vermeende door [slachtoffer] toegepaste geweld zouden in ieder geval bloeduitstortingen op zijn handen zichtbaar moeten zijn.

Voorts is het onvoorstelbaar dat iemand die nagenoeg het bewustzijn verliest er in slaagt een vuurwapen uit zijn broeksband te pakken, dit met twee handen door te laden en vervolgens vijf patronen op de romp van de agressor af te vuren.

Uit de verklaringen van getuige [persoon2], kort gezegd inhoudende dat verdachte op [slachtoffer] sprong, hem tegen de grond drukte en dat hij op dat moment een tweede knal hoorde, kan worden afgeleid dat verdachte niet door [slachtoffer] is geslagen. Uit de getuigenverklaringen van [persoon 3], [persoon 4] en [getuige1]

volgt dat de schoten direct of heel kort op de explosie zijn gevolgd. Tussentijds was er onvoldoende tijd voor [slachtoffer] om verdachte zo uitvoerig te kunnen toetakelen als verdachte stelt.

Bij de betrouwbaarheid van verklaringen die de lezing van verdachte bevestigen kunnen vraagtekens worden gesteld. De verklaringen van de zussen [persoon 1en persoon 5] zijn niet consistent en het is aannemelijk dat zij een en ander met verdachte hebben doorgesproken, nu in ieder geval [persoon1] nog na het incident en voor de aanhouding van verdachte met hem heeft gesproken. Daar komt bij dat de zussen [persoon 1en persoon 5], hoewel zij daartoe deugdelijk zijn uitgenodigd, uiteindelijk te kennen hebben gegeven niet aan de reconstructie mee te willen werken. Ook getuige [persoon6] verklaart niet consistent en heeft twee dagen na de gebeurtenissen nog met verdachte gesproken over wat er die nacht in Familia is gebeurd. De mogelijkheid bestaat dat verklaringen op elkaar zijn afgestemd. Getuige [persoon7] verklaart niet consistent over wie hij heeft horen roepen "laat me los, niet doen". Ook getuige [persoon8] verklaart wisselend. Op 26 januari 2008 heeft hij verklaard dat hij zag dat [slachtoffer] een barkruk bij de poten op heuphoogte in zijn handen had en dat hij niet heeft gezien of hij de kruk naar iemand gericht hield. [persoon8] heeft daarna met verdachte gesproken. Bij de reconstructie heeft [persoon8] verklaard, dat hij na de knal [slachtoffer] met een barkruk mensen had zien slaan en dat hij hem met een barkruk naar alles en iedereen zag zwaaien. Bij het demonstreren toonde hij het zwaaien echter niet. Hij verklaarde toen dat hij daar niet naar had gekeken. Getuige [persoon9] die pas, na vele vergeefse afspraken om als getuige nader te worden gehoord, op 20 maart 2008 een verklaring heeft afgelegd, verklaart heel anders dan verdachte zelf over het geweld dat op verdachte zou zijn uitgeoefend. Getuige [persoon 10], die zich op korte afstand van [slachtoffer] moet hebben bevonden, heeft niet verklaard iets van een confrontatie tussen verdachte en [slachtoffer] te hebben gezien. Kortom, de getuigenverklaringen van de bekenden van verdachte zijn niet erg consistent en bovendien is een deel van deze verklaringen afgelegd nadat er ontmoetingen zijn geweest tussen verdachte en de getuigen, waarbij er door verdachte met de getuigen over de gebeurtenissen is gesproken.

Een ogenblikkelijke wederrechtelijke aantasting van de lichamelijke integriteit van [persoon2] is wel aannemelijk. Verdachte heeft echter nadrukkelijk gesteld dat hij uit noodweer heeft gehandeld omdat zijn eigen lichamelijke integriteit door het handelen van verdachte werd aangetast. Het is niet juist om nu achteraf aan te nemen dat verdachte de integriteit van het lichaam van [persoon2] heeft willen verdedigen.

Subsidiair, zo stelt de officier van justitie, was de verdediging door verdachte, gelet op de aard van de wederrechtelijke aanranding, niet passend. Het dodelijke gevolg van de verdediging door verdachte weegt niet op tegen het gevaar dat door de wederrechtelijke aanranding werd veroorzaakt. Bovendien hadden andere aanwezigen door de kogels kunnen worden getroffen.

De officier van justitie voert meer subsidiair aan, dat verdachte voor een ander verdedigingsmiddel had kunnen en moeten kiezen. Hij had [slachtoffer] met vuisten, dan wel met een hard voorwerp dat zich in zijn onmiddellijke nabijheid bevond, zoals het vuurwapen of een barkruk, kunnen slaan. Los daarvan had verdachte, naar eigen zeggen een geoefend schutter, op de vloer en eventueel zelfs vervolgens op niet vitale delen van het lichaam van [slachtoffer] kunnen richten, om de wederrechtelijke aanranding door [slachtoffer] af te wenden. Uitgaande van de door verdachte tijdens de reconstructie beschreven situatie, te weten dat hij onmiddellijk voorafgaand aan het schieten door [slachtoffer] achter zijn hoofd langs aan zijn kleding vastgehouden werd en zich met beide handen vrij in gebukte positie tegenover hem bevond, geldt dit eens te meer.

5.1.3 Beoordeling

De rechtbank stelt voorop dat het in de onderhavige zaak aan verdachte is aannemelijk te maken dat hij [slachtoffer] heeft doodgeschoten in een situatie van noodweer. De rechtbank heeft zich gebogen over de vraag of verdachte daarin is geslaagd. Zij is tot het oordeel gekomen dat verdachte onvoldoende aannemelijk

heeft gemaakt dat hij zich gerechtvaardigd heeft verdedigd tegen een ogenblikkelijke en wederrechtelijke aanranding door [slachtoffer]. De rechtbank wil aannemen dat verdachte, na de explosie, op zoek is gegaan naar zijn vriendin en dat hij daarbij is gestuit op [slachtoffer]. Dat verdachte vervolgens door [slachtoffer] bedolven werd onder slagen, dat hij in zijn kraag werd vastgepakt en als een lappenpop heen en weer werd geslingerd, is naar het oordeel van de rechtbank echter niet aannemelijk geworden. Hiertoe wordt als volgt overwogen.

De rechtbank heeft ten eerste geconstateerd dat verdachte moeite had om tijdens de reconstructie na te bootsen hoe hij door [slachtoffer] zou zijn vastgepakt, heen en weer zou zijn geslingerd en hoe hij vervolgens heeft geschoten. De verhorend politieambtenaar heeft verdachte bij herhaling in de gelegenheid gesteld om voor te doen wat er in de confrontatie met [slachtoffer] is gebeurd. Ook de rechter-commissaris heeft tijdens de reconstructie aan verdachte laten vragen duidelijker te beschrijven wat er nu precies is gebeurd. Verdachte moet zich ervan bewust zijn geweest hoe belangrijk het was zijn verhaal aannemelijk te maken, maar is er desondanks niet in geslaagd de door hem eerder als uitermate bedreigend gekenschetste aanval tijdens de reconstructie uit te beelden. De rechtbank heeft gezien dat verdachte telkens een vrij statische, bijna rustige situatie heeft geënsceneerd.

De verdediging heeft gesteld, dat de oorzaak hiervan is gelegen in de introverte persoonlijkheid van verdachte. Dit wordt echter niet onderbouwd; niet door enige rapportage op dit gebied en ook niet anderszins. Verdachte heeft er voor gekozen niet mee te werken aan een onderzoek naar zijn karakterstructuur. Ofschoon de rechtbank deze keuze bepaald niet in het nadeel van verdachte wil uitleggen, betekent dit wel dat een van de mogelijkheden de karakterstructuur van verdachte nader te onderzoeken, niet is benut. Bij gebreke van enige andere informatie omtrent de persoonlijkheid van verdachte, acht de rechtbank onvoldoende aannemelijk dat die persoonlijkheid een waarheidsgetrouwe reconstructie heeft belemmerd. Dat, zoals de verdediging heeft aangevoerd, tijdens een reconstructie niet de hectiek van de werkelijke situatie kan worden nagebootst, vormt naar het oordeel van de rechtbank niet een zodanige omstandigheid dat verdachte hierdoor werd gehinderd om het gebeurde op overtuigender wijze te reconstrueren.

Een tweede reden om verdachtes verklaring onvoldoende aannemelijk te achten, is dat het letsel dat verdachte tijdens de confrontatie met [slachtoffer] zou hebben opgelopen relatief gering is. Dit relatief geringe letsel lijkt niet te passen bij de reeks van slagen die verdachte van [slachtoffer] zegt te hebben gehad. Met andere woorden: het geconstateerde letsel maakt de door verdachte geschetste toedracht niet aannemelijk. Wellicht is verdachte enkele malen geslagen, maar dat sprake zou zijn geweest van een regen van slagen volgt niet uit het geconstateerde letsel.

Wat de forensisch arts van de GG&GD hierover heeft geschreven is niet eenduidig. Naar het oordeel van de rechtbank is niet duidelijk of hij het oog heeft op de twee klappen en de val die verdachte beschrijft of dat hij ook de latere in het verslag genoemde klappen heeft betrokken in zijn vaststelling dat het letsel passend is bij de opgegeven toedracht. Dat, zoals de verdediging stelt, herstel van zwellingen ten gevolge van uitwendig toegepast geweld zeer afhankelijk is van factoren als de conditie van het lichaam en de huidskleur van het slachtoffer mag zo zijn; dit betekent niet dat aannemelijk moet worden geacht dat verdachte direct na de confrontatie beduidend meer letsel had dan op 31 januari 2008 door de forensisch arts is geconstateerd.

De derde reden op grond waarvan de rechtbank tot haar oordeel is gekomen dat het bestaan van een noodweersituatie door verdachte onvoldoende aannemelijk is gemaakt, is gelegen in het volgende. De verklaring van verdachte met betrekking tot de confrontatie met [slachtoffer] wordt weliswaar ondersteund door enkele getuigenverklaringen, maar deze worden door de rechtbank onvoldoende betrouwbaar geacht. De rechtbank overweegt hiertoe als volgt.

[persoon1], de voormalige vriendin van verdachte heeft op 30 januari 2008 verklaard – kort gezegd – dat zij na de explosie zag dat [slachtoffer] verdachte

vastpakte en hem begon 'te rossen'. Daarna hoorde zij schoten en kroop zij met haar zus onder de bar, waarna [persoon 11] bij hen kwam. Op 4 februari 2008 heeft [persoon1] deze verklaring bevestigd. Ook [persoon 5] heeft op 30 januari 2008 verklaard dat ze [slachtoffer] zag 'inhakken' op [persoon2], dat ze vervolgens verdachte zag komen aanlopen en hem hoorde schreeuwen dat [slachtoffer] dat niet moest doen, dat [slachtoffer] vervolgens begon 'in te slaan' op verdachte en dat ze daarna knallen hoorde. Voornoemde verklaringen zijn echter strijdig met de door beide getuigen eerder afgelegde verklaringen. Zo verklaarde [persoon1] op 26 januari 2008 dat zij meteen na de explosie onder de bar is gedoken, met haar zus in een hoek is gekropen, dat [persoon 11] even daarna bij hen is gekropen en dat zij daarna schoten hoorde. [persoon 5] legt op 26 en 27 januari 2008 een soortgelijke verklaring af. Ook zijn de verklaringen strijdig met de verklaringen van [persoon 11] die onder meer verklaart dat zij na de explosie bij de zussen [persoon 1en persoon 5] onder de bar is gekropen en dat ze daarna schoten hoorde.

De rechtbank acht de verklaringen van [persoon1] van 30 januari 2008 en van 4 februari 2008 en de verklaringen van [persoon 5] van 30 januari 2008 en 14 februari 2008 voor wat betreft hetgeen zij verklaren te hebben gezien na de explosie niet betrouwbaar. [persoon 11] heeft immers in tegenstelling tot de beide gezusters [persoon 1 en persoon 5] geen persoonlijke band met verdachte en heeft er geen belang bij om over het gebeurde anders te verklaren dan zoals zij het daadwerkelijk heeft meegemaakt. Nu [persoon 11] consistent is geweest in haar verklaringen en de eerste verklaringen van de gezusters [persoon 1 en persoon 5] in hoofdzaak gelijk zijn aan de verklaringen van [persoon 11], acht de rechtbank slechts deze eerste verklaringen, waarin zij direct na de explosie achter de bar zijn gedoken en dus niets gezien kunnen hebben, betrouwbaar. Naar de reden waarom de beide gezusters hun verklaringen in een later stadium aanmerkelijk hebben bijgesteld, kan slechts worden gegist. Dit betekent dat naar het oordeel van de rechtbank de verklaring van verdachte omtrent de confrontatie met [slachtoffer] geen steun kan vinden in de verklaringen van de gezusters [persoon 1 en persoon 5].

De rechtbank acht de verklaringen van de getuigen [persoon7] (verder ook [persoon7]) en [persoon6] (verder ook [persoon6]) voor zover zij verklaren dat zij verdachte hebben horen zeggen "laat me los" of woorden van gelijke strekking evenmin betrouwbaar, nu zowel [persoon7] als [persoon6] in hun eerste verklaringen hiervan geen melding hebben gemaakt en er daarnaast in de groep vaste bezoekers van café Familia, waartoe zowel [persoon7] als [persoon6] kunnen worden gerekend, nadien veel over het voorval is gesproken. Het staat daarom voor de rechtbank onvoldoende vast dat beiden verdachte daadwerkelijk dergelijke woorden hebben horen gebruiken en de rechtbank sluit niet uit dat hun herinnering is beïnvloed doordat ze veel over deze zaak hebben horen spreken.

Getuige [persoon9] heeft klaarblijkelijk iets zo anders gezien dan wat verdachte zegt te hebben ondergaan, dat diens verklaringen reeds om die reden niet als ondersteuning voor de verklaring van verdachte kunnen dienen.

Gelet op het bovenstaande, in onderling verband en samenhang bezien, acht de rechtbank onvoldoende aannemelijk dat de confrontatie tussen verdachte en [slachtoffer] zich heeft afgespeeld zoals verdachte daarover heeft verklaard. Het beroep op noodweer wordt dan ook verworpen. Hierdoor behoeven de overige uitdrukkelijk onderbouwde standpunten geen bespreking. Nu ook overigens niet van een rechtvaardigingsgrond is gebleken vormt feit 1 een strafbaar feit.

5.2 Ten aanzien van feit 2

Het onder 2 bewezen geachte feit is volgens de wet strafbaar. Het bestaan van een rechtvaardigingsgrond met betrekking tot dit feit is niet aannemelijk geworden.

6. De strafbaarheid van verdachte

Er is geen omstandigheid aannemelijk geworden die de strafbaarheid van

verdachte uitsluit. Verdachte is dan ook strafbaar.

7. Ten aanzien van de benadeelde partij en de schadevergoedingsmaatregel

De benadeelde partij [ex-echtgenote slachtoffer] heeft - als voorschot op de vergoeding van schade - een bedrag van € 13.752,30 gevorderd. De rechtbank verstaat dit aldus, dat de benadeelde partij zich ten aanzien van de schade voor een deel van haar vordering heeft gevoegd in dit strafproces, onder voorbehoud van het recht om het andere deel bij de burgerlijke rechter aanhangig te maken.

Uit het onderzoek ter terechtzitting is gebleken dat een deel van de vordering van de benadeelde partij [ex-echtgenote slachtoffer], van zo eenvoudige aard is dat dit zich leent voor de behandeling in dit strafgeding. Tevens is komen vast te staan dat de benadeelde partij als gevolg van het hiervoor bewezen geachte feit, rechtstreeks schade heeft geleden. De rechtbank waardeert deze op een bedrag van € 9.752,30 (negenduizend zevenhonderdtweeënvijftig euro en dertig cent). De vordering kan dan ook tot dat bedrag worden toegewezen.

Voorts dient de verdachte te worden veroordeeld in de kosten die de benadeelde partij heeft gemaakt en ten behoeve van de tenuitvoerlegging van deze uitspraak nog zal maken.

Het overige deel van de vordering van de benadeelde partij – de vordering met betrekking tot de grafsteen – is niet van zo eenvoudige aard dat dit zich leent voor behandeling in dit strafgeding. Nu de vordering is gebaseerd op een voorlopige prijsopgaaf, staat immers thans niet vast wat de uiteindelijke omvang van het hiermee gemoeide bedrag zal zijn. Gelet hierop zal de rechtbank bepalen dat de benadeelde partij in dat deel van de vordering niet-ontvankelijk is. De benadeelde partij kan dat deel van de vordering bij de burgerlijke rechter aanbrengen.

Voorts dient de verdachte te worden veroordeeld in de kosten die de benadeelde partij heeft gemaakt en ten behoeve van de tenuitvoerlegging van deze uitspraak nog zal maken.

In het belang van [ex-echtgenote slachtoffer] voornoemd wordt, als extra waarborg voor betaling aan laatstgenoemde, de maatregel van artikel 36f van het Wetboek van Strafrecht aan verdachte opgelegd.

8. Motivering van de straf

De officier van justitie heeft bij requisitoir gevorderd dat verdachte ter zake van de door haar onder 1 (doodslag) en onder 2 bewezengeachte feiten zal worden veroordeeld tot een gevangenisstraf voor de duur van 8 (acht) jaar, met aftrek van voorarrest. Zij heeft hierbij in het voordeel van verdachte rekening gehouden met de situatie waaronder het onder 1 bewezengeachte feit is begaan.

De hierna te noemen strafoplegging is in overeenstemming met de ernst van het bewezen geachte, de omstandigheden waaronder dit is begaan en de persoon van verdachte, zoals van een en ander ter terechtzitting is gebleken.

De rechtbank heeft bij de keuze tot het opleggen van een vrijheidsbenemende straf en bij de vaststelling van de duur daarvan in het bijzonder het volgende laten meewegen.

Door het handelen van verdachte is de rechtsorde ernstig geschokt en is tevens, zo blijkt onder meer uit de op de terechtzitting voorgehouden schriftelijke slachtofferverklaringen, aan de nabestaanden van het slachtoffer onherstelbaar leed toegebracht. Verdachte heeft een ander het meest kostbare bezit ontnomen: diens leven. Daarnaast heeft verdachte een vuurwapen en patronen voorhanden gehad. De gevaren van het illegaal bezit daarvan, hebben zich in deze zaak in alle hevigheid geopenbaard.

De rechtbank weegt bij de straftoemeting mee de omstandigheden waaronder verdachte feit 1 heeft begaan. Deze maken verdachtes handelen niet verontschuldigbaar of gerechtvaardigd, maar dienen wel een matigende invloed te hebben op de op te leggen straf, meer nog dan de officier van justitie heeft gedaan.

De rechtbank houdt ten nadele van verdachte rekening met het op diens naam staand Uittreksel Justitiële Documentatie d.d. 1 februari 2008. Hieruit blijkt onder meer dat verdachte eerder is veroordeeld ter zake van overtreding van de Wet wapens en munitie.

9. Toepasselijke wettelijke voorschriften

De op te leggen straf en maatregel is gegrond op de artikelen 36f, 57, 287 van het Wetboek van Strafrecht en de artikelen 26 en 55 van de Wet wapens en munitie.

De rechtbank komt op grond van het voorgaande tot de volgende beslissing.

10. Beslissing

Verklaart bewezen dat verdachte het telastegelegde heeft begaan zoals hiervoor in rubriek 3 is aangegeven.

Verklaart niet bewezen hetgeen aan verdachte meer of anders is telastegelegd dan hiervoor is bewezen verklaard en spreekt verdachte daarvan vrij.

Het bewezenverklaarde levert op:

ten aanzien van het onder 1 bewezenverklaarde:
doodslag

ten aanzien van het onder 2 bewezenverklaarde
handelen in strijd met artikel 26, eerste lid van de Wet wapens en munitie en het feit begaan met betrekking tot een vuurwapen van categorie III
en
handelen in strijd met artikel 26, eerste lid van de Wet wapens en munitie.

Verklaart het bewezenverklaarde strafbaar.

Verklaart verdachte, [verdachte], daarvoor strafbaar.

Veroordeelt verdachte tot een gevangenisstraf voor de duur van 6 (zes) jaar.

Beveelt dat de tijd die door veroordeelde voor de tenuitvoerlegging van deze uitspraak in verzekering en in voorlopige hechtenis is doorgebracht, bij de tenuitvoerlegging van die straf in mindering gebracht zal worden.

Wijst de vordering van de benadeelde partij [ex-echtgenote slachtoffer], wonende op het adres [adres], toe tot een bedrag van € 9.752,30 (negenduizend zevenhonderdtweeënvijftig euro en dertig cent).

Veroordeelt verdachte aan [ex-echtgenote slachtoffer] voornoemd, het toegewezen bedrag te betalen.

Veroordeelt verdachte voorts in de kosten door de benadeelde partij gemaakt en ten behoeve van de tenuitvoerlegging van deze uitspraak nog te maken, tot op heden begroot op nihil.

Bepaalt dat de benadeelde partij voor het overige niet-ontvankelijk in haar vordering is.

Legt aan verdachte de verplichting op, aan de Staat, ten behoeve van de

benadeelde partij [ex-echtgenote slachtoffer], te betalen de som van € 9.752,30 (negenduizend zevenhonderdtweeënvijftig euro en dertig cent), bij gebreke van betaling en verhaal te vervangen door hechtenis voor de duur van 78 dagen, met dien verstande dat de toepassing van die hechtenis de hiervoor opgelegde verplichting niet opheft.

Bepaalt dat, indien en voor zover verdachte heeft voldaan aan een van de voornoemde betalingsverplichtingen, daarmee de andere is vervallen.

Dit vonnis is gewezen door
mr. J.M.J. Lommen-van Alphen, voorzitter,
mrs. J.L. Hillenius en M.M. van der Nat, rechters,
in tegenwoordigheid van mr. H.E. Spruit, griffier,
en uitgesproken op de openbare terechtzitting van deze rechtbank van 18 augustus 2008.

29 481 dagen geleden door **ZionLion187** 0 0 X NUniet

Veel te lange straf,hij heeft simpel weg het werk en trauma van agenten uit handen genomen...iedereen met een wapen had geschoten.

30 481 dagen geleden door **ouwerocker** 0 0 X NUniet

Een weloverwogen oordeel, zoals ik het inschat.
De getuigenverklaringen rammelen aan alle kanten en zijn blijkbaar op elkaar afgestemd.

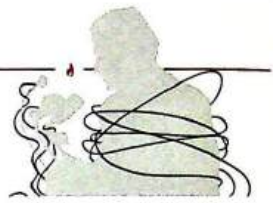
Daarbij, hij geeft zelf aan een ervaren schutter te zijn en dan 5 kogels in de maag van een tegenstander te pompen, lijkt me op z'n zachtst gezegd overtrokken.

En wat meerdere mensen voorheen al hebben gesteld :
Als je met een 9 mm rondloopt als je onderweg naar je vriendin bent, dan zit er in je bovenkamer het een en ander absoluut niet goed.

Dit als " zelfverdediging " af te doen, en zelfs te rechtvaardigen als verhaaltje om een tweede persoon te beschermen, lijkt me volslagen onzinnig.
Uit het geposte vonnis is daar 0,0 van gebleken.

Reageren?

Registreer of log in om te reageren op een bericht.

lijke situaties. De Hoge Raad sauveerde een vrouw die prompt na haar uitspraak tegen de journalist zei die niet zo te hebben bedoeld en verzocht haar woorden niet uit te zenden[3], in tegenstelling tot de feitenrechter.

Is de methode-*Breekijzer* gevolgd, te weten 'zonder toestemming van het object van nieuwsgierigheid of onderzoek, soms met geweld, zich de toegang verschaffen tot de kantoren van betrokkenen om deze of een onwillige woordvoerder onder een lopende camera vragen te stellen, waarom deze nog altijd niets heeft gedaan aan' et cetera, dan breekt de Hoge Raad hierover de staf.[4]

AUTEURSRECHT

Op basis van het auteursrecht kan de geïnterviewde een publicatie voorkomen, beperken of een herhaling ervan voorkomen; er bestaat namelijk in beginsel auteursrecht op een interview.[5] In beginsel komt dat toe aan interviewer en geïnterviewde gezamenlijk; het kán echter aan de een of de ander toekomen, afhankelijk van de wijze van totstandkoming, de inkleding van de tekst of het programma et cetera. Aan de ene zijde staat de goed voorbereide, dirigistische interviewer die de regie strak houdt en eigen commentaar en achtergrondinformatie toevoegt; aan de andere zijde de serviele verslaggever die een dictaat van een geïnterviewde opneemt.

De uitoefening van een gezamenlijk auteursrecht dient in gezamenlijk overleg te geschieden. Dit is vooral van belang bij herpublicatie, maar ook bij het vragen van een preventief verbod kan een beroep op het mede-auteursrecht effectief zijn. De interviewer zal zich beroepen op zijn vrijheid van meningsuiting en de geïnterviewde op zijn recht op bescherming van eer en goede naam. Beiden kunnen zich beroepen op mede-auteursrecht dat niet eenzijdig mag worden uitgeoefend.

OVEREENKOMST

Ten slotte spelen een rol de eventueel gemaakte afspraken, gewekte verwachtingen en zorgvuldigheidsnormen. De afspraak tot het houden van een interview is te kwalificeren als een overeenkomst. Het gaat over wat partijen precies hebben afgesproken. Het kan nuttig zijn de gemaakte afspraken voorafgaande van het. •

Concrete publicatieverboden niet uitgesloten

Gerard Schuijt
emeritus hoogleraar mediarecht

Aan de rechter vragen om een publicatie te verbieden nog voordat zij is verschenen – het komt nogal eens voor maar is dat niet vragen om censuur? Gerard Schuijt laat aan de hand van actuele rechtspraak zien dat de rechter hierin genuanceerd optreedt. Maar: 'Een krant die geen verslag mocht publiceren van een openbare rechtszitting – men kan begrijpen dat ik daar mijn twijfels over heb.'

De Voorzieningenrechter in Maastricht verbood in april van dit jaar het dagblad *De Limburger* drie artikelen te publiceren over mogelijk illegale handel en wandel van het failliete vleesverwerkende bedrijf Benedik in Landgraaf. In Amsterdam verbood de rechtbank het roddelblad *Privé* in maart voor een periode van twee jaar zonder hun toestemming portretten te publiceren van het kroonprinselijk paar en hun kinderen 'indien en voor zover die publicatie niet voortspruit uit het publieke functioneren van eisers'. Eind vorig jaar verbood de Amsterdamse Voorzieningenrechter de *VARA* beeld- en geluidsopnamen uit te zenden die waren gemaakt van een gesprek tussen een advocaat en een nepcliënt die dat gesprek met een verborgen camera had opgenomen. Verdragen deze en andere publicatieverboden zich wel met de vrijheid van meningsuiting, in het bijzonder met het censuurverbod?

In de hier genoemde zaken is hoger beroep ingesteld, dus we moeten afwachten of de verboden door de onderscheiden hoven in stand worden gelaten.[1] Zonder deze hoven echter voor de voeten te willen lopen valt er over de vraag of een publicatieverbod mogelijk is in het licht van de vrijheid van meningsuiting wel iets te zeggen.

GRONDWET EN VERDRAG

Vooropgesteld zij dat artikel 10 EVRM, anders dan de Nederlandse Grondwet, censuur niet uitdrukkelijk verbiedt. Niettemin is een publicatieverbod evident een inmenging in de vrijheid van meningsuiting, die moet worden getoetst aan de beperkingsclausules van het tweede lid van het verdragsartikel. Dat werd duidelijk in een van de eerste arresten van het EHRM over artikel 10, de Sunday Times-zaak, dat ging over een verbod opgelegd aan de vermaarde Britse krant om nog langer over de zogenaamde Softenon-affaire te publiceren.[2] Een dergelijke beperking moet voorzien zijn bij wet en noodzakelijk zijn in een democratische samenleving ter bescherming van een der in artikel 10 lid 2 genoemde belangen. De mogelijkheid van een publicatieverbod als zodanig stond niet ter discussie, wel oordeelde het hof dat het verbod in kwestie niet

Foto: Marie Cecile Thijs /Hollandse Hoogte

Radioverslaggeefster interviewt advocaat in toga bij de rechtbank Amsterdam

Behoorlijke journalisten beschouwen deze mogelijkheid als een belangrijk voorrecht en beschermen hun bronnen.

VOOR DE RECHTER

De geïnterviewde die bezwaar heeft tegen een bepaalde publicatie waarin hij is opgevoerd, kan de rechter benaderen. Is de onwelgevallige publicatie eenmaal openbaar gemaakt, dan rest nog *damage control*, al dan niet via de rechter.

De rechtspraak heeft regels ontwikkeld voor de beoordeling van de onrechtmatigheid van media-uitingen, zoals interviews. Er is geen hiërarchie van grondrechten. Consequentie daarvan is dat de uitoefening van het grondrecht op vrije meningsuiting door een journalist op zichzelf géén rechtvaardiging is voor de inbreuk op het recht op bescherming van de persoonlijke levenssfeer van de geïnterviewde, van welk recht het recht op bescherming van eer en goede naam onderdeel uitmaakt.

De geïnterviewde kan zich beroepen op het stelsel van stelplicht en bewijslastverdeling dat uit de rechtspraak voortvloeit en het bewijs van de juistheid van de aanhende uitspraken bij de journalist leggen.[1]

Indien de journalist kan bewijzen dat de publicatie feitelijk juist is, omdat de geïnterviewde de bestreden uitspaken inderdaad heeft gedaan, dan rust op de geïnterviewde de bewijslast dat er afspraken waren gemaakt die niettemin aan de publicatie in de weg stonden.

Eventueel zouden geïnterviewde en interviewer kunnen afspreken dat onverhoopte conflicten voorafgaande aan een publicatie aan de kortgedingrechter kunnen worden voorgelegd, waarbij beide partijen de rechter zullen verzoeken de zaak achter gesloten deuren te behandelen. De artikelen 27 en 29 Rv bieden de mogelijkheid daartoe, indien 'de eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer' dit eist.[2]

WEGLOPEN

Als tijdens een directe uitzending (vermeende) afspraken niet worden nagekomen, leidt dat tot een voldongen feit. Journalist Willem Oltmans loste dit kordaat op door eenvoudig weg te lopen uit een directe uitzending met Adriaan van Dis. Buiten beeld, maar binnen gehoorafstand ging Oltmans op de piano spelen. De interviewer bleef verbluft achter. Oltmans kon gebruikmaken van de ophef in de media om zijn standpunt naar voren te brengen. Maar niet iedereen beschikt over een dergelijk improvisatievermogen.

OVERVAL

Sommige journalisten proberen zonder afspraak of aankondiging een interview af te nemen. Van politici en andere publieke personen mag worden verwacht dat zij dan hun houding kunnen bepalen. Privépersonen kunnen zich overvallen voelen en achteraf spijt krijgen van hun uitspraken of reacties. De rechtspraak reageert wisselend op derge-

1 Zie bijvoorbeeld Rechtbank Amsterdam, 28 oktober 1998, *NJ* 1999, 440; *Huijbregtsen/De Volkskrant*.

2 H.J.M. Boukema, H.C. Grootveld, 'Gesloten deuren voor onrechtmatige perspublicaties', *NJB* 26 april 2002, p. 850-852.

3 HR 30 september 2003, *NJ* 2004, 189, m.n. P. Mevis. Het arrest is besproken door Gerard Schuijt, 'Interviewer en geïnterviewde', in *Mediaforum* 2005-5. Cruciaal achtte de Hoge Raad dat de opzet van het doen van beledigende uitingen als bedoeld in artikel 137c-137d Sr niet erop was gericht die *in het openbaar* te doen.

4 Zie hierover ook het artikel van Gerard Schuijt, elders in dit *Advocatenblad*; zie ook E.J. Dommering onder HR 2 mei 2003, *NJ* 2004, 80; *Breekijzer*.

5 J.H. Spoor, D.F.W. Verkade, D.J.G. Visser, *Auteursrecht*, derde druk, Deventer 2005, pp. 99-100.

Foto: Luuk van der Lee/Hollandse Hoogte

In de moordzaak Maja Bradaric staat advocaat Maurice Stassen de pers te woord

dringend noodzakelijk was in een democratische samenleving. Het was daarom in strijd met artikel 10 EVRM.

De Grondwet verbiedt een 'voorafgaand verlof', maar dat wil naar heersende rechtspraak niet zeggen dat een publicatieverbod nooit zou zijn toegestaan. De hoofdlijn is dat naar aanleiding van een geconstateerde onrechtmatige publicatie een verbod tot herhaling van de gewraakte uitlatingen kan worden opgelegd, mits het verbod beperkt blijft tot die herhaling. Zelfs bij een dreigende onrechtmatige publicatie is het opleggen van een verbod mogelijk, mits de rechter in staat is te beoordelen of en, zo ja, welke onrechtmatigheid dreigt te geschieden. De keerzijde hiervan is dat te ruim gestelde verboden zowel de toets aan artikel 7 Grondwet als die aan artikel 10 EVRM niet kunnen doorstaan. Aan de hand van een aantal voorbeelden zal ik dit illustreren.

KLOKKENSPELVERENIGING VAN ROMKE DE WAARD

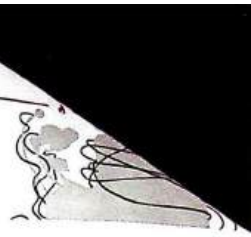
Het klassieke arrest van de Hoge Raad inzake een publicatieverbod (1966) betrof een ruzie in de Nederlandse Klokkenspel-Vereniging, die toen onder voorzitterschap stond van de bekende rechter mr. Romke de Waard. Een lid van die vereniging had onder meer tegenover een journalist van het toenmalige *Algemeen Handelsblad* felle kritiek geuit op het bestuur. Dit zou in zijn adviezen een ongerechtvaardigde voorkeur aan den dag leggen voor de klokkengieterij Eysbouts, als het erom ging bij wie men het best terecht kon voor restauratie van oude klokken. Zo was dat ook gegaan bij de restauratie van de klokken van het paleis op de Dam in Amsterdam. 'Insinuaties' en betichting van 'vriendjespolitiek', noemde A-G Minkenhof het. De kritiek kwam uiteraard van een andere klokkengieter.

Het hof vond de uitlating onrechtmatig en verbood gedaagden zich 'anders dan in verenigingsverband' zodanig over de Nederlandse Klokkenspel-Vereniging of haar bestuursleden uit te laten, dat bij derden twijfel kan worden gewekt aan hun integriteit en objectiviteit. De toevoeging 'anders dan in verenigingsverband' was nodig omdat in eerste instantie een verbod zonder die

noten

1 Tussen het schrijven van dit stuk en het corrigeren van de proeven ervan besloot Privé van hoger beroep af te zien.

2 EHRM 26 april 1979, *NJ* 1980, 146; zie ook nog o.a. EHRM 10 januari 2006 (verspreidingsverbod voor een krant); EHRM 25 januari 2005, nr. 37096/97 en 37101/97 (verklaring aan de pers niet eerst voorgelegd aan het OM); EHRM 11 april 2006, nr. 60608/00 (Yildiz vs. Turkije), EHRM 18 mei 2004, *NJ* 2005, 401 (Boek lijfarts Mitterrand).

beperking was afgewezen. Het verbod zou dan zelfs kritiek binnen de vereniging op het beleid van het bestuur onmogelijk maken.

In cassatie werd geklaagd dat het verbod te ruim en te vaag was en een onaanvaardbare inbreuk op de vrijheid van meningsuiting betekende. De Hoge Raad gaat er enerzijds van uit dat een verbod als dit moet voldoen aan de eis 'dat in de omschrijving ervan een voldoende afbakening wordt gevonden ter vaststelling van hetgeen al dan niet onder het verbod begrepen is'. Anderzijds accepteert de Hoge Raad een soepele en redelijke toepassing ervan. Het door een verbod te beschermen belang brengt mee dat de omschrijving van wat wordt verboden, teneinde dit effectief te doen zijn, slechts in meer algemene termen kan geschieden. Daar tegenover stelt de Hoge Raad dan weer dat een verbod redelijk moet worden uitgelegd en de draagwijdte van het verbod beperkt moet worden geacht tot handelingen waarvan in ernst niet kan worden betwijfeld dat zij inbreuk maken op dat verbod, mede gelet op het belang ter bescherming waarvan het verbod is gegeven. Het door het hof opgelegde verbod voldeed aan deze eis.[3]

TE VAAG

Drion had kritiek op dit arrest. In zijn beroemde bijdrage in de Beekhuisbundel *Het rechterlijk verbod en de vrijheid van meningsuiting* vroeg hij zich af hoe het zou zijn als gedaagde de integriteit en objectiviteit van de bestuursleden opnieuw in twijfel wilde trekken onder aanvoering van nieuwe feiten en omstandigheden. Ook wees Drion op de remmende werking van de dwangsom op de vrijheid van meningsuiting. Die dwangsom hangt als een zwaard van Damocles boven de veroordeelde en plaatst hem bovendien in een ongunstige bewijspositie. Tegenwoordig zouden wij dat – in navolging van het EHRM – een *chilling effect* op de vrijheid van meningsuiting noemen.

Mijn kritiek op het arrest ligt in de lijn van Drion: het is te vaag. Ook al zegt de Hoge Raad dat het verbod redelijk moet worden uitgelegd en in het licht van het geding dat er aanleiding toe was, in wezen zegt het verbod niet meer dan: 'U weet toch wat u niet mocht en dus nu ook niet mag'. Eigenlijk komt het er op neer dat men niet onrechtmatig mag handelen. Dat is nu juist het probleem als het om uitlatingen gaat: men kan niet altijd goed inschatten wat de rechter onzorgvuldig zal vinden.

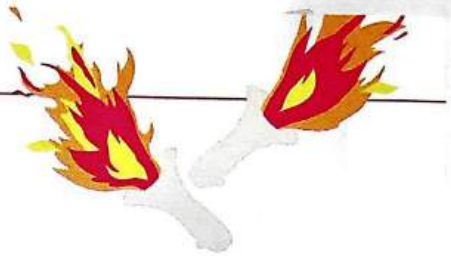
Bij een dreigende onrechtmatige publicatie is een verbod mogelijk mits de inhoud voldoende bekend is om de onrechtmatigheid te kunnen beoordelen

Daar komt bij dat de formulering van het aan de orde zijnde verbod, in het licht van latere arresten van de Hoge Raad zeker niet meer door de beugel kan. Het verbod betrof immers een verbod van uitlatingen die bij derden twijfel konden wekken aan de integriteit en objectiviteit van de bestuursleden van de vereniging. In de zaak van het Gemeenteraadslid-arrest had het hof geoordeeld dat het verdacht maken van iemands financiële integriteit op zichzelf reeds onzorgvuldig was, ongeacht of de verdenking steun vond in de feiten. Dat nu was, volgens de Hoge Raad in 1983, een te strak onrechtmatigheidscriterium. De eventuele onrechtmatigheid hangt namelijk af van een aantal omstandigheden, waaronder de ernst van de beschuldiging, de ernst van de misstand die aan de kaak wordt gesteld én de vraag of de beschuldiging steun vindt in de feiten.[4] Voorts speelt tegenwoordig ook artikel 10 EVRM de rol die het in 1966 (en in 1983) eigenlijk ook al had moeten spelen, maar nog niet deed: een expliciete toets aan het noodzakelijkheidscriterium van artikel 10 lid 2 EVRM had nog geen ingang gevonden.[5]

In 1990 liet de Hoge Raad een kans voorbij gaan om een rechterlijk verbod aan strengere voorwaarden te binden dan in 1966. Het evangeliepredikersechtpaar Goeree klaagde over een verbod om zich in de toekomst zowel mondeling als schriftelijk onjuist en/of beledigend en/of grievend uit te laten over en tegens een homoseksuele aidslijder. In publicaties had het echtpaar hem onder andere met naam en toenaam genoemd als voorbeeld van 'Sodom in Nederland', en als iemand die als een moordenaar bloedschuld op zich laadt. 'Dat staat in de bijbel'. De Hoge Raad vond het verbod gerechtvaardigd omdat reeds in twee procedures uitlatingen van gedaagden over X onrechtmatig waren geoordeeld en omdat 'uit de aard der zaak de mogelijke toekomstige uitlatingen niet verder concreet kunnen worden aangeduid'.[6] Het gebrek aan concreetheid wordt gecompenseerd door de verwijzing naar de concrete uitlatingen, waarvoor gedaagden veroordeeld waren.

PIETER STORMS EN BREEKIJZER

Pas in 2003 schiep de Hoge Raad meer duidelijkheid in het Breekijzer-arrest. Daarin ging het om een uitzendverbod voor Pieter Storms, die weer eens ten behoeve van zijn televisieprogramma *Breekijzer* met draaiende camera een verzekeringsbedrijf had overvallen. Met zijn overval en prangende vragen had hij tumult veroorzaakt en beschuldigingen geuit die hij niet hard kon maken, zonder de aangevallen persoon in de gelegenheid te stellen te reageren. Dat de voorgenomen uitzending onrechtmatig zou zijn, daarover waren partijen het eens. Het ging in cassatie onder meer om de vraag of de rechter wel in staat was de dringende noodzaak van een uitzendverbod conform artikel 10 lid 2 EVRM te beoordelen. Daarvoor was immers nodig dat de inhoud van de voorgenomen uitzending met een voldoende mate van nauwkeurigheid vaststaat. Dat had het hof volgens de Hoge Raad aan de hand van de getoonde beelden kunnen vaststellen. En wat betreft de niet-getoonde beelden vond de Hoge Raad dat het cassatiemiddel miskende dat ook op andere wijze voldoende duidelijk kon zijn wat de voorgenomen uitzending zou inhouden. Daar waren eisers zelf bij geweest! Daarover hadden zij ter zitting mededelingen gedaan en die waren door Storms niet bestreden.[7]

Het belang van dit arrest is gelegen enerzijds in de erkenning dat een publicatieverbod zich kan verdragen met de Grondwet en het verdrag 'met het oog op een effectieve rechtsbescherming', anderzijds in het uitgangspunt dat ook de Hoge Raad ervan uitgaat dat een verbod alleen betrekking kan hebben op een uitzending of publicatie waarvan de inhoud met voldoende mate van nauwkeurigheid bekend is om te kunnen beoordelen of het onrechtmatig is en óf een verbod noodzakelijk is in een democratische samenleving. De rechter hoeft de voorgenomen uitzending evenwel niet te hebben gezien indien uit andere informatie maar duidelijk is wat zij gaat inhouden.

Het aan Privé opgelegde verbod komt neer op een niet nader gepreciseerd verbod om onrechtmatig te handelen

STRENGER BEOORDEELD

In lagere rechtspraak, ook van vóór het Breekijzer-arrest, treft men uitspraken aan die strenger dan de Hoge Raad als uitgangspunt hanteren dat een verbod niet ruim geformuleerd mag zijn. Een verbod zich 'op soortgelijke wijze uit te laten' werd te ruim bevonden door Hof Amsterdam, omdat daardoor onzekerheid kon ontstaan over de draagwijdte van het verbod.[8] Een verbod een bepaalde beschuldiging te herhalen werd beperkt tot 'zonder daartoe nieuwe en deugdelijke, met bewijsstukken gestaafde, feiten aan te voeren.[9] De president van de Rechtbank Rotterdam overwoog in 1997: 'Het gevorderde verbod om zich onjuist, door onvolledigheid misleidend en/of onnodig grievend over eiseressen uit te laten is niet toewijsbaar. Het fundamentele belang van de persvrijheid gebiedt dat elke nieuwe publicatie op haar eigen merites moet worden beoordeeld. Het behoeft daarbij geen betoog dat een krant zich uiteraard niet op dergelijke wijze over een bedrijf mag uitlaten'.[10] Een verbod om eisers op suggestieve, insinuerende en/of feitelijk onjuiste wijze in het nieuws te brengen of daaraan medewerking te verlenen werd volgens het Hof Amsterdam ten onrechte opgelegd. 'Zo'n verbod moest als te vérstrekkend worden afgewezen.[11]

CENSUUR?

Deze voorbeelden uit lagere rechtspraak betroffen een verbod van herhaling van reeds gepubliceerde uitlatingen. Dichter bij 'censuur' komt men, als de rechter gevraagd wordt een publicatie te verbieden nog voordat een openbaarmaking heeft plaatsgehad. Ook dat is mogelijk, zie het Breekijzer-arest van 2003. Het Hof Amsterdam overwoog reeds in 1984: 'Het grondwettelijk recht van vrijheid van meningsuiting sluit preventief optreden tegen een nog te verwachten publicatie van een wat de inhoud betreft met de wet strijdig geschrift door middel van een in kort geding te treffen voorlopige voorziening niet uit'.[12] Die 'strijdigheid met de wet' moet dan wel vaststaan, men moet weten wat gedaagde van plan is openbaar te gaan maken en dus ook wát men verbiedt.

Het meest duidelijk daarin was de president van de Rechtbank Den Haag in 1993. Twee agenten van politie vroegen inzage in het manuscript van een boek dat een der slachtoffers van de zogenaamde Eper incestaffaire voornemens was te publiceren. Het boek zou wellicht ook onrechtmatige mededelingen over de agenten bevatten. De president overwoog: 'De strekking van de vordering is geen andere dan om gedaagden in de situatie te brengen dat zij voorafgaand verlof nodig hebben en is daarmee in strijd met het uitgangspunt van de grondwetgever'.[13]

Het Hof Den Bosch vernietigde het vonnis van de president van de Rechtbank Maastricht, waarin deze het dagblad *De Limburger* verbood een artikel over de burgemeester van Beek te publiceren, indien de burgemeester vooraf geen inzage werd gegeven en hij niet vierentwintig uur de gelegenheid had gehad om daarop commentaar te geven. Over de al dan niet onrechtmatigheid van het nog te publiceren artikel kon de rechter kennelijk niet oordelen.[14] Op dezelfde lijn zat de president van de Rechtbank Amsterdam die de eis afwees dat het dagblad *De Gooi- en Eemlander* verplicht zou worden publicaties over eisers vooraf ter goedkeuring aan hen of aan de rechter aan te bieden.[15]

Zo kreeg ook een van de exen van André Hazes nul op het rekest. Zij had op de radio gehoord dat de weduwe van de in 2004 overleden volkszanger voornemens was een biografie over Hazes te schrijven. Daarin zou zij, Annie Dijkstra, met de grond gelijk worden gemaakt. Zij eiste in kort geding een verbod die biografie te publiceren dan wel dat publicatie niet eerder plaatsvond dan nadat elke tekst of foto die op haar betrekking had zou worden weggelaten. De Voorzieningenrechter wees deze eis af: 'Alleen indien het reeds bij voorbaat zeker is dat de voorgenomen publicatie een onrechtmatige daad jegens betrokkene zal opleveren, kan een dergelijke vordering slagen. Nu de inhoud van het boek

3 HR 18 februari 1966, *NJ* 1966, 208 m.nt. G.J.Scholten.
4 HR 24 juni 1983, *NJ* 1984, 80.
5 Hierover G.A.I. Schuijt, 'Is de Hoge Raad bang voor de uitingsvrijheid', *AMI* 1990-5, p. 83-88 en 'Hoge Raad niet meer bang voor de uitingsvrijheid', *AMI* 1996-2, p. 223-30.
6 HR 2 februari 1990, *NJ* 1991, 291.
7 HR 2 mei 2003, Mediaforum 2003-6, nr. 30 (m.nt. G.A.I. Schuijt); ook *NJ* 2004, 80 m.nt. E.J. Dommering.
8 Hof Amsterdam 16 december 1976, *NJ* 1977, 86.
9 Hof Amsterdam 4 december 1997, *Mediaforum* 1998-3, nr. 11.
10 Pres. Rb. Rotterdam 17 januari 1997, *KG* 1997, 124.
11 Hof Amsterdam 16 oktober 1997, *Mediaforum* 1998-1, nr. 2.
12 Hof Amsterdam 13 september 1984, *NJ* 1985, 409.
13 Pres. Rb. Den Haag 17 december 1993, *Mediaforum* 1994-2, p. B23-B24.
14 Hof Den Bosch 18 februari 1999, *NJ* 2000, 369.
15 Pres. Rb. Amsterdam 1 mei 12997, *Mediaforum* 1997-6, p. B94-B95.

onbekend is, kan de onrechtmatigheid niet worden vastgesteld.'[16]

CENSUUR GEVRAAGD TEGEN HIRSI ALI

De islamitische eisers die vorig jaar Hirsi Ali de mond wilden snoeren hadden ook weinig succes en dat kon men verwachten als men hun eisen leest met de hiervoor aangehaalde rechtspraak in het achterhoofd – waarbij ik geen aanspraak maak op volledigheid. Geëist werd onder meer een verbod om (in geschrift, film of woord dan wel op enige andere wijze) in het openbaar grievende of beledigende uitlatingen te doen over de islamitische bevolkingsgroep, een verbod om in het openbaar grievende of godslasterlijke uitlatingen te doen over het islamitische geloof en/of de islamitische cultuur en/of de profeet Mohammed, een verbod om de film *Submission II* dan wel een film met een soortgelijke inhoud als *Submission I* uit te brengen, 'althans gedaagden te verbieden de film uit te brengen voordat een door uw rechtbank te benoemden deskundige of groep deskundigen heeft geoordeeld dat de film geen voor moslims godslasterlijke en/of grievende en/of beledigende elementen bevat'. Met dit laatste werd dus ronduit censuur gevraagd, waarbij nog zij aangetekend dat er nog niet eens een script van *Submission II* was.

Alle eisen werden afgewezen, al valt er op de overwegingen daartoe van de Voorzieningenrechter Den Haag wel wat af te dingen. De rechter had al deze eisen immers kunnen afwijzen zonder in te gaan op de vraag of de door eiser gewraakte uitlatingen van Hirsi Ali (in *De Zoontjesfabriek*, *De Maagdenkooi* en in *Submission I*) al dan niet onrechtmatig waren. In plaats daarvan gaat hij uitvoerig in op de onrechtmatigheidsvraag en komt op grond van het negatieve antwoord daarop tot de slotsom dat er voor toewijzing van de eisen 'geen aanleiding' of 'geen plaats' is.

DE CASUS BEOORDEELD

Terug naar de voorbeelden in de aanhef van deze bijdrage. *De Limburger* had de voorgenomen publicaties aan de bestuurders van het inmiddels failliete Benedik toegestuurd. Dus wat er zou worden gepubliceerd was bekend, ook aan de rechter. Men hoeft het met het onrechtmatigheidsoordeel van de rechter niet eens te zijn, maar als die publicaties terecht onrechtmatig zijn bevonden dan is het verbod, ze te publiceren een verbod van een concreet geconstateerde (dreigende) onrechtmatigheid. Dat is anders dan het óók uitgesproken verbod om te publiceren over hetgeen in de zitting van de kortgedingrechter ter sprake was gekomen. De krant mocht dus geen verslag publiceren van een openbare rechtszitting.[17] Men kan begrijpen dat ik daar mijn twijfels over heb.

Het aan *Privé* op eis van de kroonprins en zijn gezin opgelegde verbod gedurende twee jaar inbreuken te maken op hun persoonlijke levenssfeer indien de openbaarmaking niet voortspruit uit hun publieke functioneren, komt eigenlijk neer op een niet nader gepreciseerd verbod om onrechtmatig te handelen. Weliswaar bevat het – anders dan eisers wilden – de restrictie dat het verbod niet geldt voor een maatschappelijk relevante privé-aangelegenheid, maar het is in mijn opvatting te vaag en dus niet in overeenstemming met de rechtspraak van de Hoge Raad en van het EHRM. Dat de publicatie die aanleiding tot het verbod was, mijns inziens terecht onrechtmatig werd bevonden, doet daar niet aan af.[18]

De advocaat die zichzelf geen deskundige in het faillissementsrecht noemde, maar er wel een artikeltje over had geschreven in een 'brancheblad', hoorde van de met verborgen camera door een nepcliënt gemaakte opnamen, toen hij weigerde als deskundige in het programma *Zembla* van de *VARA* op te treden. Men kan van mening verschillen over de vraag of de wijze van nieuwsgaren van de VARA door de beugel kon en dus ook over de vraag of (mede vanwege die wijze van nieuwsgaring) ook de uitzending onrechtmatig zou zijn. Maar als de rechter de uitzending van de opnamen terecht onrechtmatig vond, dan was het verbod in lijn met de rechtspraak, omdat bekend was wát er zou worden uitgezonden. De advocaat was er zelf bij geweest. Bovendien zijn ter zitting – onverplicht – beelden vertoond. Overigens vond de rechter dat hij geen verbod kon opleggen om de naam van de advocaat te noemen en melding te maken van zijn artikel over 'Doorstart bij faillissement', dat immers door hem zélf openbaar was gemaakt.[19]

Vooral de laatste maakt duidelijk waarom het gaat: een verbod kan betreffen een herhaling van een concreet geconstateerde onrechtmatige publicatie dan wel de openbaarmaking van een voorgenomen publicatie waarvan de inhoud bekend is en de onrechtmatigheid is vastgesteld. Een verbod kan niet in algemene termen verbieden zich over iemand of iets in het openbaar uit te laten. De veroordeelde moet weten waar hij aan toe is. In alle gevallen dient een verbod de toets aan het noodzakelijksheidscriterium van art. 10 lid 2 EVRM te kunnen doorstaan. ●

16 Vzr. Rb. Utrecht 15 september 2005, LJN AU2688. Toen het boek verschenen was kreeg Annie Dijkstra opnieuw nul op het rekest. De Voorzieningenrechter oordeelde dat het feit dat de huwelijken van Hazes zijn mislukt nu eenmaal meebrengt dat er niet alleen maar positief over geschreven kan worden. Annie Dijkstra als echtgenote van Hazes moet zich die publiciteit in zekere mate laten welgevallen. VZr. Rb. Utrecht 22 september 2005, *NJF* 2005, 421. Zie ook nog bijvoorbeeld Vzr. Rb. Almelo 4 mei 2005, *Mediaforum* 2005-6, nr. 22 en Rb. Arnhem 16 maart 2005 AT4342.

17 Vzr. Rb. Maastricht 7 april 2006, LJN AW2559.

18 Zie verder mijn annotatie bij Rb. Amsterdam 29 maart 2006, *Mediaforum* 2006-5, nr. 13.

19 Vzr. Rb. Amsterdam 21 november 2005, *Mediaforum* 2006-2, p. 47 (korte samenvatting).

de Rechtspraak

Gerechtshof
Amsterdam

Postadres: Postbus 1312, 1000 BH Amsterdam

Bezoekadres:
Prinsengracht 436
Amsterdam

Steijnen & Olof & Stelling
t.a.v. mr. N.M.P. Steijnen
Couwenhoven 5105
3703 ER Zeist

Contactpersoon	R.J. Francis
Doorkiesnummer	020-541 3273
Datum	23 april 2009
Ons kenmerk	K08/0475
Onderwerp	Toezending beschikking
Bijlage(n)	1

Bij beantwoording de datum en ons kenmerk vermelden. Wilt u slechts één zaak in uw brief behandelen.

Geachte mr. N.M.P. Steijnen,

Aangehecht zend ik u een afschrift van de beschikking die op **23 april 2009** is uitgesproken.

Hoogachtend,

R.J. Francis
de griffier

Uw persoonsgegevens en - indien van toepassing - die van uw cliënt worden voor zover nodig, ten behoeve van een goede procesvoering verwerkt in een registratiesysteem van het gerecht.

GERECHTSHOF TE AMSTERDAM

EERSTE MEERVOUDIGE STRAFKAMER

Beschikking van 23 APR. 2009 op het beklag met het rekestnummer K08/0475 van

1. **Alle Moslims in Nederland**, gevestigd te Rotterdam,
2. **Moskee Abu Bakr**, gevestigd te Almere,
3. **Stichting Almeerse Moslims Al Raza**, gevestigd te Almere,

alsmede van de in de bijlage bij het klaagschrift vermelde overige organisaties en natuurlijke personen,

klagers,
gemachtigde: mr. N.M.P. Steijnen, advocaat te Zeist.

1. Het beklag

Het klaagschrift – met bijlagen - is op 12 december 2008 door het hof ontvangen.

Het beklag richt zich aanvankelijk tegen de beslissing van de officier van justitie te Amsterdam om geen strafvervolging in te stellen tegen G. Wilders (hierna te noemen: Wilders) en P. Broertjes (hierna te noemen: Broertjes) ter zake van het respectievelijk doen en openbaar maken van discriminatoire en/of haatzaaiende uitlatingen in het in de Volkskrant van 8 augustus 2007 geplaatste artikel "Genoeg is genoeg: verbied de koran".

Bij brief van 26 februari 2009 – met bijlagen – heeft de gemachtigde van klager verzocht het klaagschrift van 10 december 2008 als 'geconverteerd [te] beschouwen in een nieuw klaagschrift' en het, althans zo begrijpt het hof, te zien als slechts te zijn gericht op 'het fictieve weigeringsbesluit van het Arrondissementsparket te Amsterdam om tot strafrechterlijke vervolging van Pieter Broertjes over te gaan vanwege diens opzettelijke verspreiding jegens bevolkingsgroepen op haatzaaien en discriminatie gerichte uitlatingen in het Volkskrant-artikel "Genoeg is genoeg: verbied de Koran"'.

Bij brief van 14 april 2009 – met bijlagen – heeft klager zich beklaagd over de beslissing van de officier van justitie te Amsterdam om Broertjes niet ter zake van het openbaar maken van voornoemde uitlatingen te vervolgen.

Het hof beschouwt deze brieven als een en hetzelfde beklag, waarover in deze beschikking een beslissing zal worden genomen.

2. Het verslag van de advocaat-generaal

Bij verslag van 6 februari 2009 heeft de advocaat-generaal het hof in overweging gegeven klagers niet ontvankelijk te verklaren omdat er nog geen beslissing was genomen naar aanleiding van de aangifte van klagers. Subsidiair heeft de advocaat-generaal het hof in overweging gegeven het beklag, voorzover dat betrekking heeft het

niet vervolgen van Wilders, ongegrond te verklaren in verband met de beslissing van het hof van 21 januari 2009 waarin reeds het bevel werd gegeven om Wilders strafrechtelijk te vervolgen.

Bij nader verslag van 2 april 2009 heeft de advocaat-generaal, met betrekking tot de beslissing van het openbaar ministerie om Broertjes niet strafrechtelijke te vervolgen, het hof in overweging gegeven het klaagschrift ongegrond te verklaren.

3. De voorhanden stukken

Behalve van het klaagschrift, het verslag en het nader verslag, heeft het hof kennis genomen van het aan deze beschikking in kopie gehechte ambtsbericht van de hoofdofficier van justitie te Amsterdam van 23 maart 2009.

Voorts heeft het hof kennis genomen van de brieven van de gemachtigde van klagers van 12 december 2008 (met bijlagen), 27 december 2008 (met bijlagen), 26 januari 2009, 26 februari 2009 (met bijlagen) en 14 april 2009 (met bijlagen).

4. De ontvankelijkheid van klagers

Het hof stelt voorop dat het beklag zich thans nog slechts richt tegen de beslissing van het openbaar ministerie om geen strafvervolging in te stellen tegen Broertjes. Voorzover het beklag zich had gericht tegen het niet vervolgen van Wilders overweegt het hof, wellicht ten overvloede, dat het klagers in dat geval niet ontvankelijk had verklaard, nu klagers, gelet op de beslissing van het hof van 21 januari 2009, op dat punt geen belang meer hebben bij een beslissing van het hof.

Voorts overweegt het hof dat primair door de advocaat-generaal is betoogd dat klagers niet ontvankelijk zijn in hun beklag omdat nog geen beslissing zou zijn genomen op hun aangifte. Afgezien van de omstandigheid dat het openbaar ministerie ondertussen een formele beslissing heeft genomen op de namens klagers ingediende aangiftes, overweegt het hof in dit verband dat onder omstandigheden, zoals de gemachtigde van klagers in meerdere van de door hem ingediende stukken terecht stelt, ook beklag kan worden gedaan tegen het uitblijven van een vervolgingsbeslissing door het openbaar ministerie. Naar het oordeel van het hof mag, gelet op datum waarop aangifte is gedaan (30 september 2007), het uitblijven van een vervolgingsbeslissing ten aanzien van hun aangifte tegen Broertjes in deze zaak worden opgevat als een voor beklag vatbare beslissing strekkende tot niet vervolging. Klagers kunnen daarom worden ontvangen in het door hun ingediende beklag.

5. De beoordeling van het beklag

Klagers verzoeken het hof in het kader van deze procedure de strafvervolging te bevelen van Broertjes terzake het openbaar maken van uitlatingen waarbij een groep mensen wordt beledigd, danwel waarbij wordt aangezet tot haat of discriminatie, zoals is strafbaar gesteld in artikel 137e Sr. Het gaat klagers daarbij om uitlatingen van Wilders die op 8 augustus 2007 zijn gepubliceerd in de Volkskrant in een door Wilders geschreven opinieartikel met de titel "Genoeg is genoeg: verbied de Koran". Broertjes is hoofdredacteur van de Volkskrant.

Om te kunnen komen tot een bewezenverklaring met betrekking tot een overtreding van artikel 137e Sr (het openbaar maken van discriminatoire en/of haatzaaiende uitlatingen) is vereist dat sprake is geweest van uitlatingen die vallen onder de delictsomschrijvingen van artikel 137c Sr (groepsbelediging) en 137d Sr (het zaaien van haat). Daarover zal

echter pas in het kader van de bevolen strafvervolging van Wilders meer duidelijkheid worden gegeven. Deze onzekerheid maakt dat, zoals de hoofdofficier van justitie terecht opmerkt, het niet waarschijnlijk is dat bewezen kan worden dat de Volkskrant (en Broertjes als eindverantwoordelijke) het artikel heeft geplaatst in de wetenschap of met het redelijk vermoeden dat sprake was van groepsbeledigende of haatzaaiende uitlatingen. Reeds op grond hiervan - wat er zij van mogelijk andere disculperende omstandigheden - acht het hof het beklag kennelijk ongegrond. Het beklag zal dan ook worden afgewezen.

6. De beslissing

Het hof wijst het beklag af.

Deze beschikking, waartegen geen gewoon rechtsmiddel openstaat, is gegeven op 23 APR. 2009 door mrs. Splint, voorzitter, Hartsuiker en Schalken, raadsheren, in tegenwoordigheid van mr. Robroek, griffier en ondertekend door de voorzitter en de griffier.

Openbaar Ministerie
Ressortsparket Amsterdam

Postadres Postbus 1312, 1000 BH Amsterdam

DUPLIKAAT

Bezoekadres
Prinsengracht 436
Amsterdam
Telefoon (020) 541 2111
Fax (020) 541 3235

Aan het Gerechtshof
te
Amsterdam

Onderdeel	Backoffice K.0.47a
Contactpersoon	E. van Egdom
Doorkiesnummer	020 541 2986
Datum	6 februari 2009
Ons kenmerk	K08/0475
Uw kenmerk	
Bijlagen	
Onderwerp	Klacht ex art. 12 Sv

Bij beantwoording de datum en ons kenmerk vermelden

VERSLAG

Inleiding

Hierbij doe ik u toekomen de stukken met betrekking tot het beklag als bedoeld in artikel 12, eerste lid van het wetboek van strafvordering, van mr N.M. P Steijnen als gemachtigde van Amin Alle Moslims in Nederland, Moskee Abu Bakr en Stichting Almeerse Moslims Al-Raza (binnen gekomen op 12 december 2008 ter griffie van het hof). Mr Steijnen beklaagt zich over de niet vervolging van de heer G. Wilders, alsmede de heer P. Broertjes. Volgens klager heeft G. Wilders zich schuldig gemaakt aan belediging ex art. 137c van het wetboek van strafrecht en het aanzetten tot discriminatie en/of haat ex art. 137 d van het wetboek van strafrecht gezien zijn ingezonden brief in de Volkskrant van 8 augustus 2007. Dit geldt eveneens voor de heer P. Broertjes, als hoofdredacteur van de Volkskrant.

Ontvankelijkheid van het beklag

Naar mijn mening is klager kennelijk niet ontvankelijk. Het openbaar ministerie heeft nog geen beslissing genomen naar aanleiding van de aangifte van klager. Nu er nog geen beslissing is genomen, kan uit dit enkele feit niet worden geconcludeerd dat het openbaar ministerie kennelijk weigert een vervolging in te stellen tegen de heer G. Wilders en de heer P. Broertjes.

Mocht uw Hof ten aanzien van de klacht voor wat betreft de heer G. Wilders menen dat klager wel ontvankelijk is, gezien de eerdere sepotbeslissingen van het openbaar ministerie inzake de vervolging van de heer G. Wilders, dan meen ik dat beklag kennelijk ongegrond is, nu dit geen enkel redelijk doel dient, gezien de beschikking van uw hof d.d. 21 januari jl., waarbij uw hof de vervolging van de heer

Openbaar Ministerie
Ressortsparket Amsterdam

G. Wilders heeft gelast ter zake belediging ex art. 137c van het wetboek van strafrecht en het aanzetten tot discriminatie en/of haat ex art. 137 d van het wetboek van strafrecht.

Conclusie

Ik geef het gerechtshof in overweging klager -zonder nader onderzoek- niet ontvankelijk te verklaren, subsidiair het klaagschift ongegrond te verklaren.

De advocaat-generaal,

Mr A.M. Kengen

Openbaar Ministerie
Ressortsparket Amsterdam

DUPLIKAAT

Postadres Postbus 1312, 1000 BH Amsterdam

Bezoekadres
Prinsengracht 436
Amsterdam
Telefoon (020) 541 2111
Fax (020) 541 3235

Aan het Gerechtshof
te
Amsterdam

Onderdeel	Intake (k.152)
Contactpersoon	E. van Egdom
Doorkiesnummer	020 541 2986
Datum	2 april 2009
Ons kenmerk	K08/0475
Uw kenmerk	R.8/...../12sv.
Bijlagen	1
Onderwerp	Klacht ex art. 12 Sv

Bij beantwoording de datum en ons kenmerk vermelden

AANVULLEND VERSLAG

In aanvulling op mijn eerdere verslag d.d. 6 februari 2009, doe ik u hierbij toekomen het ambtsbericht van de hoofdofficier van justitie d.d. 23 maart 2009 inzake het niet vervolgen van de heer Broertjes.

Beoordeling beklag

Onder verwijzing naar de opmerkingen hieromtrent van de hoofdofficier van justitie, welke als hier herhaald en ingelast kunnen worden beschouwd, meen ik dat de heer Broertjes niet strafbaar is ter zake van artikel 137e van het wetboek van Strafrecht.

Conclusie

Ik geef het gerechtshof in overweging het klaagschift ongegrond te verklaren.

De advocaat-generaal,

Mr A.M. Kengen

Arrondissementsparket Amsterdam

Hoofdofficier van Justitie

Ressortsparket
te Amsterdam
26 MRT 2009
Code nr.:
Reg. nr.:

Postbus 84500, 1080 BN Amsterdam

Bezoekadres
Parnassusweg 222-228
Toren F
Telefoon (020) 541 2111

De Hoofd Advocaat-Generaal bij
Het Gerechtshof te Amsterdam
D.t.v. de heer E. van Egdom
Postbus 1312
1000 BH Amsterdam

Onderdeel Beleid en Strategie
Contactpersoon Mw. S.M. Spanjaard
Doorkiesnummer(s) (020) 541 2818
Datum 23 maart 2009
Ons kenmerk 12Sv-NO-3221-09/23
Uw kenmerk K08/0475
Onderwerp Klacht ex artikel 12 Sv (AMIN)

Bij beantwoording de datum en ons kenmerk vermelden.

Geachte heer Eland,

Naar aanleiding van uw brief van 17 februari 2009 inzake het door mr. N.M.P. Steijnen namens de organisaties AMIN Alle Moslims In Nederland, Moskee Abu Bakr en de Stichting Almeerse Moslims Al-Raza, ingediende beklag op grond van artikel 12 van het Wetboek van Strafvordering kan ik u het volgende meedelen.

Ontvankelijkheid
Klagers zijn ontvankelijk.

Van belang zijnde feiten voorafgaande aan het beklag
De klacht is gericht tegen het niet vervolgen van de heer P. Broertjes wegens zijn betrokkenheid bij de publicatie van een artikel van de hand van de heer Wilders in de Volkskrant van 8 augustus 2007.

Beoordeling van het beklag
Met betrekking tot de uiting door de heer Wilders heeft het Openbaar Ministerie zich op het standpunt gesteld dat die niet strafbaar is. Te dien aanzien zal, na het bevel van het gerechtshof te Amsterdam om te vervolgen, de strafrechter zich uitspreken.

De strafbaarheid van de heer Broertjes dient naar mijn mening gebaseerd te worden op art. 137e Sr. De heer Broertjes maakt, als hoofdredacteur van de Volkskrant, de uitlating van een ander openbaar.
Als bestanddeel van betreffend wetsartikel geldt het vereiste dat de openbaarmaker moet weten of redelijkerwijs moet vermoeden dat de uitlating die hij openbaar maakt, een strafbare uitlating is in de zin van de artikelen 137c of 137d Sr.

Ten aanzien van het woord 'weten' kan zonder enige twijfel worden vastgesteld dat de heer Broertjes niet wist (en niet weet) dat de uitlating van de heer Wilders strafbaar is.
De woorden 'redelijkerwijs moet vermoeden' drukken niet uit dat het strafartikel ook werking heeft ten aanzien van uitlatingen waarvan het twijfelachtig is of ze strafbaar zijn. Deze woorden drukken uit dat het strafartikel ook van toepassing is in situaties waarin de verdachte ontkent wetenschap te hebben ten aanzien van de strafbaarheid van de uitlating maar desondanks, op basis van de onmiskenbare strafbaarheid van de uitlating, geredeneerd kan worden dat de verdachte die strafbaarheid ook redelijkerwijs had moeten vermoeden.

Daarenboven ben ik van oordeel dat de betreffende publicatie in de Volkskrant onderdeel is van een zakelijke berichtgeving. Ook dit sluit strafbaarheid uit.

Aangezien deze uitlating van de heer Wilders (om diverse redenen) niet onmiskenbaar strafbaar is, is ook de heer Broertjes niet strafbaar.

Conclusie
Op grond van het bovenstaande geef ik u in overweging het gerechtshof te adviseren het beklag van de organisaties AMIN Alle Moslims In Nederland, Moskee Abu Bakr en de Stichting Almeerse Moslims Al-Raza ongegrond te verklaren.

Ik vertrouw erop u hiermee voldoende te hebben geïnformeerd.

Hoogachtend,

H.J. Bolhaar

de Rechtspraak

Gerechtshof
Amsterdam

Postadres: Postbus 1312, 1000 BH Amsterdam

Bezoekadres:
Prinsengracht 436
Amsterdam

AMIN alle Moslims in Nederland
Couwenhoven 52 -05
3703 ER Zeist

Contactpersoon	R.J. Francis
Doorkiesnummer	020-541 3273
Datum	23 april 2009
Ons kenmerk	K08/0475
Onderwerp	Toezending beschikking
Bijlage(n)	1

Bij beantwoording de datum en ons kenmerk vermelden. Wilt u slechts één zaak in uw brief behandelen.

Geachte AMIN alle Moslims in Nederland,

Aangehecht zend ik u een afschrift van de beschikking die op **23 april 2009** is uitgesproken.

Hoogachtend,

R.J. Francis
de griffier

Uw persoonsgegevens en - indien van toepassing - die van uw cliënt worden voor zover nodig, ten behoeve van een goede procesvoering verwerkt in een registratiesysteem van het gerecht.

de Rechtspraak

Gerechtshof
Amsterdam

Postadres: Postbus 1312, 1000 BH Amsterdam

Bezoekadres:
Prinsengracht 436
Amsterdam

Moskee Abu Bakr
Couwenhoven 52 -05
3703 ER Zeist

Contactpersoon R.J. Francis
Doorkiesnummer 020-541 3273
Datum 23 april 2009
Ons kenmerk K08/0475
Onderwerp Toezending beschikking
Bijlage(n) 1

Bij beantwoording de datum en ons kenmerk vermelden. Wilt u slechts één zaak in uw brief behandelen.

Geachte AMIN alle Moslims in Nederland,

Aangehecht zend ik u een afschrift van de beschikking die op **23 april 2009** is uitgesproken.

Hoogachtend,

R.J. Francis
de griffier

Uw persoonsgegevens en - indien van toepassing - die van uw cliënt worden voor zover nodig, ten behoeve van een goede procesvoering verwerkt in een registratiesysteem van het gerecht.

de Rechtspraak

Gerechtshof
Amsterdam

Postadres: Postbus 1312, 1000 BH Amsterdam

Bezoekadres:
Prinsengracht 436
Amsterdam

Tichting Almeerse Moslims Al Raza
Couwenhoven 52 -05
3703 ER Zeist

Contactpersoon	R.J. Francis
Doorkiesnummer	020-541 3273
Datum	23 april 2009
Ons kenmerk	K08/0475
Onderwerp	Toezending beschikking
Bijlage(n)	1

Bij beantwoording de datum en ons kenmerk vermelden. Wilt u slechts één zaak in uw brief behandelen.

Geachte AMIN alle Moslims in Nederland,

Aangehecht zend ik u een afschrift van de beschikking die op **23 april 2009** is uitgesproken.

Hoogachtend,

R.J. Francis
de griffier

Uw persoonsgegevens en - indien van toepassing - die van uw cliënt worden voor zover nodig, ten behoeve van een goede procesvoering verwerkt in een registratiesysteem van het gerecht.

GERECHTSHOF TE AMSTERDAM

EERSTE MEERVOUDIGE STRAFKAMER

Beschikking van 23 APR. 2009 op het beklag met het rekestnummer K08/0475 van

1. **Alle Moslims in Nederland**, gevestigd te Rotterdam,

2. **Moskee Abu Bakr**, gevestigd te Almere,

3. **Stichting Almeerse Moslims Al Raza**, gevestigd te Almere,

alsmede van de in de bijlage bij het klaagschrift vermelde overige organisaties en natuurlijke personen,

klagers,
gemachtigde: mr. N.M.P. Steijnen, advocaat te Zeist.

1. Het beklag

Het klaagschrift – met bijlagen - is op 12 december 2008 door het hof ontvangen.

Het beklag richt zich aanvankelijk tegen de beslissing van de officier van justitie te Amsterdam om geen strafvervolging in te stellen tegen G. Wilders (hierna te noemen: Wilders) en P. Broertjes (hierna te noemen: Broertjes) ter zake van het respectievelijk doen en openbaar maken van discriminatoire en/of haatzaaiende uitlatingen in het in de Volkskrant van 8 augustus 2007 geplaatste artikel "Genoeg is genoeg: verbied de koran".

Bij brief van 26 februari 2009 – met bijlagen – heeft de gemachtigde van klager verzocht het klaagschrift van 10 december 2008 als 'geconverteerd [te] beschouwen in een nieuw klaagschrift' en het, althans zo begrijpt het hof, te zien als slechts te zijn gericht op 'het fictieve weigeringsbesluit van het Arrondissementsparket te Amsterdam om tot strafrechterlijke vervolging van Pieter Broertjes over te gaan vanwege diens opzettelijke verspreiding jegens bevolkingsgroepen op haatzaaien en discriminatie gerichte uitlatingen in het Volkskrant-artikel "Genoeg is genoeg: verbied de Koran"'.

Bij brief van 14 april 2009 – met bijlagen – heeft klager zich beklaagd over de beslissing van de officier van justitie te Amsterdam om Broertjes niet ter zake van het openbaar maken van voornoemde uitlatingen te vervolgen.

Het hof beschouwt deze brieven als een en hetzelfde beklag, waarover in deze beschikking een beslissing zal worden genomen.

2. Het verslag van de advocaat-generaal

Bij verslag van 6 februari 2009 heeft de advocaat-generaal het hof in overweging gegeven klagers niet ontvankelijk te verklaren omdat er nog geen beslissing was genomen naar aanleiding van de aangifte van klagers. Subsidiair heeft de advocaat-generaal het hof in overweging gegeven het beklag, voorzover dat betrekking heeft het

niet vervolgen van Wilders, ongegrond te verklaren in verband met de beslissing van het hof van 21 januari 2009 waarin reeds het bevel werd gegeven om Wilders strafrechtelijk te vervolgen.

Bij nader verslag van 2 april 2009 heeft de advocaat-generaal, met betrekking tot de beslissing van het openbaar ministerie om Broertjes niet strafrechtelijke te vervolgen, het hof in overweging gegeven het klaagschrift ongegrond te verklaren.

3. De voorhanden stukken

Behalve van het klaagschrift, het verslag en het nader verslag, heeft het hof kennis genomen van het aan deze beschikking in kopie gehechte ambtsbericht van de hoofdofficier van justitie te Amsterdam van 23 maart 2009.

Voorts heeft het hof kennis genomen van de brieven van de gemachtigde van klagers van 12 december 2008 (met bijlagen), 27 december 2008 (met bijlagen), 26 januari 2009, 26 februari 2009 (met bijlagen) en 14 april 2009 (met bijlagen).

4. De ontvankelijkheid van klagers

Het hof stelt voorop dat het beklag zich thans nog slechts richt tegen de beslissing van het openbaar ministerie om geen strafvervolging in te stellen tegen Broertjes. Voorzover het beklag zich had gericht tegen het niet vervolgen van Wilders overweegt het hof, wellicht ten overvloede, dat het klagers in dat geval niet ontvankelijk had verklaard, nu klagers, gelet op de beslissing van het hof van 21 januari 2009, op dat punt geen belang meer hebben bij een beslissing van het hof.

Voorts overweegt het hof dat primair door de advocaat-generaal is betoogd dat klagers niet ontvankelijk zijn in hun beklag omdat nog geen beslissing zou zijn genomen op hun aangifte. Afgezien van de omstandigheid dat het openbaar ministerie ondertussen een formele beslissing heeft genomen op de namens klagers ingediende aangiftes, overweegt het hof in dit verband dat onder omstandigheden, zoals de gemachtigde van klagers in meerdere van de door hem ingediende stukken terecht stelt, ook beklag kan worden gedaan tegen het uitblijven van een vervolgingsbeslissing door het openbaar ministerie. Naar het oordeel van het hof mag, gelet op datum waarop aangifte is gedaan (30 september 2007), het uitblijven van een vervolgingsbeslissing ten aanzien van hun aangifte tegen Broertjes in deze zaak worden opgevat als een voor beklag vatbare beslissing strekkende tot niet vervolging. Klagers kunnen daarom worden ontvangen in het door hun ingediende beklag.

5. De beoordeling van het beklag

Klagers verzoeken het hof in het kader van deze procedure de strafvervolging te bevelen van Broertjes terzake het openbaar maken van uitlatingen waarbij een groep mensen wordt beledigd, danwel waarbij wordt aangezet tot haat of discriminatie, zoals is strafbaar gesteld in artikel 137e Sr. Het gaat klagers daarbij om uitlatingen van Wilders die op 8 augustus 2007 zijn gepubliceerd in de Volkskrant in een door Wilders geschreven opinieartikel met de titel "Genoeg is genoeg: verbied de Koran". Broertjes is hoofdredacteur van de Volkskrant.

Om te kunnen komen tot een bewezenverklaring met betrekking tot een overtreding van artikel 137e Sr (het openbaar maken van discriminatoire en/of haatzaaiende uitlatingen) is vereist dat sprake is geweest van uitlatingen die vallen onder de delictsomschrijvingen van artikel 137c Sr (groepsbelediging) en 137d Sr (het zaaien van haat). Daarover zal

echter pas in het kader van de bevolen strafvervolging van Wilders meer duidelijkheid worden gegeven. Deze onzekerheid maakt dat, zoals de hoofdofficier van justitie terecht opmerkt, het niet waarschijnlijk is dat bewezen kan worden dat de Volkskrant (en Broertjes als eindverantwoordelijke) het artikel heeft geplaatst in de wetenschap of met het redelijk vermoeden dat sprake was van groepsbeledigende of haatzaaiende uitlatingen. Reeds op grond hiervan - wat er zij van mogelijk andere disculperende omstandigheden - acht het hof het beklag kennelijk ongegrond. Het beklag zal dan ook worden afgewezen.

6. De beslissing

Het hof wijst het beklag af.

Deze beschikking, waartegen geen gewoon rechtsmiddel openstaat, is gegeven op 23 APR. 2009 door mrs. Splint, voorzitter, Hartsuiker en Schalken, raadsheren, in tegenwoordigheid van mr. Robroek, griffier en ondertekend door de voorzitter en de griffier.

DE AFBRAAK VAN ARTIKEL 137e Sr DOOR HET AMSTERDAMSE HOF (NU HET OM MOSLIMS EN NIET - WESTERSE MIGRANTEN VAN MEDITERRANE HERKOMST GAAT)

april 2009

mr. L.P.H. Brandligt

DE AFBRAAK VAN ARTIKEL 137e Sr DOOR HET AMSTERDAMSE HOF NU HET OM MOSLIMS EN NIET-WESTERSE MIGRANTEN VAN MEDITERRANE HERKOMST GAAT)

De aanklacht tegen Broertjes wegens verspreiding van haatzaaiende en discriminatoire teksten van Wilders

Op 23 april 2009 kwam het Amsterdamse Gerechtshof tot een uitspraak over de vraag of ook **Pieter Broertjes**, hoofdredacteur van de Volkskrant, als verspreider van een aantal haatzaaiende en discriminatoire teksten van Wilders in zijn krant al dan niet vervolgd diende te worden. Het betreft hier hetzelfde hof dat op 21 januari 2009 bepaalde dat Wilders, na eerdere weigering van het Openbaar Ministerie om hem voor bepaalde met name genoemde uitlatingen te vervolgen, alsnog strafrechtelijk vervolgd dient te worden.

Deze uitspraak van 23 april 2009 had betrekking op een, eveneens, eerdere weigering van het Openbaar Ministerie te Amsterdam jegens een groot aantal klagers om **Pieter Broertjes** voor het verspreiding geven aan de hier bedoelde uitlatingen, op voet van artikel 137e Sr, strafrechtelijk te vervolgen.

Alvorens op de inhoud, betekenis en achtergrond van deze uitspraak van 23 april 2009 terzake van een eventuele vervolging van **Pieter Broertjes** in te gaan, ter nadere afbakening hiervan eerst nog het volgende.

Het nieuwe gouden kalf: de zogenaamde 'vrijheid van meningsuiting'

Artikel 137e Sr is één van de strafrechtsartikelen, die zich keren tegen belediging, aanzetten tot discriminatie en aanzetten tot haat tegen bevolkingsgroepen.

Deze anti-discriminatieartikelen worden inmiddels in ons land in steeds bredere kring als 'problematisch' voorgesteld. Omdat zij in botsing zouden komen met wat dan 'de vrije meningsuiting' wordt genoemd.

Steeds als er weer sprake is van een nieuwe loot aan de immer dikker wordende stam van constante belediging van moslims, de islam en niet-westerse migranten van mediterrane afkomst

> - welke laatste bevolkingsgroep nu eenmaal het merendeel van de moslims vormt en die nu eenmaal voor het overgrote deel uit moslims bestaat -,

alsmede steeds weer als er sprake is van diskwalificatie, aanzetten tot discriminatie en tot haat jegens deze bevolkingsgroepen

> - bezigheden die tegenwoordig in ons land tot de routine van de dag zijn gaan behoren -,

en de vraag wordt opgeworpen of daartegen niet met behulp van de anti-discriminatiewetgeving dient te worden opgetreden, vinden ware erupties plaats van volkswoede, geregisseerd door de media en gevestigde politici, die onmiddellijk beginnen te roepen dat 'de vrije meningsuiting' daarmee in gevaar komt.

De 'vrije meningsuiting' wordt daarbij dan voorgesteld als het hoogst denkbare goed, dat alle andere fundamentele rechten en waarden in de samenleving met een bijna hemels licht zou overstralen. Aldus wordt die zogenaamde 'vrije meningsuiting' gecelebreerd als een nieuw soort gouden kalf, dat alle andere rechten in de schaduw zou stellen.

Ook normale en doorgaans met rede begiftigde mensen blijken voor deze eredienst aan dit nieuwe gouden kalf niet ongevoelig. En zelfs rechters laten zich in toenemende mate massaal door deze nieuwe religie infecteren.

De leugen van 'de vrije meningsuiting'

Onbegrijpelijk, want deze nieuwe religie van 'het vrije woord' is al meteen op het eerste gezicht een valse religie.
Hoe pervers deze inmiddels breed gevestigde nieuwe eredienst van 'de vrije meningsuiting' is, laat zich terstond al aan de praktijk zelf aflezen. Voor iedereen die de moeite neemt om enigzins afstandelijk naar die praktijk te kijken.

Want dan dringt zich meteen met volle kracht op dat zij die het meest woest rond dit nieuwe gouden kalf dansen nu juist ook degenen zijn die volkomen lak hebben aan de vrije meningsuiting als het gaat om uitingen die NIET tegen moslims, de islam of niet-westerse migranten van mediterrane afkomst zijn gericht.

Niet alleen nemen die gelovigen van 'het vrije woord' dan opeens een doodse stilte in acht, maar zelfs schromen deze geloofsfanaten niet om voortdurend te pleiten voor even openlijke als grove inbreuken op diezelfde 'vrijheid van meningsuiting', als het tenmiste gaat om die van moslims en niet-westerse migranten van mediterrane afkomst. Diezelfde geloofsgenoten van het zogenaamde 'vrije woord' roepen dan om het hardst dat moslims en niet-westerse migranten grote delen uit hun Koran moeten scheuren, dat de uitdraging van de Koran moet worden verboden, dat hun religie volledig aan banden moet worden gelegd en dat de belijdenis daarvan zoveel mogelijk moet worden verhinderd.

Aldus blijkt al op slag dat het bij de fanaten van deze nieuwe dwaalreligie niet eens gaat om enkel en alleen hun EIGEN 'vrije woord', maar dat zij bovendien daarbij maar één belangstellingsveld voor ogen hebben: de vrijheid om, zonder belemmeringen, onbeperkt hetze te voeren tegen moslims en niet-westerse allochtonen van mediterrane afkomst.

En dat kwalijke steven wordt dan opgesierd met de bewoordingen 'het recht van vrije meningsuiting'.

Aldus wordt de vrijheid van meningsuiting op de meest brutale wijze tot een karikatuur van zichzelf gemaakt.

Dit alles wordt zo uitbundig ten tonele gevoerd, dat hier een plaatsvervangende schaamte voor elk rationeel mens op zijn plaats is, die zich niettemin door deze volstrekt holle retoriek over 'de vrijheid van meningsuiting' laat misleiden.

Zo sterk en overheersend is de evidente perversie daarvan dat bovendien alle rationele mensen die zich door dit geblaat rond het nieuwe gouden kalf op het verkeerde been laten zetten, bij zichzelf

maar eens te rade zouden moeten gaan, in hoeverre zij zelf niet, diep in hun gemoed, eigenlijk een dubbele agenda koesteren. En eigenlijk wel instemmen met de hier te lande voortrazende campagne tegen moslims, de islam en niet-westerse migranten van mediterrane afkomst.

Rechters onder de obsessie van de zogenaamde 'vrije meningsuiting'

Dat laatste geldt met name ook voor alle juristen in ons land - officieren van justitie en rechters incluis - die een diepe denkrimpel in hun voorhoofd trekken als veeltonig ten gehore wordt gebracht dat 'het vrije woord' aan ontoelaatbare beperkingen onderhevig dreigt te raken, wanneer er strafrechtelijk zou worden opgetreden tegen de voortdurende hetze tegen moslims, de islam en niet-westerse migranten van mediterrane afkomst, maar die het de meest normale en vanzelfsprekende zaak vinden dat, als er beledigende, haatzaaiende en tot discriminatie aanzettende uitlatingen tegen bijvoorbeeld joden en het Jodendom worden gedaan, daartegen natuurlijk onmiddelijk strafrechtelijk wordt opgetreden.
Dat hiertegen dan onmiddellijk strafrechtelijke aktie wordt ondernomen, is overigens natuurlijk volkomen terecht, maar dit hier terzijde.

De manifeste dubbele standaard van het OM ten aanzien van de zogenaamde 'vrije meningsiting'

Deze evidente dubbele standaard komt hier tot uitdrukking in bijvoorbeeld het feit dat de officier van justitie te Amsterdam terstond zijn dienders uitstuurde om iemand van de straat te plukken die in het openbaar de letterlijke standpunten van Wilders op straat verspreidde. Maar dan geconverteerd in standpunten tegen het Jodendom en de joden, in plaats van tegen de Islam en tegen moslims, alsmede tegen niet-westerse migranten.

Hem werd het doen van dergelijke tegen joden gerichte uitingen terstond verder onmogelijk gemaakt. En wel door datzelfde OM te Amsterdam dat toen nog de schijn ophield dat het zwaar zat te broeden op, en te worstelen met, de 'moeilijke' vraag of tegen exact dezelfde teksten, maar dan tegen moslims en niet-westerse allochtonen gericht, strafrechtelijk ingrijpen mogelijk zou zijn. En dat uiteindelijk, na maandenlang stilzitten, vervolgens met het oordeel dat daartegen niet met de wet in de hand zou kunnen worden opgetreden. Omdat dan 'de vrije meningsuiting' ontoelaatbaar in het geding zou komen!

Met een zo brutaal en openlijk hanteren van een dubbele standaard kwalificeert ook het OM zich unverfroren als een protagonist van deze perverse religie van het 'vrije woord'. Die, klaarblijkelijk ook in de ogen van het OM, alleen ertoe strekt de vrijheid van het onbegrensd 'moslim bashen' te beschermen.

Het OM als bedreiging van de rechtsorde

Het OM plaatste zich aldus aan het hoofd van die krachten in de samenleving, die erop uit zijn om rechtsgelijkheid en de gelijke bescherming door de wet, welke het hart vormen van onze rechtsstaat, om zeep te helpen. En werpt zich op die manier op als een een machtig bondgenoot van degenen die er op uit zijn om artikel 1 van onze Grondwet te liquideren.

Aldus positioneerde het OM zich als een regelrecht gevaar voor onze rechtsorde.

Dat dit OM, dat altijd heeft geweigerd om Wilders te vervolgen, ook zou weigeren om **Pieter Broertjes** wegens verspreiding van zelfs Wilders' meest extreme uitlatingen te vervolgen, lag voor de hand.

Het OM behoort immers inmiddels tot de voor de rechtsstaat meest gevaarlijke krachten in ons land, sinds het opzettelijk in de hand heeft gewerkt dat tegenover moslims en niet-westerse migranten van mediterrane afkomst dezelfde afschuwelijke stemmingmakerij mag worden bedreven als hier, ook in ons land, met name voor de Tweede Wereldoorlog tegen joden schering en inslag was. Tot in wat kan worden aangeduid als 'de hoogste kringen' toe.

En sinds het OM te Amsterdam, met klaarblijkelijke instemming van het gehele apparaat van het Openbaar Ministerie, bij het afwijzende besluit van 30 juni 2008 inzake strafrechtelijke vervolging van Wilders, ook nog eens met het oordeel kwam dat het nastreven van 1) beperkingen in de vrijheid van godsdienstuitoefening voor moslims middels een verbod om hier te lande nog langer de Koran te lezen en nog langer nieuwe moskeeën te bouwen en 2) een verbod om nog langer moslims tot ons land toe te laten, als volkomen toelaatbaar zou moeten worden aangemerkt, mits op een 'beschaafde' en 'democratische' wijze tot stand gebracht, staat het als een paal boven water dat het OM een volstrekt rotte plek is geworden. In het hart van onze samenleving.

Hoe ontaard het OM als machtapparaat in deze voor onze samenleving cruciale kwestie opereert, wordt breedvoerig geanalyseerd in het ruim 125 pagina's omvattende referaat "**Het schandaal van Nederland - Juni 2008: De uitverkoop van de mensenrechten van bijna 1 miljoen burgers in Nederland door het Openbaar Ministerie**" van de hand van ondergetekende.

De onderhavige uitspraak inzake Broertjes nader beschouwd

Het is hierboven al met evenzoveel woorden aangeduid: de uitspraak van het Gerechtshof te Amsterdam van 23 april 2009 terzake van het verzoek van een groot aantal eisers om **Pieter Broertjes** te doen vervolgen, op voet van artikel 137e Sr, voor de opzettelijke verspreiding van enkele van de meest abjecte en verstrekkende uitingen van Wilders gericht tegen moslims, is afwijzend van aard.

Allereerst is het hier zaak om aan te geven wat artikel 137e Sr precies behelst.
Dit artikel verbiedt verspreiding van jegens bevolkingsgroepen beledigende, alsmede tot haat en discriminatie aanzettende uitingen.

De tekst van dit artikel, voor zover hier relevant, luidt:

> "1. Hij die, anders dan ten behoeve van zakelijke berichtgeving:
>
> 1. een uitlating openbaar maakt die, naar hij weet of redelijkerwijs moet vermoeden, voor een groep mensen vanwege hun ras, hun godsdienst of levensovertuiging, hun hetero- of homoseksuele gerichtheid of hun lichamelijke, psychische of verstandelijke handicap beledigend is, of aanzet tot haat tegen of discrimnatie van mensen of gewelddadig optreden tegen persoon of goed van mensen wegens hun ras, hun godsdienst of levensovertuiging, hun geslacht, hun hetero- of homoseksuele gerichtheid of hun lichamelijke, psychische of

verstandelijke handicap, (...) wordt gestraft met een gevangenisstraf van ten hoogste zes maanden of een geldboete van de derde categorie.

2. Indien het feit wordt gepleegd door een persoon die daarvan een beroep of gewoonte maakt (...) wordt gevangenisstraf van van ten hoogste een jaar of geldboete van de vierde categorie opgelegd."

Om welke uitingen van Wilders ging het hier precies?
Pieter Broertjes bood hier, via 'zijn' Volkskrant, opzettelijk een podium aan de meest abjecte en verstrekkende uitingen die Wilders tot op heden gedaan heeft.

Het betrof hier de uitlatingen, door Wilders gedaan in zijn Volkskrant-stuk van 8 augustus 2007 onder de titel "**Genoeg is genoeg; verbied de koran**".

Dat de Volkskrant o.l.v. **Pieter Broertjes** al jarenlang toonaangevend is als het erom gaat tegen moslims en niet-westerse migranten van mediterrane afkomst stelselmatig geuite beledigingen en aanzetten tot discriminatie en haat salonfähig te maken, wordt uiteengezet in het al in 2007 bij het OM ingediende meer dan 250 pagina's omvattende aangifte-dossier onder de titel "**De Volkskrant als opengebarsten riool - Strafrechtelijke aktie tegen de Volkskrant wegens belediging van en aanzetten tot haat tegen moslims en niet-westerse migranten**", dat nog steeds bij het OM onder behandeling is en waarin aagifte wordt gedaan tegen een aantal scribenten in de Volkskrant.

In dit dossier wordt, stap voor stap, geanalyseerd hoe de Volkskrant o.l.v. **Pieter Broertjes**, eerst Fortuyn lanceerde en hem de ruimte bood om daarin strafrechtelijke grenzen overschrijdende uitlatingen te doen, en hoe de Volkskrant vervolgens ook steeds weer haantje de voorste was als het erom ging nieuwe, verder gaande uitingen tegen moslims en niet-westerse migranten van mediterrane afkomst een platform te bieden.

Een en ander culmineerde dus uiteindelijk voorlopig in het Volkskrant-artikel "**Genoeg is genoeg; verbied de koran**" van de hand van Geert Wilders van 8 augustus 2007.

Het gaat in verband met dit artikel om onder meer de navolgende uitingen van Wilders, die in het kader van dit artikel door **Pieter Broertjes** opzettelijk werden verspreid:

> **"De kern van het probleem is de fascistische islam, de zieke ideologie van Allah en Mohammed zoals neergelgd in de islamitische Mein Kampf; de Koran;"**
>
> **"..verbiedt dat fascistische boek."**
>
> **"..geen moskee er meer bij."**
>
> **"..geen moslimimmigrant er meer bij."**

Deze uitlatingen werden door het OM, dikke vriend van Wilders zoals ook nader wordt geanalyseerd in het eerder genoemde referaat "**Het schandaal van Nederland - Juni 2008: De uitverkoop van de mensenrechten van bijna 1 miljoen burgers in Nederland door het Openbaar Ministerie**", uiteraard, zogenaamd na maanden van intensieve studie, als niet aanzettend tot discriminatie en aanzettend tot haat aangemerkt. Dit bij wijze van bespotting van elk gezond verstand.

Hoe het Gerechtshof te Amsterdam vervolgens, toen het eindelijk de kans kreeg om er iets over te zeggen, de vloer aanveegt met dit oordeel van het OM en tot de conclusie komt dat nu juist ook deze uitlatingen aanzetten tot discriminatie en tot haat, zodat met name juist ook vanwege deze uitingen Wilders naar het oordeel van het hof strafrechtelijk vervolgd dienen te worden, wordt gedetailleerd uiteengezet in het referaat **"De januari 2009 uitspraak van het Amsterdamse hof inzake Wilders: beter, krachtiger en overtuigender was nodig geweest!"** van ondergetekende.

De toelaatbaarheid van de onderhavige door Broertjes verspreide uitlatingen

'Vertalen' we, wat **Broertjes** hier in zijn kolommen laat verspreiden als gericht op joden en het Jodendom, dan valt er te lezen:

> **"De kern van het probleem is het fascistische Jodendom, de zieke ideologie van Jahweh en Jesaja, zoals neergelegd in de joodse Mein Kampf; de Torah;"**
>
> **"..verbiedt dat fascistische boek."**
>
> **"..geen synagoge er meer bij."**
>
> **"..geen joodse immigrant er meer bij."**

Het komt er dus op neer dat dergelijke uitingen volgens het OM volkomen toelaatbaar zouden zijn.

Een dergelijke vertaalslag is uiteraard volkomen legitiem. Zolang er in ons land rechtsgelijkheid bestaat en gelijkheid van rechtsbedeling, is wat aan uitingen tegen een bepaalde bevolkingsgroep is toegestaan, immers zonder meer ook tegenover iedere andere bevolkingsgroep als rechtens toelaatbaar te beschouwen.
Alleen een organisatie als het OM, dat in feite al heeft afgerekend met de hier te lande geldende rechtsgelijkheid, kan tegen een dergelijke exercitie bezwaar hebben.

Met andere woorden: als dergelijke uitingen als gericht tegen moslims, niet-westerse migranten van mediterrane afkomst en de Islam als legitiem worden aangemerkt, dan geldt ipso facto dat zij dit, onverkort, ook zijn jegens joden en het Jodendom.

De argumentatie van het OM voor de afwijzing van het verzoek tot strafvervolging jegens Broertjes

Komen we nu tot een bespreking van de argumentatie die door het OM en het Gerechtshof te Amsterdam wordt gegeven om hier niettemin een strafrechtelijke vervolging van **Pieter Broertjes** wegens verspreiding van deze, ook naar het voorlopige oordeel van het hof zelf, discriminerende en tot haat aanzettende uitlatingen af te wijzen.

Het OM komt dan met het verhaal dat artikel 137e Sr zodanig zou moeten worden opgevat dat pas als diegene die de auteur is van bepaalde als beledigend en/of haatzaaiend en discriminatoir aan te

merken uitingen voor het doen van deze uitingen door de strafrechter **daadwerkelijk** en **onherroepelijk** is veroordeeld, ook de de verspreider van deze uitingen daarvoor dan veroordeeld zou kunnen worden, en wel dus op basis van artikel 137e Sr. Eerder niet. Want, zo redeneert het OM hier voor de vuist weg, pas als de auteur van bepaalde uitlatingen onherroepelijk voor het doen van die uitingen is veroordeeld, kan de verspreider '**weten**' dat hij of zij daarmee uitlatingen verspreid, die als beledigend en/of haatzaaiend en discriminatoir zijn aan te merken. Eerder kan hij of zij dat niet '**weten**'.

Verder gaand redeneert het OM dan ook nog dat als de verspreider, in een bepaald geval, niet '**geweten**' zou hebben dat de auteur voor het totstandbrengen van diens strafbaar geoordeelde uitingen onherroepelijk veroordeeld zou zijn, die verspreider evenzeer voor het verspreiden van deze uitlatingen vervolgbaar zou zijn ex artikel 137e Sr, indien zou komen vast te staan dat hij of zij weliswaar niet '**geweten**' zou hebben dat de auteur daarvoor inmiddels veroordeeld zou zijn, maar dat niettemin '**redelijkerwijs had moeten vermoeden**'.

Aldus wordt aan de inhoud en strekking van artikel 137e Sr door het OM een volstrekt corrupte interpretatie gegeven, die dit artikel grotendeels liquideert.
Want voortaan moet dit artikel dus, aldus het OM, zo worden gelezen alsof er staat:

> "1. Hij die, anders dan ten behoeve van zakelijke berichtgeving:
>
> 1. een uitlating openbaar maakt waarvoor, naar hij weet of redelijkerwijs moet vermoeden, de auteur door de strafrechter onherroepelijk is veroordeeld wegens het beledigende karakter hiervan voor een groep mensen vanwege hun ras, hun godsdienst of levensovertuiging, hun hetero- of homoseksuele gerichtheid of hun lichamelijke, psychische of verstandelijke handicap, dan wel waarvoor de auteur onherroepelijk is veroordeeld vanwege het tot haat tegen of discriminatie van mensen of tot gewelddadig optreden tegen persoon of goed van mensen wegens hun ras, hun godsdienst of levensovertuiging, hun geslacht, hun hetero- of homoseksuele gerichtheid of hun lichamelijke, psychische of verstandelijke handicap aanzettende karakter hiervan, (...) wordt gestraft met een gevangenisstraf van ten hoogste zes maanden of een geldboete van de derde categorie."

Maar dat staat er helemaal niet. En als de wetgever het zo bedoeld had, dan had hij dat wel zo opgeschreven.

Het illusoir maken van de werking van artikel 137e Sr door het OM

Middels deze volstrekt ongerijmde interpretatie wordt vrijwel iedere werking van dit artikel 137e Sr illusoir gemaakt. En wordt de bescherming die de wetgever met behulp van dit artikel beoogt te bieden tegen verspreiding van haatzaaiende en discriminatoire uitingen door het OM voor 99% teniet gedaan.
Blijkbaar is het OM er op uit om dit artikel op die manier buiten werking te stellen, nu het hier ingeroepen wordt
ter bescherming van moslims en niet-westerse migranten van mediterrane afkomst.

Zo gemankeerd geïnterpreteerd als het OM hier doet, betekent dit dat alleen nog in het imaginaire geval dat iemand de domheid zou begaan een, in exact dezelfde bewoordingen, gestelde tekst te verspreiden van iemand die nu juist voor exact die bewoordingen zou zijn veroordeeld, de weg van

artikel 137e Sr open staan. En een paar wijzigingen in die bewoordingen zouden bovendien ook dan al voldoende zijn om daarmee ook zelfs in een dergelijk scenario buiten de werkingssfeer van dit artikel te blijven.

Daarmee zou het dus uiterst eenvoudig worden om bij een massieve en continue verspreiding van de meest afschuwelijke tot haat en discriminatie aanzettende uitingen buiten het bereik van de anti-discriminatiewetgeving te blijven.
Het verspreidingsverbod van artikel 137e Sr zou dan immers vrijwel onder geen enkele omstandigheid toepasbaar zijn.

Natuurlijk is er geen schijn van een aanwijzing dat de wetgever een dergelijke buitengewoon enge interpretatie, waardoor dit artikel feitelijk illosoir wordt gemaakt, voor ogen heeft gehad.

Door, in strijd met elke oprechtheid en goede trouw, de bewoordingen **'weten'** en **'redelijkerwijs moet vermoeden'** van artikel 137e Sr zo te clausuleren alsof hier van **'weten'** en **'redelijkerwijs vermoeden'** in de zin van dit artikel voor de verspreider alleen maar sprake zou kunnen zijn als eerder de auteur van exact diezelfde uitlatingen onherroepelijk strafrechtelijk veroordeeld zou zijn, geeft het OM te kennen dat het dit artikel kan missen als kiespijn. Als het erom gaat een ongestoorde voortzetting de hetze tegen de moslims en niet-westerse migranten van mediterrane afkomst mogelijk te maken en die hetze ook voor de toekomst verder ruim baan geven.

Dàt het OM daarop uit is en **waarom** dit het geval is, wordt, behalve in het reeds genoemde referaat **"Het schandaal van Nederland - Juni 2008: De uitverkoop van de mensenrechten van bijna 1 miljoen burgers in Nederland door het Openbaar Ministerie"**, verder ook nog eens nader belicht in het referaat **"Stop het gezwel dat Hoge Raad heet"** van ondergetekende, waarvan de titel een verwijzing vormt naar de uitspraak die de Hoge Raad op 10 maart 2009 deed in de zaak tegen het ophangen van de poster "Stop het gezwel dat islam heet".

Het OM beschouwt het hierbij als irrelevant dat het, langs de weg van deze interpretatie, vooralsnog evenzeer ook iedere mogelijkheid zou verspelen om op te treden tegen de verspreiding van de meest baarlijke uitingen van anti-semitisme en jodenhaat. Want ook dan zou gelden dat **eerst** de auteurs daarvan opgespoord zouden moeten worden en tot aan de Hoge Raad veroordeeld zouden moeten zijn, vóórdat het OM tegen de verspreiders van die uitingen zou kunnen een vuist zou kunnen maken. Terwijl een paar wijzingen in de bewoordingen daarvan dan weer de weg zou openen om daar ongestoord mee door te gaan.

Duidelijk is dat het OM dit effect met name ook vooralsnog als irrelevant ziet, omdat een dergelijke massieve hetze tegen joden vooralsnog niet aan de orde is. En het OM verder zoiets heeft van: komt het ooit zover, dan verzinnen we tegen die tijd wel weer een argument om hiertegen dan toch nog aktie te kunnen ondernemen.

De argumentatie van het hof voor de afwijzing van het verzoek tot vervolging van Broertjes

Natuurlijk kan het hof zich, in zijn uitspraak van 23 april 2009, niet permitteren om voluit mee te gaan met deze onzinnige interpretatie van artikel 137e Sr door het OM.
Maar nietemin valt tegen deze **moedwillig** absurde interpretatie van dit artikel door het OM van de zijde van het hof geen onvertogen woord te vernemen.

Over de strafbaarheid, met name de vraag of voor wat betreft de hier aan de orde zijnde uitlatingen sprake is van aanzetten tot discriminatie en het zaaien van haat, zal, aldus het hof in zijn uitspraak,

> "..pas in het kader van de bevolen strafvervolging van Wilders meer duidelijkheid worden gegeven."

Waarom **eerst** - en dit kennelijk ook nog separaat - de strafwaardigheid van **Wilders** jegens de hier betrokken uitingen zou moeten worden vastgesteld, en dan pas de strafwaardigheid van **Broertjes** jegens de verspreiding van exact dezelfde uitingen aan de orde zou kunnen komen, en **niet** gelijktijdig de vervolgbaarheid van **Wilders** en **Broertjes** terzake van exacte dezelfde uitingen aan de orde zou kunnen komen, mist elke logica en iedere ratio.

Feitelijk komt het hof dan ook, zonder het ook uitdrukkelijk als zodanig te formuleren, tot eenzelfde opvatting als het OM: zolang **Wilders** niet is veroordeeld, is er voor toepassing van artikel 173e Sr jegens **Broertjes** geen plaats.
Met andere woorden, het hof zegt hier, weliswaar niet met evenzoveel woorden, maar wél **feitelijk**, het OM na: pas als de schuld van **Wilders** als auteur van deze uitingen, op voet van artikel 137d Sr, onherroepelijk, d.w.z. tot in hoogste instantie, zou zijn vastgesteld, komt er ruimte voor een beoordeling van de rol van **Broertjes**, als verspreider, op voet van artikel 137e Sr.
Eerder niet.

Het hof als hier alsnog gezwicht voor de maatschappelijke druk dreiging en verbaal geweld

Waarom dit zo zou zijn, daarvoor zijn echter in het wettelijke stelsel in het geheel geen aanknopingspunten te vinden.
Dat wettelijk stelsel geeft allerminst aanleiding tot een dergelijke achterstelling.

Een achterstelling, die feitelijk inhoudt dat een beoordeling van de strafbaarheid **Broertjes** pas aan de orde zou kunnen komen, als de Hoge Raad zich in hoogste instantie - en misschien zelfs eerst het Europese Hof - zich onherroepelijk zou hebben uitgelaten over de strafwaardigheid van **Wilders** voor de hier in het geding zijnde uitlatingen.

Feitelijk praat het hof ook hier nog verder het OM na. Dit waar het stelt dat, zolang er onzekerheid blijft bestaan over de strafbaarheid van Wilders

> "..het niet waarschijnlijk is dat bewezen kan worden dat de Volkskrant (en Broertjes als eindverantwoordelijke) het artikel heeft geplaatst in de wetenschap of met het redelijke vermoeden dat er sprake was van groepsbeledigende of haatzaaiende uitlatingen."

Waarom een en ander niet gelijktijdig in het oordeel zou kunnen worden betrokken, blijft daarbij een raadsel.

Het hoofdredactioneel commentaar dat tegelijkertijd met het bewuste artikel **"Genoeg is genoeg; verbied de koran"** in de Volkskrant van 8 augustus 2007 verscheen geeft aan dat **Broertjes** over de publicatie daarvan heeft nagedacht. Het is dan ook te potsierlijk voor woorden dat **Broertjes**, toen hij **willens** en **wetens** dit artikel van Wilders plaatste, waarin **doelgericht** en **in alle openheid** oproepen werden gedaan als:

"..geen synagoge er meer bij."

"..geen joodse immigrant er meer bij",

zodat hiermee voor een ieder **klip en klaar** werd aangezet tot discriminatie, niet al op het eerste gezicht in de wetenschap zou hebben verkeerd, en zelfs niet althans redelijkerwijs had moeten vermoeden, dat hij hiermee inderdaad verspreiding zou geven aan aanzetten tot discriminatie.

Nochtans is dat precies wat het hof hier stelt.

Er kan hiervoor maar één verklaring redelijkerwijs denkbaar zijn. Het hof heeft hier, na zijn qua uitkomst correcte uitspraak terzake van de vervolging van **Wilders**, in de onderhavige zaak alsnog eieren voor zijn geld gekozen. Het heeft hier de rug niet recht kunnen houden en is hier uiteindelijk alsnog op voorhand gezwicht voor de massale gecombineerde groepsdruk van het OM, de woede van de straat en de woede van het journaille. Een woede die immers met zekerheid zou zijn losgebarsten als het OM hier ook nog eens de vervolging van **Broertjes** zou hebben gelast.

Het plebs dat dit hof en de individuele leden hiervan, vanwege de opdracht om tegen **Wilders** alsnog vervolging in te stellen, in de afgelopen maanden op de meest barre en ploertige wijze heeft bedreigd, beledigd en geschoffeerd - overigens zonder dat het OM daartegen tot het uiterste is opgetreden - heeft hiermee alsnog aan het langste eind getrokken.

En heeft het hof gedwongen om, waar **Broertjes** zich evident **moedwillig** schuldig heeft gemaakt aan de verspreiding van met name ook de manifest op discriminatie gerichte uitingen "**geen moskee er meer bij**" en "**geen moslimimmigrant er meer bij**", niettemin af te zien van een opdracht tot strafrechtelijke vervolging.

Het hof kon dit alleen maar doen door verder ook nog eens, bij wijze van valse onderbouwing van deze weigering, artikel 137e Sr op dezelfde manier in de uitverkoop te doen als ook eerder het OM al deed. En wel door aan dit artikel een zelfstandig bestaansrecht te ontzeggen. En het, net als eerder het OM al deed, te doen voorkomen alsof dit artikel, gericht tegen verspreiding van beledigende, haatzaaiende uitingen, slechts betekenis zou hebben als verlengstuk van een, in tijd eerder plaatsgevonden hebbende, strafrechtelijke aktie tegen de auteur van de in het geding zijnde uitingen.
Een interpretatie die kant noch wal raakt.

Een zwarte dag voor de rechtsstaat !

Het OM zal verder wel korte metten maken!

Laat het verder maar aan het OM over om ook het komende strafproces tegen **Wilders**, dat het OM is opgedrongen, in het moeras te doen belanden.
De scenario's die hiervoor klaarliggen, zijn door ondergetekende al uitgebreid besproken in de aan het hof gezonden stukken in het kader van de onderhavige procedure.

Zoals het door het OM als eerder gevolgde zogenaamde 'van Elsdingen-scenario'. Toen het hof, jegens een onwillig OM, strafvervolging had gelast van een officier van justitie die zich als zaaksofficier in een strafproces discriminerend had uitgelaten over zigeuners.

Het OM vorderde toen, in de daarop volgende strafzaak, ijskoud vrijspraak. Wat toen door de in dat proces dienstdoende rechters, die klaarblijkelijk zwaarder tilden aan een goede verstandhouding tussen de zittende en de staande magistratuur op het golfveld dan aan het recht, zonder meer werd verleend.

Maar zo brutaal en openlijk is overigens in het geheel niet nodig. Een meer 'gematigd' scenario ligt hier voor de hand. Het maken een uiterst zwakke en rammelende tenlastelegging door het OM jegens **Wilders** zal zonder meer volstaan. De rechter, die immers aan die tenlastelegging gebonden zal zijn, zal dan geen kant op kunnen. En wel tot vrijspraak **moeten** overgaan.
De strafrechtelijke vervolging van **Wilders** zal daarmee een schijnvertoning worden. Die met een natte sisser afloopt.

Gezien de koppeling die het hof in de onderhavige zaak legt tussen de zaak van **Wilders** en die van **Broertjes**, zal dan ook de laatste daarmee volledig vrijuit gaan.

Beiden zullen dan, met verdubbelde kracht, de hetze weer kunnen voortzetten.
Zoals trouwens iedereen die dat wil. En dat zijn er nogal wat vandaag de dag in ons land.

mr. L.P.H. Brandligt

"De kern van het probleem is het fascistische Jodendom, de zieke ideologie van Jahweh en Jesaja, zoals neergelegd in de joodse Mein Kampf; de Torah;"

"..verbiedt dat fascistische boek."

GERECHTSHOF TE AMSTERDAM

EERSTE MEERVOUDIGE STRAFKAMER

Beschikking van 23 APR. 2009 op het beklag met het rekestnummer K08/0475 van

1. **Alle Moslims in Nederland**, gevestigd te Rotterdam,

2. **Moskee Abu Bakr**, gevestigd te Almere,

3. **Stichting Almeerse Moslims Al Raza**, gevestigd te Almere,

alsmede van de in de bijlage bij het klaagschrift vermelde overige organisaties en natuurlijke personen,

klagers,
gemachtigde: mr. N.M.P. Steijnen, advocaat te Zeist.

1. Het beklag

Het klaagschrift – met bijlagen - is op 12 december 2008 door het hof ontvangen.

Het beklag richt zich aanvankelijk tegen de beslissing van de officier van justitie te Amsterdam om geen strafvervolging in te stellen tegen G. Wilders (hierna te noemen: Wilders) en P. Broertjes (hierna te noemen: Broertjes) ter zake van het respectievelijk doen en openbaar maken van discriminatoire en/of haatzaaiende uitlatingen in het in de Volkskrant van 8 augustus 2007 geplaatste artikel "Genoeg is genoeg: verbied de koran".

Bij brief van 26 februari 2009 – met bijlagen – heeft de gemachtigde van klager verzocht het klaagschrift van 10 december 2008 als 'geconverteerd [te] beschouwen in een nieuw klaagschrift' en het, althans zo begrijpt het hof, te zien als slechts te zijn gericht op 'het fictieve weigeringsbesluit van het Arrondissementsparket te Amsterdam om tot strafrechterlijke vervolging van Pieter Broertjes over te gaan vanwege diens opzettelijke verspreiding jegens bevolkingsgroepen op haatzaaien en discriminatie gerichte uitlatingen in het Volkskrant-artikel "Genoeg is genoeg: verbied de Koran"'.

Bij brief van 14 april 2009 – met bijlagen – heeft klager zich beklaagd over de beslissing van de officier van justitie te Amsterdam om Broertjes niet ter zake van het openbaar maken van voornoemde uitlatingen te vervolgen.

Het hof beschouwt deze brieven als een en hetzelfde beklag, waarover in deze beschikking een beslissing zal worden genomen.

2. Het verslag van de advocaat-generaal

Bij verslag van 6 februari 2009 heeft de advocaat-generaal het hof in overweging gegeven klagers niet ontvankelijk te verklaren omdat er nog geen beslissing was genomen naar aanleiding van de aangifte van klagers. Subsidiair heeft de advocaat-generaal het hof in overweging gegeven het beklag, voorzover dat betrekking heeft het

niet vervolgen van Wilders, ongegrond te verklaren in verband met de beslissing van het hof van 21 januari 2009 waarin reeds het bevel werd gegeven om Wilders strafrechtelijk te vervolgen.

Bij nader verslag van 2 april 2009 heeft de advocaat-generaal, met betrekking tot de beslissing van het openbaar ministerie om Broertjes niet strafrechtelijke te vervolgen, het hof in overweging gegeven het klaagschrift ongegrond te verklaren.

3. De voorhanden stukken

Behalve van het klaagschrift, het verslag en het nader verslag, heeft het hof kennis genomen van het aan deze beschikking in kopie gehechte ambtsbericht van de hoofdofficier van justitie te Amsterdam van 23 maart 2009.

Voorts heeft het hof kennis genomen van de brieven van de gemachtigde van klagers van 12 december 2008 (met bijlagen), 27 december 2008 (met bijlagen), 26 januari 2009, 26 februari 2009 (met bijlagen) en 14 april 2009 (met bijlagen).

4. De ontvankelijkheid van klagers

Het hof stelt voorop dat het beklag zich thans nog slechts richt tegen de beslissing van het openbaar ministerie om geen strafvervolging in te stellen tegen Broertjes. Voorzover het beklag zich had gericht tegen het niet vervolgen van Wilders overweegt het hof, wellicht ten overvloede, dat het klagers in dat geval niet ontvankelijk had verklaard, nu klagers, gelet op de beslissing van het hof van 21 januari 2009, op dat punt geen belang meer hebben bij een beslissing van het hof.

Voorts overweegt het hof dat primair door de advocaat-generaal is betoogd dat klagers niet ontvankelijk zijn in hun beklag omdat nog geen beslissing zou zijn genomen op hun aangifte. Afgezien van de omstandigheid dat het openbaar ministerie ondertussen een formele beslissing heeft genomen op de namens klagers ingediende aangiftes, overweegt het hof in dit verband dat onder omstandigheden, zoals de gemachtigde van klagers in meerdere van de door hem ingediende stukken terecht stelt, ook beklag kan worden gedaan tegen het uitblijven van een vervolgingsbeslissing door het openbaar ministerie. Naar het oordeel van het hof mag, gelet op datum waarop aangifte is gedaan (30 september 2007), het uitblijven van een vervolgingsbeslissing ten aanzien van hun aangifte tegen Broertjes in deze zaak worden opgevat als een voor beklag vatbare beslissing strekkende tot niet vervolging. Klagers kunnen daarom worden ontvangen in het door hun ingediende beklag.

5. De beoordeling van het beklag

Klagers verzoeken het hof in het kader van deze procedure de strafvervolging te bevelen van Broertjes terzake het openbaar maken van uitlatingen waarbij een groep mensen wordt beledigd, danwel waarbij wordt aangezet tot haat of discriminatie, zoals is strafbaar gesteld in artikel 137e Sr. Het gaat klagers daarbij om uitlatingen van Wilders die op 8 augustus 2007 zijn gepubliceerd in de Volkskrant in een door Wilders geschreven opinieartikel met de titel "Genoeg is genoeg: verbied de Koran". Broertjes is hoofdredacteur van de Volkskrant.

Om te kunnen komen tot een bewezenverklaring met betrekking tot een overtreding van artikel 137e Sr (het openbaar maken van discriminatoire en/of haatzaaiende uitlatingen) is vereist dat sprake is geweest van uitlatingen die vallen onder de delictsomschrijvingen van artikel 137c Sr (groepsbelediging) en 137d Sr (het zaaien van haat). Daarover zal

echter pas in het kader van de bevolen strafvervolging van Wilders meer duidelijkheid worden gegeven. Deze onzekerheid maakt dat, zoals de hoofdofficier van justitie terecht opmerkt, het niet waarschijnlijk is dat bewezen kan worden dat de Volkskrant (en Broertjes als eindverantwoordelijke) het artikel heeft geplaatst in de wetenschap of met het redelijk vermoeden dat sprake was van groepsbeledigende of haatzaaiende uitlatingen. Reeds op grond hiervan - wat er zij van mogelijk andere disculperende omstandigheden - acht het hof het beklag kennelijk ongegrond. Het beklag zal dan ook worden afgewezen.

6. De beslissing

Het hof wijst het beklag af.

Deze beschikking, waartegen geen gewoon rechtsmiddel openstaat, is gegeven op 23 APR. 2009 door mrs. Splint, voorzitter, Hartsuiker en Schalken, raadsheren, in tegenwoordigheid van mr. Robroek, griffier en ondertekend door de voorzitter en de griffier.

GERECHTSHOF TE AMSTERDAM

EERSTE MEERVOUDIGE STRAFKAMER

Beschikking van 23 APR. 2009 op het beklag met het rekestnummer K08/0475 van

1. **Alle Moslims in Nederland**, gevestigd te Rotterdam,
2. **Moskee Abu Bakr**, gevestigd te Almere,
3. **Stichting Almeerse Moslims Al Raza**, gevestigd te Almere,

alsmede van de in de bijlage bij het klaagschrift vermelde overige organisaties en natuurlijke personen,

klagers,
gemachtigde: mr. N.M.P. Steijnen, advocaat te Zeist.

1. Het beklag

Het klaagschrift – met bijlagen - is op 12 december 2008 door het hof ontvangen.

Het beklag richt zich aanvankelijk tegen de beslissing van de officier van justitie te Amsterdam om geen strafvervolging in te stellen tegen G. Wilders (hierna te noemen: Wilders) en P. Broertjes (hierna te noemen: Broertjes) ter zake van het respectievelijk doen en openbaar maken van discriminatoire en/of haatzaaiende uitlatingen in het in de Volkskrant van 8 augustus 2007 geplaatste artikel "Genoeg is genoeg: verbied de koran".

Bij brief van 26 februari 2009 – met bijlagen – heeft de gemachtigde van klager verzocht het klaagschrift van 10 december 2008 als 'geconverteerd [te] beschouwen in een nieuw klaagschrift' en het, althans zo begrijpt het hof, te zien als slechts te zijn gericht op 'het fictieve weigeringsbesluit van het Arrondissementsparket te Amsterdam om tot strafrechterlijke vervolging van Pieter Broertjes over te gaan vanwege diens opzettelijke verspreiding jegens bevolkingsgroepen op haatzaaien en discriminatie gerichte uitlatingen in het Volkskrant-artikel "Genoeg is genoeg: verbied de Koran"'.

Bij brief van 14 april 2009 – met bijlagen – heeft klager zich beklaagd over de beslissing van de officier van justitie te Amsterdam om Broertjes niet ter zake van het openbaar maken van voornoemde uitlatingen te vervolgen.

Het hof beschouwt deze brieven als een en hetzelfde beklag, waarover in deze beschikking een beslissing zal worden genomen.

2. Het verslag van de advocaat-generaal

Bij verslag van 6 februari 2009 heeft de advocaat-generaal het hof in overweging gegeven klagers niet ontvankelijk te verklaren omdat er nog geen beslissing was genomen naar aanleiding van de aangifte van klagers. Subsidiair heeft de advocaat-generaal het hof in overweging gegeven het beklag, voorzover dat betrekking heeft het

niet vervolgen van Wilders, ongegrond te verklaren in verband met de beslissing van het hof van 21 januari 2009 waarin reeds het bevel werd gegeven om Wilders strafrechtelijk te vervolgen.

Bij nader verslag van 2 april 2009 heeft de advocaat-generaal, met betrekking tot de beslissing van het openbaar ministerie om Broertjes niet strafrechtelijke te vervolgen, het hof in overweging gegeven het klaagschrift ongegrond te verklaren.

3. De voorhanden stukken

Behalve van het klaagschrift, het verslag en het nader verslag, heeft het hof kennis genomen van het aan deze beschikking in kopie gehechte ambtsbericht van de hoofdofficier van justitie te Amsterdam van 23 maart 2009.

Voorts heeft het hof kennis genomen van de brieven van de gemachtigde van klagers van 12 december 2008 (met bijlagen), 27 december 2008 (met bijlagen), 26 januari 2009, 26 februari 2009 (met bijlagen) en 14 april 2009 (met bijlagen).

4. De ontvankelijkheid van klagers

Het hof stelt voorop dat het beklag zich thans nog slechts richt tegen de beslissing van het openbaar ministerie om geen strafvervolging in te stellen tegen Broertjes. Voorzover het beklag zich had gericht tegen het niet vervolgen van Wilders overweegt het hof, wellicht ten overvloede, dat het klagers in dat geval niet ontvankelijk had verklaard, nu klagers, gelet op de beslissing van het hof van 21 januari 2009, op dat punt geen belang meer hebben bij een beslissing van het hof.

Voorts overweegt het hof dat primair door de advocaat-generaal is betoogd dat klagers niet ontvankelijk zijn in hun beklag omdat nog geen beslissing zou zijn genomen op hun aangifte. Afgezien van de omstandigheid dat het openbaar ministerie ondertussen een formele beslissing heeft genomen op de namens klagers ingediende aangiftes, overweegt het hof in dit verband dat onder omstandigheden, zoals de gemachtigde van klagers in meerdere van de door hem ingediende stukken terecht stelt, ook beklag kan worden gedaan tegen het uitblijven van een vervolgingsbeslissing door het openbaar ministerie. Naar het oordeel van het hof mag, gelet op datum waarop aangifte is gedaan (30 september 2007), het uitblijven van een vervolgingsbeslissing ten aanzien van hun aangifte tegen Broertjes in deze zaak worden opgevat als een voor beklag vatbare beslissing strekkende tot niet vervolging. Klagers kunnen daarom worden ontvangen in het door hun ingediende beklag.

5. De beoordeling van het beklag

Klagers verzoeken het hof in het kader van deze procedure de strafvervolging te bevelen van Broertjes terzake het openbaar maken van uitlatingen waarbij een groep mensen wordt beledigd, danwel waarbij wordt aangezet tot haat of discriminatie, zoals is strafbaar gesteld in artikel 137e Sr. Het gaat klagers daarbij om uitlatingen van Wilders die op 8 augustus 2007 zijn gepubliceerd in de Volkskrant in een door Wilders geschreven opinieartikel met de titel "Genoeg is genoeg: verbied de Koran". Broertjes is hoofdredacteur van de Volkskrant.

Om te kunnen komen tot een bewezenverklaring met betrekking tot een overtreding van artikel 137e Sr (het openbaar maken van discriminatoire en/of haatzaaiende uitlatingen) is vereist dat sprake is geweest van uitlatingen die vallen onder de delictsomschrijvingen van artikel 137c Sr (groepsbelediging) en 137d Sr (het zaaien van haat). Daarover zal

echter pas in het kader van de bevolen strafvervolging van Wilders meer duidelijkheid worden gegeven. Deze onzekerheid maakt dat, zoals de hoofdofficier van justitie terecht opmerkt, het niet waarschijnlijk is dat bewezen kan worden dat de Volkskrant (en Broertjes als eindverantwoordelijke) het artikel heeft geplaatst in de wetenschap of met het redelijk vermoeden dat sprake was van groepsbeledigende of haatzaaiende uitlatingen. Reeds op grond hiervan - wat er zij van mogelijk andere disculperende omstandigheden - acht het hof het beklag kennelijk ongegrond. Het beklag zal dan ook worden afgewezen.

6. De beslissing

Het hof wijst het beklag af.

Deze beschikking, waartegen geen gewoon rechtsmiddel openstaat, is gegeven op 23 APR. 2009 door mrs. Splint, voorzitter, Hartsuiker en Schalken, raadsheren, in tegenwoordigheid van mr. Robroek, griffier en ondertekend door de voorzitter en de griffier.

GERECHTSHOF TE AMSTERDAM

EERSTE MEERVOUDIGE STRAFKAMER

Beschikking van 23 APR. 2009 op het beklag met het rekestnummer K08/0475 van

1. **Alle Moslims in Nederland**, gevestigd te Rotterdam,
2. **Moskee Abu Bakr**, gevestigd te Almere,
3. **Stichting Almeerse Moslims Al Raza**, gevestigd te Almere,

alsmede van de in de bijlage bij het klaagschrift vermelde overige organisaties en natuurlijke personen,

klagers,
gemachtigde: mr. N.M.P. Steijnen, advocaat te Zeist.

1. Het beklag

Het klaagschrift – met bijlagen - is op 12 december 2008 door het hof ontvangen.

Het beklag richt zich aanvankelijk tegen de beslissing van de officier van justitie te Amsterdam om geen strafvervolging in te stellen tegen G. Wilders (hierna te noemen: Wilders) en P. Broertjes (hierna te noemen: Broertjes) ter zake van het respectievelijk doen en openbaar maken van discriminatoire en/of haatzaaiende uitlatingen in het in de Volkskrant van 8 augustus 2007 geplaatste artikel "Genoeg is genoeg: verbied de koran".

Bij brief van 26 februari 2009 – met bijlagen – heeft de gemachtigde van klager verzocht het klaagschrift van 10 december 2008 als 'geconverteerd [te] beschouwen in een nieuw klaagschrift' en het, althans zo begrijpt het hof, te zien als slechts te zijn gericht op 'het fictieve weigeringsbesluit van het Arrondissementsparket te Amsterdam om tot strafrechterlijke vervolging van Pieter Broertjes over te gaan vanwege diens opzettelijke verspreiding jegens bevolkingsgroepen op haatzaaien en discriminatie gerichte uitlatingen in het Volkskrant-artikel "Genoeg is genoeg: verbied de Koran"'.

Bij brief van 14 april 2009 – met bijlagen – heeft klager zich beklaagd over de beslissing van de officier van justitie te Amsterdam om Broertjes niet ter zake van het openbaar maken van voornoemde uitlatingen te vervolgen.

Het hof beschouwt deze brieven als een en hetzelfde beklag, waarover in deze beschikking een beslissing zal worden genomen.

2. Het verslag van de advocaat-generaal

Bij verslag van 6 februari 2009 heeft de advocaat-generaal het hof in overweging gegeven klagers niet ontvankelijk te verklaren omdat er nog geen beslissing was genomen naar aanleiding van de aangifte van klagers. Subsidiair heeft de advocaat-generaal het hof in overweging gegeven het beklag, voorzover dat betrekking heeft het

niet vervolgen van Wilders, ongegrond te verklaren in verband met de beslissing van het hof van 21 januari 2009 waarin reeds het bevel werd gegeven om Wilders strafrechtelijk te vervolgen.

Bij nader verslag van 2 april 2009 heeft de advocaat-generaal, met betrekking tot de beslissing van het openbaar ministerie om Broertjes niet strafrechtelijke te vervolgen, het hof in overweging gegeven het klaagschrift ongegrond te verklaren.

3. De voorhanden stukken

Behalve van het klaagschrift, het verslag en het nader verslag, heeft het hof kennis genomen van het aan deze beschikking in kopie gehechte ambtsbericht van de hoofdofficier van justitie te Amsterdam van 23 maart 2009.

Voorts heeft het hof kennis genomen van de brieven van de gemachtigde van klagers van 12 december 2008 (met bijlagen), 27 december 2008 (met bijlagen), 26 januari 2009, 26 februari 2009 (met bijlagen) en 14 april 2009 (met bijlagen).

4. De ontvankelijkheid van klagers

Het hof stelt voorop dat het beklag zich thans nog slechts richt tegen de beslissing van het openbaar ministerie om geen strafvervolging in te stellen tegen Broertjes. Voorzover het beklag zich had gericht tegen het niet vervolgen van Wilders overweegt het hof, wellicht ten overvloede, dat het klagers in dat geval niet ontvankelijk had verklaard, nu klagers, gelet op de beslissing van het hof van 21 januari 2009, op dat punt geen belang meer hebben bij een beslissing van het hof.

Voorts overweegt het hof dat primair door de advocaat-generaal is betoogd dat klagers niet ontvankelijk zijn in hun beklag omdat nog geen beslissing zou zijn genomen op hun aangifte. Afgezien van de omstandigheid dat het openbaar ministerie ondertussen een formele beslissing heeft genomen op de namens klagers ingediende aangiftes, overweegt het hof in dit verband dat onder omstandigheden, zoals de gemachtigde van klagers in meerdere van de door hem ingediende stukken terecht stelt, ook beklag kan worden gedaan tegen het uitblijven van een vervolgingsbeslissing door het openbaar ministerie. Naar het oordeel van het hof mag, gelet op datum waarop aangifte is gedaan (30 september 2007), het uitblijven van een vervolgingsbeslissing ten aanzien van hun aangifte tegen Broertjes in deze zaak worden opgevat als een voor beklag vatbare beslissing strekkende tot niet vervolging. Klagers kunnen daarom worden ontvangen in het door hun ingediende beklag.

5. De beoordeling van het beklag

Klagers verzoeken het hof in het kader van deze procedure de strafvervolging te bevelen van Broertjes terzake het openbaar maken van uitlatingen waarbij een groep mensen wordt beledigd, danwel waarbij wordt aangezet tot haat of discriminatie, zoals is strafbaar gesteld in artikel 137e Sr. Het gaat klagers daarbij om uitlatingen van Wilders die op 8 augustus 2007 zijn gepubliceerd in de Volkskrant in een door Wilders geschreven opinieartikel met de titel "Genoeg is genoeg: verbied de Koran". Broertjes is hoofdredacteur van de Volkskrant.

Om te kunnen komen tot een bewezenverklaring met betrekking tot een overtreding van artikel 137e Sr (het openbaar maken van discriminatoire en/of haatzaaiende uitlatingen) is vereist dat sprake is geweest van uitlatingen die vallen onder de delictsomschrijvingen van artikel 137c Sr (groepsbelediging) en 137d Sr (het zaaien van haat). Daarover zal

echter pas in het kader van de bevolen strafvervolging van Wilders meer duidelijkheid worden gegeven. Deze onzekerheid maakt dat, zoals de hoofdofficier van justitie terecht opmerkt, het niet waarschijnlijk is dat bewezen kan worden dat de Volkskrant (en Broertjes als eindverantwoordelijke) het artikel heeft geplaatst in de wetenschap of met het redelijk vermoeden dat sprake was van groepsbeledigende of haatzaaiende uitlatingen. Reeds op grond hiervan - wat er zij van mogelijk andere disculperende omstandigheden - acht het hof het beklag kennelijk ongegrond. Het beklag zal dan ook worden afgewezen.

6. De beslissing

Het hof wijst het beklag af.

Deze beschikking, waartegen geen gewoon rechtsmiddel openstaat, is gegeven op 23 APR. 2009 door mrs. Splint, voorzitter, Hartsuiker en Schalken, raadsheren, in tegenwoordigheid van mr. Robroek, griffier en ondertekend door de voorzitter en de griffier.

NAAR DE PERS VERSTUURD
MET FICTIEVE KLAGERS

Advocatenkantoor Brandligt

Gerechtshof te Amsterdam
Beklagkamer inzake art 12 Sv
Postbus 1312
1000 BH Amsterdam

21 april 2009

betreft: Klaagschrift ingevolge art. 12 Sv inzake afwijzing, bij brieven van 12 maart 2009, door de Officier van Justitie van het Arrondissementsparket te Amsterdam, mr. P.C. Velleman, inzake:

1. het verzoek gedagtekend 1 maart 2009, van:

- **ondergetekende en 25 anderen**

2. het verzoek, aanvankelijk gedagtekend 24 september 2007, herhaald bij brief gedagtekend 26 februari 2009, van:

- **Ahmed Abdellaoui en 34 anderen**

tot het instellen van strafrechtelijke vervolging tegen Pieter Broertjes, hoofdredacteur van de Volkskrant, wegens opzettelijke verspreiding van tot haat en discriminatie aanzettende uitingen, een en ander op voet van artikel 137e Sr, in het artikel van Geert Wilders onder de titel **"Genoeg is genoeg; verbied de koran"** in de Volkskrant van 8 augustus 2007.

Afschriften van de betrokken afwijzende besluiten van 12 maart 2009 van de officier van justitie te Amsterdam gaan in copie hierbij. **(bijlage 1a en 1b)**

Voorts gaan hierbij afschriften van:

- mijn brief van 26 februari 2009 aan de hoofdofficier van justitie van het arrondissementparket te Amsterdam, namens **Ahmed Abdellaoui c.s.**., waarin kennis wordt gegeven van substitutie van de oorspronkelijke gemachtigde van Abdellaoui door ondergetekende en waarin ernstig bezwaar wordt gemaakt tegen het gedurende anderhalf jaar uitblijven van welke reactie dan ook op de door Abedellaoui c.s.verrichte aangifte tegen **Pieter Broertjes** wegens verspreiding van tot haat en discriminatie aanzettende uitingen in de Volkskrant van 8 augustus 2007 in het artikel **"Genoeg is genoeg; verbied de koran" (bijlage 2)**,

- aan welke brief van 26 februari 2009 is aangehecht, als **productie 2**, de op die manier opnieuw aan het OM te Amsterdam toegezonden oorspronkelijke aangifte tegen (mede) **Pieter Broertjes** van 24 september 2007;

- de aangifte van **ondergetekende c.s.** van 1 maart 2009 tegen **Pieter Broertjes** wegens de onderhavige verspreiding van de onderhavige tot haat en discriminatie aanzettende uitingen in de Volkskrant van 8 augustus 200. **(bijlage 3)**

Tegen het door het OM te Amsterdam opzettelijk achterwege laten, gedurende een periode van anderhalf jaar, van elke reactie op de indertijd namens AMIN c.s. verrichte aangifte tegen **Pieter Broertjes** werd reeds eerder bij schrijven van 26 februari 2009 aan het Gerechtshof te Amsterdam namens Ahmed Abdellaoui c.s. een verzoekschrift ingediend ex artikel 12 Sv wegens fictieve weigering van het Openbaar Ministerie om een vervolging van **Pieter Broertjes** op de aangegeven gronden te entameren.

Een copie van dit verzoekschrift ex artikel 12 Sv van 26 februari 2009 namens Abdellaoui wordt hierbij (opnieuw) aan het Gerechtshof toegezonden. **(bijlage 4)**

Op voorhand maakt ondergetekende kenbaar dat ermee wordt ingestemd indien het Gerechtshof zou besluiten om het verzoekschrift ex artikel 12 Sv van 26 februari 2009 op grond van fictieve weigering om **Pieter Broertjes** te vervolgen en het onderhavige verzoekschrift tegen het thans toch nog door het OM getroffen besluit tot niet-vervolging van **Pieter Broertjes** gezamenlijk te behandelen.

De inhoud van het klaagschrift is dan als volgt.

KLAAGSCHRIFT EX ARTIKEL 12 SV

van:

1. **ondergetekende c.s. en 25 anderen**

2. **Ahmed Abdellaoui en 34 anderen**

inzake

de besluiten, gedagtekend 12 maart 2009, onder kenmerk 523.079/10 en 523.079/11, van de Officier van Justitie van het Arrondissementsparket te Amsterdam, mr. P.C. Velleman, tot weigering om vervolging in te stellen tegen **PIETER BROERTJES**, hoofdredacteur van de Volkskrant, wegens opzettelijke verspreiding, in de zin van artikel 137e Sr, van uitlatingen die in strijd zijn met de anti-discriminatiebepalingen in het Wetboek van Strafrecht, met name artikel 137d Sr, in de Volkskrant van 8 augustus 2007 in een artikel van de hand van Geert Wilders onder de kop **"Genoeg is genoeg, verbied de koran"**.

Hetgeen zakelijk en inhoudelijk gezien reeds wordt aangevoerd in het verzoekschrift van 26 februari 2009 op grond van fictieve weigering door het Openbaar Ministerie om **Pieter Broertjes**

Advocatenkantoor Brandligt
Amsterdam

PERSBERICHT INZAKE CAMPAGNE TOT STRAFRECHTELIJKE VERVOLGING VAN DE HOOFDREDACTEUR VAN DE VOLKSKRANT PIETER BROERTJES WEGENS DE VERSPREIDING VAN TOT HAAT EN DISCRIMINATIE AANZETTENDE UITLATINGEN IN DE VOLKSKRANT

21 april 2009

Na eerdere afwijzing van het verzoek tot strafrechtelijke vervolging van **Pieter Broertjes** op voet van artikel 137e Sr wegens het geven van verspreiding aan manifest tot haat een discriminatie aanzettende uitlatingen van Geert Wilders door het OM, is thans door een aantal personen en instellingen bij het Gerechtshof te Amsterdam een verzoek ex art. 12 Sv ingediend om alsnog over te gaan tot strafrechtelijke vervolging jegens hem.

Bijgaand treft u aan een exemplaar van het inmiddels ingediende verzoekschrift. Aangezien de betrokken verzoekers geen prijs stellen op bedreigingen van de zijde van Wilders-aanhangers, die schering en inslag zijn jegens iedereen hier te lande die zijn stem tegen hem durft te verheffen, worden de namen van de betrokken verzoekers niet prijs gegeven.

mr. L.P.H. Brandligt

Advocatenkantoor Steijen, Olof & Stelling
Couwenhoven 52-05
3703 ER Zeist
tel. 030-695686
e-mail:saqitar@hetnet.nl

de heer mr. M.F.A. Enait
Postbus 819
3000 AV ROTTERDAM

21 april 2009

betreft: hetze tegen moslims en de Islam

Beste Mohammed,

Het is de hoogste tijd dat we eens met spoed een aantal zaken met elkaar doorspreken.

1. Allereerst is de daar de kwestie van de strafrechtelijke vervolging van Wilders. Ik vrees wat dat betreft dat het OM straks met een streek zal komen, waardoor de rechter geen andere keus zal worden gelaten dan om Wilders vrij te spreken. Alsdan is vervolging van Wilders ook gelijk afgelopen, want natuurlijk zal dan noch het OM noch Wilders zelf beroep instellen.
Wat dan zal betekenen dat Wilders onvoorwaardelijk vrijuit zal gaan, met alle gevolgen vandien.

Het recente arrest van 10 maart 2009, waarin de Hoge Raad een zeer beperkte uitleg geeft aan het begrip 'groepsbelediging' in de zin van artikel 137c Sr, kan door het OM daarbij als scharnier worden gebruikt.

Op dit arrest heb ik een vernietigend commentaar geschreven onder de kop "'Stop het gezwel dat Hoge Raad heet'", dat ik op voorhand aan de rechters die straks met de beoordeling van Wilders te maken krijgen wil doen toekomen en dat ik ook overigens een zo ruim mogelijke verspreiding wil geven.
Een exemplaar hiervan stuur ik je hierbij.

Ook biedt ook de uitspraak van het hof zelf, waarin de vervolging van Wilders wordt gelast, een aantal zwakke punten, die het OM kan misbruiken om de afgedwongen vervolging van Wilders de mist in te doen gaan en de rechters die straks over de zaak zullen moeten oordelen op het verkeerde been zullen kunnen zetten.
Ook op die uitspraak van het Amsterdamse hof heb ik een uitgebreid commentaar gemaakt, dat ik de straks tot de beoordeling over Wilders geroepen rechters op voorhand wil doen toekomen en eveneens verder op ruime schaal wil verspreiden.
Ook van dit commentaar stuur ik je hierbij een exemplaar.

Voorafgaande aan het oordeel van het hof van januari j.l. heb ik me nog gemengd in de discussie en het hof mijn referaat "Het schandaal van Nederland - juni 2008: De uitverkoop van de mensenrechten van bijna 1 miljoen burgers in Nederland door het Openbaar Ministerie" doen toekomen, ten einde de inhoud daarvan bij dat oordeel te doen betrekken.
Ik weet niet of ik je hiervan al een exemplaar heb gegeven, voor de zekerheid doe ik het ook maar hierbij.

Het is goed om eens van gedachten te wisselen hoe verder nog te voorkomen zou zijn dat de nu op de rails gezette vervolging van Wilders alsnog ontspoort.

2. Een volgend punt waar we over zouden moeten praten is een nieuw initiatief tegen Wilders. En wel het indienen van een strafklacht tegen wat hij op zijn website allemaal aan smerigheden opdient.
Daarbij zouden we als kern van een nieuwe aangifte kunnen nemen voor wat betreft hetgeen hier in elk geval als strafbaar valt te betitelen dat wat ik onder XXVI e.v. in het referaat "'Stop het gezwel dat Hoge Raad heet'" al uit diens website citeer.

Mijns inziens verkleint een dergelijke 'tweede golf' van aangiftes tegen Wilders de kans dat hij zal worden vrijgesproken. De rechtbank die over hem zal moeten oordelen zal zich dan immers rekenschap moeten geven van het feit de voorgelegde tenlastelegging tegen Wilders deel uitmaakt van een veel groter en nog ingrijpender complex van beledigende, discriminatoire en tot haat aanzettende uitlatingen. En daarvan niet los kan worden gezien.

Bovendien dient tegen Wilders en het soort uitlatingen waarvoor hij staat permanent strijd te worden gevoerd. Zodat ook hierin een aansluitende aangifte past.

3. Een derde punt is dan gelegen in het feit dat ik je oorspronkelijke inzet om ook tot strafrechtelijke vervolging van Pieter Broertjes te komen heb gesauveerd en heb voortgezet.
Dit bij wijze van, laten we zeggen, substituut-gemachtigde, ten einde dit oorspronkelijk gezamenlijk gevormde plan overeind te houden en uiteindelijk ook nog tot een gerechtelijke uitspraak inzake Broertjes te komen. De belangrijke kern van de zaak is hier immers niet alleen of je dergelijke uitspraken mag doen, maar ook of je ze mag verspreiden.

Dit heeft inmiddels geleid tot een uitspraak van het OM tot weigering om tot vervolging van Broertjes over te gaan, waartegen ik inmiddels ook al weer beroep bij het hof heb ingesteld.
Alles in grote haast, omdat ik voortdurend in grote tijdnood verkeerde. Eenzelfde soort tijdnood als jou er waarschijnlijk hier vanaf hield om hier zelf stappen te zetten, hetgeen allszins begrijpelijk is.

Copieën van de betrokken stukken gaan hierbij.

In dat beklagschrift heb ik alle eerder bij onze aangifte-akties betrokken cliënten opgevoerd als deelnemers aan deze beklagzaak, hetgeen op zich vooralsnog voor geen van hen enige juridische betekenis heeft, aangezien zij pas door het hof als klagers zullen worden aanvaard als zij een machtiging zullen hebben afgegeven. En zover is het nog niet.

Ik stel dan ook voor dat we gezamenlijke aktie ondernemen naar onze cliënten op twee fronten. Namelijk enerzijds gericht op een nieuwe aangifte tegen Wilders in verband met de smerigheden op diens website. En anderzijds gericht op deelname aan de beklagzaak tegen Broertjes, een zaak waaraan al onze cliënten zich althans in de vorige ronde al hebben gebonden.

Ik streef ernaar om zo spoedig mogelijk tot een gesprek met je te komen over een en ander.

met vriendelijke groeten,

Nico Steijnen

20-4-2009

- Stellen dat de gemeenteraad akkoord gaand is alvo heeft geleid dat Wilders inmolyd zal gaan worden.
- Tijd om ook de verspreiders aan te pakken
  → Bivakjes - aanhoudt kost nog
- Vrees voor intimidatie-manoeuvres Oft en dergelijk meer en verdere aanvragen o.d. Wilders-website
  → opnieuw brief over schrijven
  → tweede brief machtigingen vragen

Advocatenkantoor Steijnen, Olof & Stelling
Couwenhoven 52-05
3703 ER Zeist
tel. 030-6956867
e-mail: sagitar@hetnet.nl

Gerechtshof te Amsterdam
Beklagkamer inzake art 12 Sv
Postbus 1312
1000 BH Amsterdam

14 april 2009

betreft: Klaagschrift ingevolge art. 12 Sv inzake afwijzing, bij brieven van 12 maart 2009, door de Officier van Justitie van het Arrondissementsparket te Amsterdam, mr. P.C. Velleman, van:

1. het verzoek gedagtekend 1 maart 2009, van:

- **ondergetekende c.s.**

2. het verzoek, aanvankelijk gedagtekend 24 september 2007, herhaald bij brief gedagtekend 26 februari 2009, van:

- **AMIN (Alle Moslims in Nederland) c.s.,**

tot het instellen van strafrechtelijke vervolging tegen Pieter Broertjes, hoofdredacteur van de Volkskrant, wegens opzettelijke verspreiding van tot haat en discriminatie aanzettende uitingen, een en ander op voet van artikel 137e Sr, in het artikel van Geert Wilders onder de titel **"Genoeg is genoeg; verbied de koran"** in de Volkskrant van 8 augustus 2007.

Afschriften van de betrokken afwijzende besluiten van 12 maart 2009 van de officier van justitie te Amsterdam gaan in copie hierbij. **(bijlage 1a en 1b)**

Voorts gaan hierbij afschriften van:

- mijn brief van 26 februari 2009 aan de hoofdofficier van justitie van het arrondissementparket te Amsterdam, namens **AMIN c.s.**, waarin kennis wordt gegeven van substitutie van de oorspronkelijke gemachtigde van AMIN c.s. door ondergetekende en waarin ernstig bezwaar wordt gemaakt tegen het gedurende anderhalf jaar uitblijven van welke reactie dan ook op de door AMIN c.s. verrichte aangifte tegen **Pieter Broertjes** wegens verspreiding van tot haat en discriminatie aanzettende uitingen in de Volkskrant van 8 augustus 2007 in het artikel **"Genoeg is genoeg; verbied de koran" (bijlage 2),**

- aan welke brief van 26 februari 2009 is aangehecht, als **productie 2**, de op die manier opnieuw aan het OM te Amsterdam toegezonden oorspronkelijke aangifte tegen (mede) **Pieter Broertjes** van 24 september 2007;
- de aangifte van **ondergetekende c.s.** van 1 maart 2009 tegen **Pieter Broertjes** wegens de onderhavige verspreiding van de onderhavige tot haat en discriminatie aanzettende uitingen in de Volkskrant van 8 augustus 200. **(bijlage 3)**

Tegen het door het OM te Amsterdam opzettelijk achterwege laten, gedurende een periode van anderhalf jaar, van elke reactie op de indertijd namens AMIN c.s. verrichte aangifte tegen **Pieter Broertjes** werd reeds eerder bij schrijven van 26 februari 2009 aan het Gerechtshof te Amsterdam namens AMIN c.s. een verzoekschrift ingediend ex artikel 12 Sv wegens fictieve weigering van het Openbaar Ministerie om een vervolging van **Pieter Broertjes** op de aangegeven gronden te entameren.

Een copie van dit verzoekschrift ex artikel 12 Sv van 26 februari 2009 namens AMIN c.s. wordt hierbij (opnieuw) aan het Gerechtshof toegezonden. **(bijlage 4)**

Op voorhand maakt ondergetekende kenbaar dat ermee wordt ingestemd indien het Gerechtshof zou besluiten om het verzoekschrift ex artikel 12 Sv van 26 februari 2009 op grond van fictieve weigering om **Pieter Broertjes** te vervolgen en het onderhavige verzoekschrift tegen het thans toch nog door het OM getroffen besluit tot niet-vervolging van **Pieter Broertjes** gezamenlijk te behandelen.

De inhoud van het klaagschrift is dan als volgt.

KLAAGSCHRIFT EX ARTIKEL 12 SV

van:

1. **MOSKEE ABU BAKR**, gevestigd te Almere
2. **STICHTING ALMEERSE MOSLIMS AL-RAZA**, gevestigd te Almere
3. **NEDERLANDSE ISLAMITISCHE FEDERATIE (NIF)**, gevestigd te Amstelveen
4. **FARIED-UL-ISLAM**, gevestigd te Amsterdam
5. **GHOUSSIA MASDJIED**, gevestigd te Amsterdam
6. **NOORI MOSKEE**, gevestigd te Amsterdam
7. **STICHTING TURKS ISLAMITISCH CENTRUM**, gevestigd te Amsterdam

8. **TAIBAH**, gevestigd te Amsterdam

9. **MAROKKAANSE MOSKEE EL-HOUDA**, gevestigd te Beverwijk

10. **JAMIA MADINATUL ISLAM**, gevestigd te Den Haag

11. **SOCIAAL CULTURELE STICHTING NIDA UL ISLAM**, gevestigd te Den Helder

12. **MOSKEE PARKSTAD KUBA**, gevestigd te Heerlen

13. **STICHTING MOSKEE NOUR OOSTELIJKE MIJNSTREEK**, gevestigd te Heerlen

14. **STICHTING MILLI GORUS ISLAMITISCH CULTURELE EENHEID OLDENZAAL**, gevestigd te Oldenzaal

15. **STICHTING MOSKEE OMAR IBN EL KHATAB**, gevestigd te Rotterdam

16. **VERENIGING MOSKEE EL MOHCININE**, gevestigd te Rotterdam

17. **STICHTING AS-SOENNAH**, gevestigd te Den Haag

18. **STICHTING MAROKKAANSE MOSKEE ELFATH**, gevestigd te Tegelen

19. **MAROKKAANSE STICHTING UITHOORN**, gevestigd te Uithoorn

20. **STICHTING MOSLIM ASSOCIATIE HANFI**, gevestigd te Utrecht

21. **VERENIGING MAROKKAANSE MOSLIMS MOSKEE ALHOUDA**, gevestigd te Venlo

22. **MIESBAHOEL ISLAM**, gevestigd te Zwolle

23. **ondergetekende, N.M.P. Steijnen**, advocaat te Zeist

24. de **Beweging tot Herstel van het Respect**, gevestigd te Leiden

25. **Johannes Jacobus Beentjes**, wonende te Leiden

26. **Astrid Essed**, wonende te Amsterdam

27. **Jacobus Pieter van Melle**, wonende te Amsterdam

28. **Maria Hubertina Petronella Gerarda Wiertz**, wonende te Zeist

29. **Hans Hupkes**, wonende te Hengelo

30. **Gerrit Frijstein**, wonende te Abcoude

31. **Jamal Fthieh**, wonende te Amsterdam

32. **Mohammed Salihi**, wonende te Amsterdam

33. **Khadya Aamarou**, wonende te Amsterdam

34. **Aswani Hassan Basri**, wonende te Assen

35. **Sakim Bilal**, wonende te De Meern

36. **Hayat Said**, wonende te Amersfoort

37. **E. Boulachioukh**, wonende te Utrecht

38. **Hafida Hanine**, wonende te Weert

39. **Rachida Abousalama**, wonende te Amsterdam

40. **Ton van Asseldonk**, wonende te Den haag

41. **Erik Theodorus Hummels**, wonende te Zeist

42. **Johannes Cornelis Maria Willems**, wonende te Maastricht,

inzake

de besluiten, gedagtekend 12 maart 2009, onder kenmerk 523.079/10 en 523.079/11, van de Officier van Justitie van het Arrondissementsparket te Amsterdam, mr. P.C. Velleman, tot weigering om vervolging in te stellen tegen **PIETER BROERTJES**, hoofdredacteur van de Volkskrant, wegens opzettelijke verspreiding, in de zin van artikel 137e Sr, van uitlatingen die in strijd zijn met de anti-discriminatiebepalingen in het Wetboek van Strafrecht, met name artikel 137d Sr, in de Volkskrant van 8 augustus 2007 in een artikel van de hand van Geert Wilders onder de kop **"Genoeg is genoeg, verbied de koran"**.

Hetgeen zakelijk en inhoudelijk gezien reeds wordt aangevoerd in het verzoekschrift van 26 februari 2009 op grond van fictieve weigering door het Openbaar Ministerie om **Pieter Broertjes** te vervolgen, moet hier als herhaald en ingelast worden beschouwd.

1. De stellingname van het OM

1.1 Aan de besluiten tot weigering om tegen **P. Broertjes** vervolging in te stellen, worden door het OM te Amsterdam met name ten grondslag gelegd de navolgende overwegingen:

"De strafbaarheid van de heer Broertjes dient naar mijn mening gebaseerd te worden op art. 137e Sr. Hij maakt, als hoofdredacteur, de uitlating van een ander openbaar. Als bestanddeel van betreffend wetsartikel geldt het vereiste dat de openbaarmaker moet weten of redelijkerwijs moet vermoeden dat de uitlating die hij openbaar maakt, een strafbare uitlating is in de zin van de artikelen 137c of 137d Sr.
Ten aanzien van het woord 'weten' kan zonder enige twijfel worden vastgesteld dat de heer Broertjes niet wist dat de uitlating van de heer Wilders strafbaar is. Dat wist (en weet) immers nog niemand.
De woorden 'redelijkerwijs moet vermoeden' drukken niet uit dat het strafartikel ook werking heeft ten aanzien van uitlatingen waarvan het twijfelachtig is of ze strafbaar zijn. Deze woorden drukken uit dat het strafartikel ook van toepassing is in situaties waarin de verdachte ontkent wetenschap te hebben ten aanzien van de strafbaarheid van de uitlating maar desondanks, op basis van de onmiskenbare strafbaarheid van de uitlating, geredeneerd kan worden dat de verdachte die strafbaarheid ook redelijkerwijs had moeten vermoeden. Aangezien deze uitlating van de heer Wilders (om allerlei redenen) niet onmiskenbaar strafbaar is, is ook de heer Broertjes niet strafbaar."

2. De neiging van het Openbaar Ministerie om, ter protectie van Wilders, de werking van artikel 137e Sr zoveel mogelijk 'weg te schrijven'

2.1 Ten aanzien van hetgeen hier door het OM wordt aangevoerd, moet **allereerst** het een en ander worden vastgesteld omtrent de manier waarop hier artikel 137e Sr door het OM wordt geïnterpreteerd.

2.2 Het OM kan hier de neiging om de werking van dit artikel, nu het om uitingen gaat van de beschermeling van het OM, Geert Wilders, zoveel mogelijk 'weg te schrijven' niet onderdrukken.

2.2 Dat Wilders de bijzondere protectie van het OM geniet, wordt uiterst nauwgezet, van stap tot stap, geanalyseerd in het ruim 125 pagina's omvattende referaat "**Het schandaal van Nederland - juni 2008: de uitverkoop van de mensenrechten van bijna 1 miljoen burgers in Nederland door het Openbaar Ministerie**" van de hand van mr. L.P.H. Brandligt, uitgebracht naar aanleiding van het besluit van 30 juni 2008 van het OM te Amsterdam om vervolging van Wilders te weigeren, dat hierbij eveneens in het geding wordt gebracht. **(bijlage 5)**

2.3 Behalve de uitbundige feiten omtrent de protectie die het OM aan Wilders verleent, welke hier in dit referaat voor zichzelf spreken, wordt daarin ook nog een poging ondernomen om de ratio te achterhalen van deze bescherming.

2.4 Die wordt dan **enerzijds** gevonden in het wezen van het OM als bureaucratie en als machtsapparaat. Met een eigen, wellicht zelfs deels onbewuste agenda. Als machtsapparaat is het OM er op uit zijn invloed en greep op de maatschappij te vergroten.

In feite zien we dan ook de bevoegdheden van het OM voortdurend toenemen. Maar dat proces kan alleen in gang blijven als er conflicten en spanningen in de maatschappij heersen, die dan vervolgens kunnen worden geëxploiteerd als noodzaak om het bevoegdheden-scala van het OM te blijven uitbreiden. Wilders en het OM zijn dan ook, in dat opzicht, natuurlijke bondgenoten. Beide partijen trekken profijt van kunstmatig in de samenleving opgewekte spanningen.

2.5 Bovendien behoort het OM, als gevestigde bureaucratie, uit zijn aard tot de tot conservatisme geneigde instituties in de samenleving. Met een neiging om zich door extreem-rechtse krachten in verzoeking te laten brengen. Het OM is immers, naar zijn aard, een cruciaal onderdeel van 'een sterke staat'.
Extreem-rechts houdt dan ook voor het OM, in potentie, een zoete belofte in van een uitgroei tot een schier onbegrensde macht. En dat trekt.

2.6 **Anderzijds** is het tegelijkertijd een historisch gegeven dat het OM, als machtsinstituut, in feite weinig op heeft met minderheidsgroepen en de bescherming daarvan. Van enigerlei protectie, in welk opzicht dan ook, van de joden vóór de Tweede Wereldoorlog tegen het toen breeduit heersende klimaat van antisemitisme, dat toentertijd ook in ons land volstrekt salonfähig was, was ook toentertijd van die kant in het geheel geen sprake.

2.7 Dat het OM thans wél de joodse minderheid - uiteraard volstrekt toe te juichen - tegen discriminatie en haatzaaien beschermt, is dan ook geen 'natuurlijk' gegeven, maar een uitvloeisel van de collectieve schaamte in ons land over wat we toen omtrent de joden hebben laten gebeuren.

2.8 **Dàt** die bescherming die het OM de joodse bevolkingsgroep in ons land thans (nog) verleent geenszins een 'natuurlijk' gegeven vormt, blijkt alleen al uit het feit dat het OM weliswaar vanzelfsprekend nooit zou accepteren dat publiekelijk uitlatingen zouden worden gedaan als:

> **"De kern is het fascistische jodendom, de zieke ideologie van Jahweh en Jesaja zoals neergelegd in de joodse Mein Kampf, de Thora"**
>
> **"..verbied dat fascistische boek."**
>
> **"..geen synagoge er meer bij."**
>
> **"..geen joodse immigrant er meer bij."**

Maar dat als datzelfde wordt gezegd richting de Islam en richting moslims, het OM dan unverfroren komt met het oordeel - en dat oordeel daar wacht het OM dan ook nog eens zo lang mogelijk mee -, dat hiermee noch van belediging, noch van aanzetten tot haat en tot discriminatie in de zin van de wet sprake zou zijn.

2.9 Datzelfde OM te Amsterdam dat 'besloot' dat dergelijke uitingen jegens moslims en de islam niet strafbaar zouden zijn, liet dan ook onmiddellijk Amsterdamse dienders uitrukken om degene die de uitlatingen van Wilders jegens moslims en de islam 'vertaald' had in de-

zelfde uitspraken gericht tegen joden en en het jodendom, van de straat te plukken, toen de betrokkene tot verspreiding daarvan overging.

2.10 Aldus maakte het OM ook nog eens op slag een einde aan de rechtsgelijkheid en gelijkheid van rechtsbedeling in ons land, maar dat zal het OM een zorg zijn.

2.11 Dat in het verlengde van de bescherming die Wilders van het OM geniet ook **Pieter Broertjes**, die via 'zijn' Volkskrant de taak op zich heeft genomen om het gedachtengoed van Wilders breed te verspreiden en salonfähig te maken, de bescherming van het OM geniet, is voor de hand liggend.

2.12 Het gaat hier om een missie die inmiddels als volledig vervuld mag worden beschouwd. Dat de Volkskrant, o.l.v. **Pieter Broertjes**, een spilfunctie heeft vervuld bij het voor het brede publiek aanvaardbaar maken van constante uitingen gericht op een niet-aflatende stemmingmakerij tegen, belediging van, en aanzetten tot discriminatie van de bevolkingsgroepen van niet-westerse migranten van mediterrane afkomst en van de moslims in ons land, en hoe de Volkskrant, o.l.v. **Pieter Broertjes**, zich van die zelf opgenomen queeste vanaf 2005 heeft gekweten, wordt uiterst nauwgezet geanalyseerd in het ruim 250 blz. omvattende referaat "**De Volkskrant als opengebarsten riool - Strafrechtelijke aktie tegen de Volkskrant wegens belediging van een aanzetten tot haat tegen moslims en niet-westerse migranten; een van dag tot dag kroniek van een ideologische ontsporing**", dat deel uitmaakt van het een aangifte-dossier dat nog steeds onder behandeling is van het Openbaar Ministerie.
Ook dit referaat wordt hier bijgevoegd. (**bijlage 6**)

2.13 Dat het OM, zoals hierboven reeds gesteld, de neiging om de werking van artikel 137e Sr zoveel mogelijk 'weg te schrijven' niet kan onderdrukken, nu het hier om uitingen gaat van diens beschermeling Geert Wilders, komt al meteen tot uitdrukking waar het OM hier rept van, enkelvoudig, 'de uitlating' van Wilders.
Terwijl het OM **zelf**, in diens besluit van 30 juni 2008 inzake de weigering om tot vervolging van Wilders over te gaan, in verband met het onderhavige artikel "**Genoeg is genoeg; verbied de koran**" van 8 augustus 2007, in elk geval een viertal uitlatingen signaleert, die dan, althans volgens het OM **zelf** in dit besluit, strikt onafhankelijk van elkaar, buiten elk onderling verband om en ook buiten elke relatie om met andere uitingen van Wilders, elk voor zich op hun mogelijke strafbaarheid zouden moeten worden beoordeeld.

2.14 Het gaat hier in dit artikel in de Volkskrant om, successievelijk, de navolgende uitlatingen, welke dan door het OM zélf worden onderscheiden:

> **"De kern van het probleem is de fascistische islam, de zieke ideologie van Allah en Mohammed zoals neergelegd in de islamitische Mein Kampf: de Koran."**
>
> **"..verbied dat fascistische boek."**
>
> **"..geen moskee er meer bij."**

"..geen moslimimmigrant er meer bij."

2.15 Nu deze uitlatingen, stuk voor stuk, door het Gerechtshof te Amsterdam bij diens arrest van 21 januari 2009 als zodanig aanzettend tot haat en discriminatie zijn aangemerkt dat het besluit van het OM te Amsterdam om daaromtrent geen vervolging in te stellen werd vernietigd en het OM werd gelast om alsnog hieromtrent vervolging in te stellen, kiest het OM hier plotseling een nieuwe koers, en rept hier nog maar van "een (1) uitlating", waarvan hier de verspreiding door **Broertjes** op zijn strafbaarheid zou moeten worden beoordeeld.

2.16 Het OM moet in dit verband gedacht hebben: 'Dat zijn er op die manier dan in elk geval al drie minder waaromtrent de strafbaarheid van verspreiding hier aan de orde is'.

2.17 En tevens laat het OM, in de onderhavige besluiten, gemakshalve verder in het midden wat dan wel, in diens ogen, de hier door het OM bedoelde, enkelvoudige, uitlating zou zijn, welke hier ter beoordeling zou voorliggen. Bij gebrek aan duidelijkheid hierover is het voor het OM vervolgens wel erg makkelijk, ja zelfs gratuite, om tot de conclusie te komen dat de verspreiding van die niet nader gespecificeerde 'uitlating' uiteraard niet strafbaar zou zijn.

3. Het OM houdt onverkort en publiekelijk vast aaan diens bewering dat de betrokken uitlatingen niet strafbaar zouden zijn

3.1. Behalve deze manipulatie en mystificatie omtrent wat hier wezenlijk ter beoordeling voorligt, een en ander door zonder enige verdere specificatie waar het dan precies om zou gaan, door nu opeens te spreken van 'de uitlating', die dan niet strafbaar zou zijn, schroomt het OM er verder ook niet voor om, in de onderhavige besluiten, reeds nu kenbaar te maken - overigens zonder welke nadere motivering dan ook - dat volledig wordt vastgehouden aan het eerder, bij besluit van 30 juni 2008, betrokken standpunt dat de hier betrokken uitlatingen van Wilders niet strafbaar zouden zijn.

3.2 Kennelijk blijft het OM zich verzetten tegen het feit dat het Gerechtshof de beschermende ring die het Openbaar Ministerie rond Wilders legt, doorbroken heeft. En dit laatste dan on-danks het vernietigende commentaar hierop van het Gerechtshof te Amsterdam bij arrest van 21 januari 2009.
Op de inhoud van dit vernietigende commentaar van het Hof op de would be-stellingname van het OM terzake van de hier in het geding zijnde uitlatingen zal later nog uitvoerig worden teruggekomen.

3.3 Dat het OM zonder mankeren in de onderhavige besluiten er blijk van geeft vast te houden aan de eerdere stellingname dat de bij het hof ter toetsing aan de orde zijnde uitlatingen van Wilders niet strafbaar zouden zijn, blijkt uit het volgende.
Het OM stelt immers in de hier bestreden besluiten:

"Aangezien deze uitlating van de heer Wilders (om allerlei redenen) niet

onmiskenbaar strafbaar is, is ook de heer Broertjes niet strafbaar."

3.4 Hierbij zij aangetekend dat ook hier weer het OM, manipulatieverwijs, zonder enige nadere aanduiding, spreekt van 'de uitlating', die dan niet 'onmiskenbaar strafbaar' zou zijn. Zonder daarbij aan te geven wat hier met 'de uitlating' wordt bedoeld. Dit waar het in feite gaat om een reeks van uitlatingen die het OM eerder, ter gelegenheid van diens besluit van 30 juni 2008, zorgvuldig van elkaar onderscheidde en aan een gescheiden beoordeling onderwierp.

4. Opmaat tot het volgen van het 'Van Elsdingen-scenario' door het OM terzake van de gedwongen strafrechtelijke vervolging van Wilders

4.1 In de ogen van het OM, zo blijkt uit het hierboven weergegeven citaat, zijn, ondanks het oordeel van het Gerechtshof dat de onderhavige uitlatingen zonder meer als aanzettend tot discriminatie en tot haat moeten worden aangemerkt en ondanks de daartoe door het Hof gegeven motivering, de betrokken uitlatingen in elk geval, wat daar verder ook van zij, 'niet onmiskenbaar strafbaar'.

4.2 Wat betekent dit ?
Wat betekent het feit dat het OM, ondanks het vernietigende commentaar hierop van het Gerechtshof te Amsterdam, nog steeds vasthoudt aan zijn oorspronkelijke voorstelling van zaken dat de hier betrokken uitlatingen 'niet onmiskenbaar strafbaar' zouden zijn?

4.3 Dat betekent hier allereerst dat, als het aan het OM zou liggen, het OM nog steeds zou weigeren om tot vervolging van Wilders over te gaan. Het OM stelt het immers voor alsof het zelf nog steeds niet gelooft in de 'onmiskenbare strafbaarheid' van de hier aan de orde zijnde uitlatingen. En het OM vervolgt nu eenmaal - zo is ook herhaaldelijk als standpunt tot uitdrukking gebracht, tot op het niveau van het College van Procureurs-Generaal toe - in elk geval uit zichzelf niet bij wijze van proefproces.

4.4 Dit betekent dat het OM straks, zijns ondanks en noodgedwongen, tot vervolging van diens beschermeling Wilders dient over te gaan, terwijl het in feite niet gelooft in de strafbaarheid van Wilders. En terwijl het OM dit 'ongeloof' nu al, op voorhand, in de onderhavige procedure gericht op vervolging van **Broertjes** in alle openheid belijdt.

4.5 Wat betekent het feit dat het OM, nu al, in alle openheid, er blijk van geeft feitelijk nog steeds niets te voelen voor een strafrechtelijke vervolging van diens beschermeling Wilders?

4.6 Dat betekent dat er alle reden bestaat om te vrezen dat het OM hier zal overgaan tot wat zou kunnen worden aangeduid als het 'Van Elsdingen-scenario'.

4.7 Van Elsdingen is een officier van justitie die zich vrij kort geleden als zaaksofficier in een strafzaak tegen zigeuners permitteerde om deze bevolkingsgroep aan te duiden als nu eenmaal behept met een grote mate van diefachtigheid. Daartegen gerichte klachten vanwege het discriminatoire karakter van deze sterk generaliserende en stigmatiserende uitlating van, nota bene, deze officier van justitie werden door het OM afgewezen, op grond dat de betrokken officier van justitie het zo kwaad niet bedoelde en trouwens best

ook wel gelijk had. Maar vooral omdat het OM, als bureaucratie en als machtsinstituut, nu eenmaal geneigd is om ook de rotte appels simpelweg in de mand te houden.

4.8 Toen het OM zich vervolgens, als resultaat van een artikel 12 Sv-procedure, door het Gerechtshof te Amsterdam gedwongen zag om alsnog tot strafrechtelijke vervolging over te gaan van Van Elsdingen, kwam het OM in de daarop volgende strafzaak doodleuk met een eis tot vrijspraak jegens dit lid van hun keurcorps. En trof daarbij een rechter die kennelijk de goeie onderlinge harmonie op het golfveld tussen de zittende en de staande magistratuur belangrijker vond dan allerlei vervelende rechtsfratsen. En dus oordeelde tot vrijspraak.
Waarmee deze affaire de wereld uit was. Want uiteraard stelde noch van Elsdingen noch het OM hiertegen beroep in.

5. Hoe het 'Van Elsdingen-scenario' zich jegens de gedwongen vervolging van Wilders laat toepassen

5.1 Nu behoeft een en ander natuurlijk niet persé altijd zo brutaalweg in alle openheid te verlopen als hier, in de zaak van Van Elsdingen, het geval was. Door plompverloren vrijspraak te eisen. Want datzelfde door het OM gewenste resultaat is, nu het om bescherming Wilders gaat, immers ook heel goed te verkrijgen met behulp van het, bij de rechtbank, op tafel leggen van een rammelende tenlastelegging met een waardeloze onderbouwing. Dat laatste dan zo ongeveer van het niveau waar het OM al eerder mee kwam, namelijk ter gelegenheid van diens besluit van 30 juni 2008 tot weigering van vervolging jegens Wilders.

5.2 De rechter moet immers oordelen op basis van de tenlastelegging. En kan ook niet anders dan uitsluitend oordelen op basis van de tenlastelegging. De rechter kan daar niet buiten treden. En het OM gaat over de tenlastelegging. Het OM houdt daarmee dus nog steeds de sleutel in handen. Laat het dus straks maar aan het OM over om te komen met een tenlastelegging jegens Wilders waar de honden geen brood van lusten! Zodat de rechter straks niets anders kan dan tot vrijspraak of ontslag van rechtsvervolging beslissen.

5.3 De ingrediënten voor zo'n rammelende tenlastelegging, die optimale kansen biedt tot vrijspraak van vrindje Wilders, laten zich voor het OM heel gemakkelijk bij elkaar sprokkelen. Men selectere, uit de zeer vele uitlatingen van Wilders die hier aan de orde zijn - ze zijn immers zogenaamd onmogelijk allemaal te behappen -, alleen die welke de minste kans bieden op strafrechtelijke vervolging en brenge nu juist die voor een rechterlijke toetsing naar voren. Tegelijkertijd koppele men de aldus gemaakte selectie van uitlatingen dan ook nog eens hoofdzakelijk aan de strafwettelijke artikelen van de anti-discriminatiewetgeving, die hier de minste kans geven op een veroordeling. Dat is dan met name het artikel 137c Sr inzake het aspect groepsbelediging. En vermijdt dan met name zoveel mogelijk een koppeling aan, bijvoorbeeld, het veel zwaarwegender artikel 137d Sr inzake discriminatie en aanzetten tot haat.
En de zaak is gepiept.

5.4 De rechter kan, met een aldus geconstrueerde tenlastelegging geen kant op. En zal tot

vrijspraak of ontslag van rechtsvervolging moeten oordelen.

5.5 Aangezien uiteraard noch het OM noch Wilders vervolgens beroep zullen instellen, loopt de zaak daarmee voor Wilders met een natte sisser af.

6. Het afknijpen van de beschermende werking van artikel 137e Sr door het OM, althans als het om moslims en niet-westerse migranten van mediterrane afkomst gaat - 'herschrijving' van dit artikel door het OM

6.1 Terug naar de manier waarop het OM, in het verlengde van de protectie die het Wilders toekent, de beschermende werking van artikel 137e Sr zoveel mogelijk tracht 'weg te schrijven'.
Tenminste, nu het hier gaat om de verspreiding van tot haat en discriminatie aanzettende uitingen jegens moslims en de islam.

6.2 Het heet dan, **allereerst**, dat:

> "Ten aanzien van het woord 'weten' zonder twijfel [kan] worden vastgesteld dat de heer Broertjes niet wist dat de uitlating van de heer Wilders strafbaar is. Dat wist (en weet) immers nog niemand."

6.3 Hiermee wordt, zonder dat als zodanig ook volledig te verwoorden, door het OM een duiding gegeven aan dit onderdeel van artikel 137e Sr, die er op neer komt dat, zolang niet degene die een bepaalde uitlating heeft gedaan strafrechtelijk veroordeeld is, wat ook de aard en inhoud van die uitlating moge zijn, verspreiding van die uitlating, hoe ernstig discriminerend en aanzettend tot haat die eventueel ook zou zijn, nimmer binnen de reikwijdte van artikel 137e Sr zou kunnen vallen.
Althans wordt deze would-be interpretatie hier door het OM gelanceerd, nu het hier om aanzetten tot haat en discriminatie jegens moslims en de islam gaat.

6.4 Met andere woorden: hier wordt door het OM, in een klaarblijkelijke poging om vrindje Wilders ter wille te zijn en een ongestoorde verspreiding van eventueel zelfs de meest afschuwelijke hetze-uitingen jegens moslims en niet-westerse migranten van mediterrane afkomst als buiten het bereik van artikel 137e Sr voor te stellen, dit artikelonderdeel in feite zodanig 'herschreven', althans geherinterpreteerd, alsof daar zou staan:

> "Hij die, anders dan ten behoeve van zakelijke berichtgeving:
> 1. een uitlating openbaar maakt, waarvan hij weet dat degene die deze uitlating heeft gedaan, daarvoor strafrechtelijk is veroordeeld..",
>
> etc.

6.5 Maar dat staat er niet. En is ook nooit de bedoeling van de wetgever geweest. Al is het alleen al maar omdat de wetgever dit dan wel op die manier zou hebben geformuleerd.

6.7 Het gaat hier om een doelgerichte versmalling, die door het OM hier opzettelijk in de

werking van artikel 137e Sr wordt aangebracht. Dit ten einde een voortzetting van de hetze tegen moslims, de islam en niet-westerse migranten van mediterrane afkomst, die hier te lande, als gevolg van het stilzitten van het OM inmiddels standaard is geworden, onbeperkt mogelijk te maken.

6.8 Het onderdeel van artikel 137e Sr waarin dan voorts ook nog wordt gesproken van 'redelijkerwijs moet vermoeden', wordt dan vervolgens, in het verlengde hiervan, dusdanig geïnterpreteerd als zou een dergelijk 'redelijkerwijs vermoeden' in de zin van de wet alleen omvatten een situatie waarin de verspreider weliswaar ontkent wetenschap te hebben van het feit dat degene waarvan een bepaalde uitlating afkomstig is, daarvoor strafrechtelijk is veroordeeld, doch dit feit niettemin 'redelijkerwijs had moeten vermoeden'.

6.9 Zodat bij de herschrijvings-operatie terzake van de inhoud van artikel 137e Sr, die het OM hier uiteindelijk uitvoert ten einde een ongestoorde voortzetting van de hetze die hier in Nederland woedt mogelijk te maken, dit artikel feitelijk komt te luiden:

> "Hij die, anders dan ten behoeve van zakelijke berichtgeving:
> 1. een uitlating openbaar maakt, waarvan hij weet of redelijkerwijs moet vermoeden dat degene die deze uitlating heeft gedaan, daarvoor strafrechtelijk is veroordeeld...
> ",
>
> etc.

6.10 Er is geen sprake van dat voor een dergelijke afgeknepen interpretatie van dit artikel 137e Sr in de wet ook maar enige steun zou zijn te vinden.

6.11 De tekst van artikel 137e Sr luidt, voor zover hier relevant:

> "Hij die, anders dan ten behoeve van zakelijke berichtgeving:
> 1. een uitlating openbaar maakt die, naar hij weet of redelijkerwijs moet vermoeden, voor een groep mensen wegens hun ras, hun godsdienst (..) beledigend is, of aanzet tot haat tegen of discriminatie van mensen (..),
>
> wordt gestraft.."

6.12 Het artikelonderdeel "die, naar hij weet of redelijkerwijs moet vermoeden" vormt daarbij een eenheid, waarbij de verantwoordelijkheid voor dit 'weten' of 'redelijkerwijs moeten vermoeden' niet van het individu wordt weggetrokken en bij de een of andere instantie wordt gelegd, bijvoorbeeld de rechter, die dat eerst maar eens zou moeten uitmaken, doch geheel en al een zaak van het maatschappelijke verantwoordelijkheidsgevoel van elk individu op zich wordt gelaten.

6.13 En waarbij de verspreider zich dan niet kan verschuilen achter een 'ik heb dat niet geweten', maar zelf zijn maatschappelijk inzicht en maatschappelijk verantwoordelijkheidsgevoel zal moeten laten spreken om bepaalde grenzen in acht te nemen. En daarop ook eventueel in rechte kan worden aangesproken.
In een beschaafde maatschappij is een aldus gestelde begrenzing heel normaal. En toen dit

strafrechtsartikel tot stand gebracht werd, vormde onze maatschappij nog gewoon een beschaafde maatschappij. Waarin de leden van die samenleving zich nog gewoon op het in acht nemen van hun verantwoordelijkheid ten aanzien van bepaalde grenzen lieten aanspreken.

6.14 Aan een dergelijke beschaafde maatschappij is thans, onder stilzitten van het OM, een einde gekomen. Maar daarnaar zal weer gewoon moeten worden teruggekeerd. Om te beginnen, in het onderhavige verband, een terugkeer naar een zuivere interpretatie van artikel 137e Sr, waarin elkeen weer automatisch zelf de verantwoordelijkheid behoort te nemen voor de begrenzingen die ten aanzien van bepaalde uitingen en de verspreiding daarvan in acht dienen te worden genomen. Zonder, in koorzang met een geperverteerd OM, te roepen dat natuurlijk niemand kan weten dat bepaalde uitingen ver over de schreef zijn voordat de rechter heeft gesproken.

6.15 Hoe geperverteerd een dergelijke hier door het OM geadverteerde stellingname is blijkt alleen al onomstotelijk uit het feit dat niemand het in zijn hoofd zou halen - het OM wel allerminst - om iets dergelijks ook te verkondigen als het om extreem haatzaaiende en tot discriminatie aanzettende uitingen jegens joden zou gaan.
De rechtsgelijkheid, en daarmee de rechtsstaat zelf, worden aldus door het OM op slag om zeep geholpen.

6.16 Want wat verkondigt het OM hier in feite ?
Het OM verkondigt hiermee in feite dat het elkeen vrij zou staan om de meest onbedaarlijke en grove anti-semitische uitingen verspreiding te geven, zolang niet degene die deze uitingen bedacht heeft strafrechtelijk veroordeeld zou zijn.
Tenminste, uitgaande van de nog steeds normale opvatting dat als iets jegens de ene bevolkingsgroep geoorloofd zou zijn, dit ook jegens een andere bevolkingsgroep geoorloofd zou zijn, een rechtstatelijke grondslag die dus inmiddels door het OM zelf is verlaten.

6.17 Ja, erger nog, het OM verkondigt hier in feite dat, zolang een veroordeling van de degene die dergelijke grove en onbedaarlijk hetze-uitingen als hier bedoeld jegens joden heeft bedacht, niet onherroepelijk zou hebben plaatsgevonden, de verspreiding daarvan buiten het bereik van de anti-discriminatiewetgeving zou vallen.
Hetgeen dus betekent dat, zolang de Hoge Raad zich niet over dergelijke uitingen zou hebben uitgelaten, een onverkorte en massale verspreiding van dergelijke extreme hetzevoering, als vallend buiten het bereik van artikel 137e Sr, onverkort toelaatbaar zou blijven.

6.18 Dit oppert dan voor kwaadwilligen schier onbegrensde mogelijkheden. Een figuur als **Broertjes**, die dan een hetze wil bedrijven tegen moslims, de islam en niet-westerse migranten van mediterrane afkomst, hoeft zich dan maar eenvoudigweg te voorzien van een aantal scribenten die, alternerend, de meest grove hetze-artikelen aanleveren. Die hij dan vervolgens, naar de beweringen van het OM, volkomen legaal en zonder daar daar uit hoofde van de anti-discriminatiewetgeving ook maar iets tegen zou zijn te ondernemen, ongestoord kan blijven publiceren. Totdat zijn laatste scribent onherroepelijk zou zijn veroordeeld.
We zijn dan al jaren en jaren verder. Terwijl de hetze-publicaties inmiddels zonder enige mogelijkheid tot belemmering doorgaan.

6.19 Pas als zijn laatste anti-moslim scribent dan onherroepelijk zou zijn veroordeeld, pas dan zou hij moeten gaan oppassen. Maar niet heus. Want dan wordt het voor hem alleen maar tijd om een nieuw blik met anti-moslim scribenten open te trekken. Die immers in de eerste de beste kroeg volop te vinden zijn of elders wel in serie geproduceerd worden. En **Broertjes** kan op die manier weer, ongestoord, jáááren vooruit met zijn hetze.

6.20 Het is onvoorstelbaar dat de wetgever zou hebben beoogd in de als een gesloten stelsel bedoelde anti-discriminatiewetgeving zulke enorme gaten te laten vallen. Waardoor het mogelijk zou worden, voor kwaadwillige verspreiders, dag in dag uit zich schuldig te maken aan een ongeremde hetze tegen bevolkingsgroepen. Zonder dat daartegen enig effectief strafrechtelijk optreden mogelijk zou zijn.

7. Wat het OM in feite aan uitlatingen als vallend buiten het verspreidingsverbod van artikel 137e Sr voorstelt

7.1 Komen we nu tot de vraag wat hier het OM in feite aan uitlatingen, die door **Broertjes** hun verspreiding hebben gevonden, als qua verspreiding buiten het bereik vallend van het strafrecht aanmerkt.

7.2 Met het, klaarblijkelijk tot op de dag van vandaag volgehouden, ontzeggen van de strafbaarheid aan de hier betrokken uitlatingen:

> **"De kern van het probleem is de fascistische islam, de zieke ideologie van Allah en Mohammed zoals neergelegd in de islamitische Mein Kampf: de Koran"**
>
> **"..verbied dat fascistische boek"**
>
> **"..geen moskee er meer bij"**
>
> **"..geen moslimimmigrant er meer bij"**,

door het OM, houdt het OM, mede gelet op de inhoud van diens besluit van 30 juni 2008, zoals nader geanalyseerd in bijlage 5, **"Het schandaal van Nederland - juni 2008: de uitverkoop van de mensenrechten van bijna 1 miljoen burgers in Nederland door het Openbaar Ministerie"**, kennelijk vol dat:

1. 'Het nastreven van beperkingen in de uitoefening van de godsdienstvrijheid via democratisch tot gekomen wetgeving niet kan worden gezien als het aanzetten tot discriminatie'.

2. 'Het nastreven van beperkingen in de uitoefening van de islam middels het verbieden aan moslims om nog langer de koran te lezen en middels het verbieden van de bouw van nieuwe moskeeën in Nederland via democratisch tot stand gekomen wetgeving niet kan worden gezien als het aanzetten tot discriminatie'.

3. 'Het nastreven van een verbod om nog langer moslims tot Nederland toe te laten via democratisch tot stand gekomen wetgeving niet kan worden gezien als het aanzetten tot discriminatie',

volkomen legitiem zou zijn.

Zodat vrindje Wilders volop gerechtigd moet worden geacht om op te roepen tot dergelijke ingrepen in de fundamentele rechten van moslims

- en daarmee in de fundamentele rechten van niet-westerse migranten van mediterrane herkomst, die immers voor het merendeel moslim zijn en tegelijkertijd veruit de meerderheid vormen van de hier te lande gevestigde moslims -,

alsmede volop gerechtigd moet worden geacht om van dergelijke ingrepen in de fundamentele rechten van de hier betrokken bevolkingsgroepen een partijprogramma te maken.

7.3 Waarmee het OM zich dus manifesteert als een regelrechte bedreiging voor de rechtsstaat.

7.4 En zodat tevens **Broertjes**, volgens diezelfde OM-lijn, volop gerechtigd zou zijn om aan dergelijke abjecte aanzetten tot discriminatie verspreiding te geven.

8. Het oordeel van het Gerechtshof over de would-be beweringen van het OM

8.1 Wat zegt het Gerechtshof te Amsterdam nu van deze uitlatingen in diens arrest van 21 januari 2009?
Het Gerechtshof zegt hierover onder meer, in 12.1.2 van het arrest, het volgende:

> "Het openbaar ministerie verdedigt de opvatting dat er van haatzaaien geen sprake is, omdat daarvoor het opruiende element in de meningsuitingen van Wilders ontbreekt. Naar het oordeel van het hof berust die visie op een onjuiste appreciatie van wat er in werkelijkheid gebeurt. Inhoud van de bestreden meningsuitingen en de wijze van presenteren - vaak in een gebiedende en militante stijl ('Verbied de Koran') - zijn naar hun uiterlijke verschijningsvorm kennelijk erop gericht om bij de Nederlandse bevolking conflictueuze tweespalt te veroorzaken ten opzichte van de islamitische bevolkingsgroep, om de Nederlandse bevolking jegens die groep gelovigen tot discriminatie, intolerantie, minachting en vijandschap te bewegen alsmede om voor hen angst aan te jagen.
> Bepaalde uitdrukkingen - zoals 'De grenzen dicht, geen islamieten meer Nederland in, veel moslims Nederland uit' - kunnen bezwaarlijk anders worden verstaan dan erop gericht om de gepropageerde ideeën tot uitvoering te brengen. Dit soort uitlatingen hebben immers tot doel anderen 'mee te krijgen in' (aan te zetten c.q. op te roepen tot) het realiseren van hetgeen men voor wenselijk houdt. De opbouw in Wilders' uitlatingen en het repeterende patroon dragen het kenmerk anderen, politici of burgers, van zijn ideeën te overtuigen en hen op basis daarvan tot actie te

bewegen.
Ook andere uitlatingen stellen de moslims in een kwaad daglicht en spiegelen hen voor als een gevaar voor de Nederlandse samenleving: 'De Koran is het gezicht van de Islam: een levensgroot gevaar', 'De grenzen dicht, geen islamieten meer in Nederland; geen moslimimmigrant er meer bij. Ik heb genoeg van de aanbidding van Allah en Mohammed in Nederland; geen moskee er meer bij. Ik heb genoeg van de Koran in Nederland: verbied dat fascistische boek. Genoeg is genoeg'.
(..)
Het openbaar ministerie miskent ook dat voor de strafbaarheid van haatzaaien de politieke context niet bij voorbaat een verontschuldiging of rechtvaardiging kan opleveren. Het haatzaai-artikel in het Wetboek van Strafrecht had, blijkens zijn ontstaansgeschiedenis gedurende de jaren dertig van de vorige eeuw, uitgerekend een politieke achtergrond. Juist de scheldpartijen en haatcampagnes van politieke groeperingen tegen andersdenkenden (zoals de joden, de christenen en de kapitalisten) vormde de directe aanleiding om het haatzaaien tot strafbaar feit te verklaren teneinde, zoals de toenmalige regering dat uitdrukte, beletselen op te werpen tegen 'de volksverruwing in woord en geschrift' en tegen 'de volksvergiftiging die haat en wrok in de harten zaait en dreigt gevaarlijke stemmingen in een deel van het volk teweeg te brengen'. Het hof ziet in de wetsgeschiedenis dan ook geen beletselen, integendeel zelfs, om te concluderen dat Wilders zich heeft schuldig gemaakt aan een vorm van haatzaaien die naar Nederlands recht strafbaar is."

8.2 Wat het hof hier doet is, in weliswaar statige bewoordingen, maar niettemin op vernietigende wijze, de vloer aanvegen met de hier door het OM gegeven beweerdelijke 'opvatting'. Die in feite niets minder behelst dan een even manifeste als abjecte poging om de fundamentele mensenrechten van bijna 1 miljoen burgers in ons land in de uitverkoop te doen.

9. Broertjes weet redelijkerwijs of moest in elk geval tenminste vermoeden dat de onderhavige uitlatingen aanzetten tot discriminatie

9.1 Van dergelijke uitlatingen, waarin regelrecht en zonder pardon wordt opgeroepen tot het afschaffen van fundamentele mensenrechten van hele bevolkingsgroepen, weet ieder rationeel denkend mens met meer dan een BLO-opleiding - en dus ook zeker **Pieter Broertjes** - dat deze aanzetten tot discriminatie. Dat is hier voor een ieder redelijkerwijs onmiskenbaar.

9.2 Dat het OM het doet voorkomen dit niet te weten, onderstreept alleen nog maar eens de vérgaande kwade trouw, waaraan het OM zich hier schuldig maakt.

9.3 Als dan ook **Pieter Broertjes**, lafhartiger- en potsierlijkerwijs, hier zou ontkennen dat hij weet dat dergelijke uitlatingen, waarin in alle openheid tot discriminatie jegens hele bevolkingsgroepen wordt aangezet, logischerwijs inderdaad ook daadwerkelijk aanzetten tot discriminatie jegens deze bevolkingsgroepen, dan geldt hier in elk geval dat hij dit redelijkerwijs moest vermoeden.

9.4 Zodat hiermee, door **Pieter Broertjes**, terzake van de verspreiding van de onderhavige uitlatingen, volledig aan de delictsomschrijving van artikel 137e Sr is voldaan.

MITSDIEN wordt het Gerechtshof te Amsterdam verzocht om, terzake van de verspreiding van de onderhavige uitlatingen in de Volkskrant van 8 augustus 2007 alsnog strafrechtelijke vervolging van **Pieter Broertjes** te gelasten.

mr. N.M.P. Steijnen,

advocaat-gemachtigde

DE HOGERAAD, EEN 'FAUX PAS' VAN EEN PRIMA BALLERINA

april 2009

mr. L.P.H. Brandligt

DE HOGERAAD, EEN 'FAUX PAS' VAN EEN PRIMA BALLERINA

I. Inleiding en samenvatting

Op 10 maart 2009 kwam de Hoge Raad tot een uitspraak die een verstikkende werking heeft als het gaat om inroepbaarheid van de beschermende werking van artikel 137c Sr door moslims tegen grootschalige campagne van systematische belediging van hen als groep in de samenleving, die nu al jaren in ons land voortwoekert.

Het betreft hier het arrest, opgenomen onder LJN: BF0655, waarvan de casus die hieraan ten grondslag ligt als volgt verliep:

Op of omstreeks 7 november 2004 hing X. te Valkenswaard, lid dan wel sympathisant van de toentertijd bestaande extreem-rechtse organisatie de Nationale Alliantie, een poster voor zijn raam met daarop onder meer de tekst "Stop het gezwel dat Islam heet".

Door het OM werd hij daarop, behoudens vanwege opruiing, vervolgd op basis van de tenlastelegging dat:

> "..hij op of omstreeks 7 november 2004 te Valkenswaard, zich in het openbaar, bij geschrift of afbeelding, opzettelijk beledigend heeft uitgelaten over een groep mensen, te weten aanhangers van de Islam, wegens hun godsdienst".

Dit door op een goed zichtbare plaats deze poster op te hangen.

Op 10 november 2006 werd X, op basis van deze tenlastelegging, door het gerechtshof te Den Bosch in hoger beroep veroordeeld, een en ander conform een eerdere uitspraak van de rechtbank in eerste aanleg, wegens schending van artikel 137c Sr.

Bij onderhavig arrest van 10 maart 2009 werd deze uitspraak van het hof door de Hoge Raad vernietigd en werd de verdachte alsnog vrijgesproken van de tenlastelegging: dat wil dus zeggen van het zich beledigend uitlaten over een groep mensen wegens hun godsdienst in de zin van artikel 137c Sr.

De kern van het oordeel van de Hoge Raad wordt daarbij gevormd door de overweging:

> "2.6. Het Hof heeft geoordeeld dat de verdachte zich met zijn poster met daarop de tekst 'Stop het gezwel dat Islam heet' onnodig grievend heeft uitgelaten over de Islam. Het Hof heeft daaraan de gevolgtrekking verbonden dat 'gezien de verbondenheid tussen de Islam en haar gelovigen' deze uitlating reeds daardoor ook beledigend is voor 'die groep mensen die de Islam belijden'. Naar uit het voorgaande volgt, heeft het Hof aldus blijk gegeven van een te ruime - en dus onjuiste - opvatting omtrent de in artikel 137c, eerste lid, Sr voorkomende uitdrukking 'een groep mensen wegens hun godsdienst'."

De essentie van dit oordeel van de Hoge Raad is dan ook dat de Hoge Raad hiermee een uitleg geeft aan dit artikel 137c Sr, inhoudende dat dit artikel zodanig beperkt moet worden opgevat dat, wat zich voordoet als beledigende uitlatingen over een religie, welhaast onontkoombaar niet zouden kunnen worden aangemerkt als beledigende uitlatingen over een groep mensen wegens die

de betrokken religie.
Dit nu het betrokken artikel 137c Sr spreekt van 'hij die zich opzettelijk beledigend uitlaat over leden groep mensen wegens hun godsdienst'. Terwijl bovendien, aldus de Hoge Raad, de parlementaire geschiedenis van dit artikel de noodzaak tot een beperkte uitleg van dit artikel nog eens uitdrukkelijk zou onderstrepen.

Nu is men op het eerste gezicht geneigd te zeggen, na zo'n uitspraak van de Hoge Raad: zo is dus klaarblijkelijk het recht.

Het punt is hier echter: zo is het recht helemaal niet!

In feite wordt door de Hoge Raad middels het hier betrokken arrest de bescherming, die artikel 137c Sr beoogt te bieden tegen belediging vanwege hun religie, hier te lande voor de bevolkingsgroep van bijna 1 miljoen moslims in hoge mate illusoir gemaakt.

Het betreft hier een kunstmatige en door niets gerechtvaardigde beperking door de Hoge Raad van de toegankelijkheid tot artikel 137c Sr, die met name het specifieke patroon miskent waarlangs stelselmatige belediging van moslims, in elk geval ook vanwege hun godsdienst, hier te lande in de praktijk pleegt te verlopen.

II. Al of niet opzettelijk toegepaste verbale patronen bij het uiten van beledigingen jegens moslims

Die praktijk leert dat het beledigende aspect bij het doen van beledigende uitingen over moslims enigzins wordt verhuld door dan 'de Islam' bij de geuite beledigingen centraal te stellen.
Enerzijds in bepaalde gevallen **onopzettelijk**, doordat 'de Islam' daarbij dan min of meer gebruikelijkerwijs systematisch wordt gebezigd als vergaarbak voor alle negatieve connotaties die met dit begrip in verband kunnen worden gebracht, met name ook inclusief de dragers hiervan: de moslims.
Anderzijds worden ook regelmatig de beledigende en diskwaliferende uitlatingen **weloverwogen** aan 'de Islam' geadresseerd.
In een **doelbewuste** poging om zich op die manier strafrechtelijk te kunnen vrijwaren bij het uiten van beledigingen die dan in elk geval met name ook voor moslims als zodanig zijn bedoeld. En ook door iedereen zonder meer zo worden geïnterpreteerd, omdat nu eenmaal in het brede spraakgebruik 'de Islam' ook als **pars pro toto** fungeert voor alles wat daarmee te maken heeft, met name ook de moslims zelf.

In het tweede geval is er dus sprake van het, middels het adresseren van de geuite beledigingen aan 'de Islam', **doelgericht** toepassen van verbale kunstgrepen met als opzet strafrechtelijke aansprakelijkheid te ontlopen.

III. Gespeeld onbegrip van de Hoge Raad

Natuurlijk is het de taak van een fatsoenlijk rechter om hieromtrent van inzicht blijk te geven.

Niettemin toont de Hoge Raad zich echter in het onderhavige arrest ten volle bereid om net te doen alsof hij het begrip 'Islam' als container-begrip voor alles wat daarmee verband houdt, inclusief de belijders van die religie, niet herkent, alsook om zich, voor zover het **opzettelijk** bezigen van het begrip 'Islam' als vrijbrief voor het beledigen van ook moslim betreft, door het hanteren van dergelijke verbale kunstgrepen in de luren te laten leggen.

De Hoge Raad doet net alsof hij niet herkent dat als 'de Islam' op beledigende wijze op de korrel wordt genomen, daarmee niet alleen die religie wordt beoogd, maar dat met die beledigingen in één moeite door ook voor de belijders van die religie, de moslims dus, bedoeld zijn.

Iedereen in Nederland weet dat en voelt dat.
Alleen de Hoge Raad doet alsof hij in dat opzicht van niks weet. En plaatst zich daarmee buiten de maatschappelijke realiteit.

IV. Honorering door de Hoge Raad van op belediging van moslims gerichte kunstgrepen

Er is hier, wat dit laatste betreft, echter nog een andere mogelijkheid. Namelijk dat de Hoge Raad zich aldus bereid betoont om het spel van het hanteren van verbale kunstgrepen om ongestraft moslims als bevolkingsgroep te kunnen beledigen wenst te honoreren.

Aannemende dat de Hoge Raad maatschappelijk realiteitsbesef bezit, lijkt het er angstig veel op dat hier de laatste optie wel de juiste moet zijn.

Dit zou dus betekenen dat de Hoge Raad bereid is om het spel van hen die hopen om zich langs deze weg een mogelijkheid te verschaffen om ongestraft systematisch en onophoudelijk de moslims als bevolkingsgroep te kunnen beledigen, volop mee te spelen.

Terug naar het onderhavige arrest van de Hoge Raad.

V. De essentie van het arrest: beledigingen die 'de Islam' adresseren vallen buiten het bereik van artikel 137c Sr

De kern van de zaak is dan dat de Hoge Raad daarin inderdaad heeft bepaald dat als er sprake is van beledigende uitlatingen die, qua gekozen bewoordingen, uitsluitend 'de Islam' adresseren, dergelijke beledigende uitingen daarmee buiten het bereik van artikel 137c Sr zouden blijven.

Deze positiekeuze van de Hoge Raad dat als, gelet op de bewoordingen, zo op het oog het er oppervlakkig gezien op lijkt dat er uitsluitend beledigende uitingen **jegens 'de Islam'** worden gedaan, daarmee niet evident sprake kan zijn van beledigende uitlatingen **jegens moslims** wegens hun verbondenheid met 'de Islam', wordt daarbij in feite door niets gesteund.

Het buiten het toepassingsbereik van artikel 137c Sr verklaren van stelselmatige belediging van **moslims** als groep, louter omdat het gemeengoed is om de geuite beledigingen aan 'de Islam' te adresseren, vormt daarmee een ernstige en ontoelaatbare inperking van de werking die dit artikel beoogt te hebben: het tegengaan van systematische belediging van mensen in de samenleving omdat

zij, met name ook vanwege hun religie, een bepaalde groep vormen.

Het betreft hier dan ook een even desastreuze als ontoelaatbare uitspraak. Die op gespannen voet staat met wat in dit verband als de inhoud van het recht moet worden aangemerkt.

VI. Het weloverwogen oordeel van het hof

Het hof was in zijn door de Hoge Raad vernietigde uitspraak tot een weloverwogen uitspraak gekomen, die tegenmoet komt aan zowel het recht als de realiteit.

Over dit arrest van het hof dient het volgende te worden vastgesteld. Eerst wat betreft de feiten.

Het hof nam in zijn arrest op, dat namens de verdachte was aangevoerd dat met deze met de uiting in het pamflet "Stop het gezwel dat Islam heet" het oog zou hebben gehad op de islam als maatschappelijke misstand en niet op de belijders daarvan c.q. de leden van die geloofsgemeenschap. Zodat volgens de verdediging niet bewezen zou zijn dat de verdachte zich beledigend zou hebben uitgelaten over een groep mensen vanwege hun godsdienst, te weten de aanhangers van de Islam. En voorts gaf het hof nog aan dat namens de verdachte, subsidiair, was aangevoerd dat deze uitlating door hem werd gedaan vanuit diens politieke overtuiging, te weten verzet tegen de multiculturele samenleving.

Hier zien we dus dat ook de verdachte zelf aangeeft dat hij de term 'Islam' bezigt als pars pro toto, namelijk om daarmee de "maatschappelijke misstand" te duiden die door alles wat met 'de Islam' samenhangt - behalve de religie, dus ook ook de cultuur, de mensen, etc. - zou worden vertegenwoordigd.

Daarbij vervalt de verdachte, bij monde van zijn advocaat, tot de even absurde als verwrongen - en daarmee volstrekt doorzichtige - ontkenning dat als hij zich richtte tegen 'de Islam' als "maatschappelijke misstand" die 'gestopt' zou moeten worden, hij zich daarmee niet tevens gekeerd zou hebben tegen degenen die dan geacht zouden moeten worden die "maatschappelijke misstand" te dragen, d.w.z. de belijders van 'de Islam'.

Hier wordt dus de waanzin verkondigd dat het mogelijk zou zijn om 'een maatschappelijke misstand' te 'stoppen' zonder de dragers van die 'maatschappelijke misstand' te 'stoppen'.

Het hof ooordeelde vervolgens, na kennisname van een en ander, aldus:

> "..dat de uiting op de poster 'Stop het gezwel dat Islam heet', zowel op zichzelf beschouwd als in de context waarin deze uiting is gedaan als beledigend is aan te merken voor mensen die deel uitmaken van de islamitische geloofsgemeenschap. Door de Islam aan te duiden als een gezwel, en daarmee tot uitdrukking te brengen dat het daarbij gaat om iets kwaadaardigs dat verwijderd of uitgebannen zou moeten worden, heeft verdachte zich middels de tekst op de poster onnodig grievend uitgelaten over de Islam, en gezien de verbondenheid tussen de Islam en haar gelovigen, ook ten aanzien van de groep mensen die de Islam belijden. Verdachte heeft daarmee, ook bezien tegen de achtergrond dat de betreffende poster kenbaar afkomstig was van de Nationale Alliantie en het gegeven dat het

feit zich vlak na de moord op Theo van Gogh heeft afgespeeld, de grenzen van hetgeen in het licht van het recht op vrijheid van meningsuiting toelaatbaar moet worden geacht overschreden. Noch de afkomst van de poster, noch de moord op Theo van Gogh doen af aan het beledigend karakter van de uiting 'Stop het gezwel dat Islam heet', terwijl tijdens het verhandelde ter terechtzitting niet gebleken is van feiten en omstandigheden die de conclusie rechtvaardigen dat het zou gaan om een uiting dienstig aan het publieke debat waardoor het beledigend karakter aan de uiting komt te ontvallen."

Op het feit dat "de betreffende poster kenbaar afkomstig was van de Nationale Alliantie" en dat het hof in de hierboven onderstreepte overweging daarvan expliciet melding maakt, zal hier in latere instantie nog nader worden teruggekomen.

VII. De kernoverwegingen van de Hoge Raad ter vernietiging van het oordeel van het hof

Dit arrest van het hof werd vervolgens door de Hoge Raad vernietigd, met name ook op basis van de hierboven reeds weergegeven overweging:

"2.6. Het Hof heeft geoordeeld dat de verdachte zich met zijn poster met daarop de tekst 'Stop het gezwel dat Islam heet' onnodig grievend heeft uitgelaten over de Islam. Het Hof heeft daaraan de gevolgtrekking verbonden dat 'gezien de verbondenheid tussen de Islam en haar gelovigen' deze uitlating reeds daardoor ook beledigend is voor 'die groep mensen die de Islam belijden'. Naar uit het voorgaande volgt, heeft het Hof aldus blijk gegeven van een te ruime - en dus onjuiste - opvatting omtrent de in artikel 137c, eerste lid, Sr voorkomende uitdrukking 'een groep mensen wegens hun godsdienst'."

De Hoge Raad stelt in verband met dit laatste, elders in zijn arrest, in de wetsgeschiedenis van artikel 137c Sr uitdrukkelijk steun te kunnen vinden voor een interpretatie van dit artikel, waarbij er geen plaats zou zijn voor het oordeel van het hof dat als 'de Islam' als "een gezwel" wordt voorgesteld dat moet worden 'gestopt', daarmee sprake kan van een opzettelijke belediging in de zin van artikel 137c Sr van een groep mensen, namelijk van hen tot die geloofsgemeenschap behoren.

Op dit aspect van de parlementaire geschiedenis zal verderop nog uitgebreid worden teruggekomen.

Aan zijn stellingname dat als er sprake is van beledigende uitlatingen jegens een religie, deze buiten het strafrechtelijk bereik blijven van artikel 137c Sr, voegt de Hoge Raad dan tenslotte nog toe, dat dit ook opgeld doet als zou vast staan dat de mensen die behoren tot die geloofsgemeenschap daarmee worden gekrenkt in wat de Hoge Raad dan aanduidt als: "hun godsdienstige gevoelens".

De Hoge Raad poneert dit laatste onder 2.5.1. in expliciete bewoordingen:

Art. 137c Sr stelt strafbaar het zich beledigend uitlaten "over een groep mensen wegens hun godsdienst", doch niet het zich beledigend uitlaten over een godsdienst, ook niet indien dit geschiedt op zo'n wijze dat aanhangers van die godsdienst daardoor in hun godsdienstige gevoelens worden gekrenkt."

Van Dale geeft als synoniem voor krenken onder meer 'beledigen' op, dan wel - sterker nog - 'letsel toebrengen', 'beschadigen'.

VIII. Constructie door de Hoge Raad van een beslissend onderscheid tussen een zich beledigend uitlaten over een groep mensen vanwege hun godsdienst en een zich beledigend uitlaten over een godsdienst met de vooropgezette bedoeling om daarmee een groep mensen vanwege hun godsdienst te beledigen

Met andere woorden: de Hoge Raad construeert hier een, in strafrechtelijke zin, beslissend onderscheid tussen een zich beledigend uitlaten over een groep mensen vanwege hun godsdienst en een zich beledigend uitlaten over een godsdienst van een groep mensen, waardoor die groep mensen wordt beledigd.
En koppelt daaraan ook nog eens de veronderstelling dat een aldus geconstrueerd onderscheid in de praktijk werkbaar zou zijn.

Wat hier derhalve door de Hoge Raad, als juridisch strikt te scheiden, uiteindelijk tegenover elkaar geplaatst wordt, is 'het zich beledigend uitlaten over een groep mensen vanwege hun godsdienst' enerzijds als strafbaar feit en 'het zich beledigend uitlaten over een godsdienst op zo'n wijze dat de aanhangers daarvan zich beledigd voelen' anderzijds als niet-strafbaar feit.

Onder die laatste categorie valt, zo moet worden aangenomen, in de opvatting van de Hoge Raad dan eveneens: 'het zich beledigend uitlaten over een godsdienst **met de expliciete bedoeling** om daarmee nu juist ook de aanhangers daarvan te beledigen'.

Zodat hier uiteindelijk tegenover elkaar staan, als door de Hoge Raad als juridisch te onderscheiden - en in de praktijk ook strikt te scheiden - voorgesteld paar: 'het zich beledigend uitlaten over een groep mensen vanwege hun godsdienst' enerzijds als strafbaar feit en 'het zich beledigend uitlaten over een godsdienst met de expliciete bedoeling om nu juist ook de tot die godsdienst behorende groep mensen te beledigen' als niet-strafbaar feit.

Volgens de Hoge Raad zou dit een grijpbaar en in de praktijk hanteerbaar onderscheid zijn.

Met andere woorden: de Hoge Raad ziet hier klaarblijkelijk een, juridisch kwalificeerbaar, verstrekkend onderscheid tussen 'het beledigen van een groep mensen vanwege hun godsdienst' en 'het beledigen van een godsdienst met het exclusieve oogmerk om daarmee een groep mensen vanwege hun godsdienst te beledigen'. En is kennelijk van oordeel dat het de bedoeling zou zijn geweest van de wetgever dat gevallen van de tweede categorie niet onder de delictsomschrijving van artikel 137c Sr zouden kunnen worden gebracht, hoezeer ook het beledigen van een godsdienst hier zou hebben te gelden als een tactische wending met het uitsluitende oogmerk om de hier betrokken groep mensen wegens hun godsdienst te beledigen.

IX. Meer geconcretiseerd: de uiting "Stop het gezwel dat Islam heet", kan niet beledigend worden geacht voor moslims in de zin van artikel 137c Sr, hoezeer zij zich daardoor ook beledigd voelen en hoezeer het dan met name zij zijn die gestopt moeten worden

Terug naar deze concrete casus.

De Hoge Raad brengt hier, gelet op een en ander, impliciet als zijn opvatting naar voren dat als een bepaalde geloofsovertuiging als "een gezwel" wordt voorgesteld dat dient te worden 'gestopt', daarmee geen sprake kan zijn van een zich beledigend uitlaten over een groep mensen wegens hun geloof in de zin van artikel 137c Sr.
Ook niet als direct daarmee verbonden is dat de betrokken geloofsgemeenschap, d.w.z. een groep mensen met als bindmiddel hun godsdienst, hierdoor beledigd wordt.
En al evenmin als de uiteindelijke bedoeling van het kwalificeren van de Islam als "een gezwel" dat 'gestopt' moet worden, gelegen is in het feit om aldus **willens en wetens** de groep mensen achter dat "gezwel" dat 'gestopt' moet worden te beledigen.
En in laatste instantie zelfs niet als vast zou komen te staan dat hier uitsluitend, als stijlfiguur, **om louter juridisch- tactische redenen**, er voor gekozen is om nu juist de Islam beledigend aan te duiden als "gezwel", bij wijze van pars pro toto voor alles wat met 'de islam' te maken heeft, inclusief dus de belijders van de Islam. Zodat op die manier de opzet voorop staat om, op die wijze, op een juridisch veilig te achten manier, de groep mensen behorend tot de Islam wegens hun godsdienst te beledigen.

Waarbij het immers nu juist zij zijn, als dragers van 'de Islam', die 'gestopt' zouden moeten worden.
Op met name deze laatste factor en de betekenis daarvan in dit concrete geval zal verderop nog worden teruggekomen.

X. Koketteren door de Hoge Raad met de parlementaire geschiedenis van artikel 137c Sr als nietszeggende exercitie

Zoals al opgemerkt, de Hoge Raad zoekt in zijn arrest voor wat betreft de daarin naar voren geschoven, vergaand veralgemeniseerde, interpretatie van artikel 137c Sr steun in de parlementaire geschiedenis inzake de totstandkoming van dit artikel.

Het is zaak om nauwkeurig na te lopen wat de Hoge Raad in dit verband aanvoert.

De Hoge Raad begint dan, onder 2.3.2. van diens arrest, met een aantal citaten uit de memorie van antwoord aan de Tweede kamer met betrekking tot het wetsontwerp inzake dit artikel. En wel allereerst het volgende citaat:

> "Onjuist is echter de bewering dat het wetsontwerp elke belediging van de genoemde groepen zowel naar vorm als naar inhoud strafbaar zou willen stellen. Hierbij wordt uit het oog verloren dat de ontworpen bepaling slechts straf stelt op (opzettelijke en openbare) belediging van die groepen wegens hun ras, godsdienst of levensovertuiging. Deze toevoeging limiteert niet alleen de beschermde groepen, maar brengt tevens een zeer aanzienlijke beperking aan in de strafbaarheid van belediging van die groepen."

De essentie van dit hier door de Hoge Raad gebezigde citaat uit de memorie van antwoord is dan - afgezien van alle vanzelfsprekendheden dat niet elke groep en elke belediging van van de hier aan de orde zijnde bevolkingsgroepen strafbaar is te noemen -, dat er, voor zover hier relevant, voor strafrechtelijke verwijtbaarheid sprake moet zijn van opzettelijke en openlijke belediging van

groepen op grond van hun godsdienst.

Niet valt in te zien waarom nu juist dit citaat uit de memorie van antwoord enige aanleiding zou kunnen geven tot het door de Hoge Raad ingenomen standpunt dat, anders dan het gerechtshof had vastgesteld, "door de Islam aan te duiden als een gezwel, en daarmee tot uitdrukking te brengen dat het daarbij gaat om iets kwaadaardigs dat verwijderd of uitgebannen zou moeten worden", daarmee, "gezien de verbondenheid tussen de Islam en haar gelovigen", ook voor wat betreft "die groep mensen die de Islam belijden", geen sprake zou kunnen zijn van een opzettelijke beledigende uitlating over die groep wegens hun godsdienst.
Zoals een en ander in wél bevestigende zin hier door het hof werd geinterpreteerd.

De Hoge Raad vervolgt dan dit citaat uit de memorie van toelichting met de volgende passage:

> "Het voorgestelde artikel 137c Sr is echter slechts gericht tegen krenking op punten waarop niet meer kan worden geargumenteerd.."

Als een godsdienst in zijn totaliteit onvoorwaardelijk wordt gediskwalificeerd en gediffameerd als "een gezwel", zoals hier het geval is, dan is voor verdere argumentatie daaromtrent geen plaats meer. En is er daarmee ook op dit vlak, voor de daarmee verbonden volgers van die godsdienst, dus sprake van een zodanige belediging en diskwalificatie, dat verder argumenteren zinloos is.
Niet valt dan ook in te zien hoe dit citaat enigerlei steun zou verlenen voor wat betreft de beweerdelijke onjuistheid van 's-hofs opvatting.

Het geciteerde zinsdeel uit de memorie van antwoord gaat dan aldus verder:

> "..en tegen aantasting in hetgeen voor het menselijk bestaan van fundamentele waarde is."

Als een religie wordt aangeduid als "een gezwel" dat 'gestopt' moet worden, dan is er zonder meer, voor de betrokken gelovigen, sprake van een dergelijke aantasting "in hetgeen voor het menselijk bestaan van fundamentele waarde is", als hier wordt bedoeld.
Ook op dit onderdeel van de memorie van antwoord voldoet het oordeel van het hof dus perfect aan de hier door de memorie van antwoord geformuleerde eis.

Anders dan de Hoge Raad in zijn arrest suggereert, levert de memorie van antwoord op dit onderdeel dus nu juist steun op voor de opvatting van het het hof.

Het citaat loopt dan als volgt door:

> "Strafbaar is enkel het aantasten van de eigenwaarde of het in discrediet brengen van de groep, omdat die van een bepaald ras is, een bepaalde godsdienst belijdt of een bepaalde levensovertuiging is toegedaan."

Het hof doet, in zijn door de Hoge Raad gediskwalificeerde arrest, niets anders dan een voor ieder rationeel en coherent denkend wezen logisch, onmiddellijk en direct zichtbaar en voelbaar, verband leggen, als het vaststelt dat indien de islam als "een gezwel" wordt gediskwalificeerd, dat 'gestopt' moet worden, daarmee ook de belijders van de islam terstond in discrediet worden gebracht. Terwijl het dan bovendien zij zijn die, als dragers van die religie, kennelijk 'gestopt' moeten worden.

Elke religie bestaat immers, als levende entiteit, logischerwijs pas bij de gratie van de dragers daarvan. Het 'stoppen' van een religie kan daarbij logischerwijs niet anders plaatsvinden dan door de belijders daarvan te 'stoppen'.

Wordt dus opgeroepen om de Islam als "gezwel" te 'stoppen', dan is het evident de bedoeling om aldus de boodschap af te geven dat 'de groep mensen', die de dragers zijn van de Islam, daarmee de dragers zijn van iets buitengewoon kwaadaardigs, waarmee zij dan als groep in discrediet worden gebracht, in de zin van het hierboven weergegeven citaat-onderdeel.

Terwijl zij het dan zijn die logischerwijs, als dragers van deze religie, ook nog eens 'gestopt' moeten worden, want buiten hen om bestaat de Islam als levende entiteit immers niet. Zodat er, zonder hen als dragers van de Islam als levende entiteit, dan ook niets te stoppen zou vallen.

Ook van dit de door de Hoge Raad weergegeven onderdeel van de memorie van antwoord valt dan ook niet in te zien hoe het de door het hof tot uitdrukking gebrachte opvatting over de toepasselijkheid terzake van artikel 137c Sr in de weg zou kunnen staan.

De Hoge Raad komt dan voorts ook nog met een citaat uit de handelingen van de Eerste Kamer, dat klaarblijkelijk verder munitie zou moeten leveren waarom het door het hof tot uitdrukking gebrachte oordeel niet zou deugen.

Dit overigens zonder daarbij aan te geven welk Eerste Kamerlid, dan wel welke regeringsvertegenwoordiger, daarbij aan het woord zou zijn geweest. Het zou hier, bij wijze van spreken, ook om de opvatting kunnen gaan van een Kamerlid van het kaliber partij als die van een Wilders of een Janmaat, als die toentertijd een vertegenwoordiger in de Eerste Kamer zouden hebben gehad.

Deze verder door de Hoge Raad, volledig ten onrechte, anoniem gelaten zegsman in de Eerste Kamer zou dan verder nog het volgende, volgens de Hoge Raad in dit verband belangrijk te achten aspect, naar voren hebben gebracht:

> "Het beledigen van een groep zal dus - anders dan nu - alleen strafbaar zijn als men de mensen, behorend tot die groep, collectief treft in hetgeen voor die groep kenmerkend is, namelijk in hun ras, hun godsdienst of levensovertuiging en men hen beledigt juist omdat zij van dit ras, dat geloof of die levensovertuiging zijn."

Ook dit citaat past weer perfect in wat ook het hof tot uitdrukking heeft gebacht: als de Islam als "gezwel" wordt aangeduid, dat 'gestopt' moet worden, dan worden daarmee onmiddellijk ook de belijders van de Islam, juist ook in wat hen als groep kenmerkt, op een beledigende manier getroffen, namelijk in elk geval ook hun religie. En als hun religie 'gestopt' moet worden, als levende entiteit, dan kan het niet anders of het oogmerk is dat zij, als dragers van die religie, moeten worden 'gestopt'.

Het gaat met de onderhavige uitlating dat de Islam "een gezwel" is dat 'gestopt' moet worden dan ook, welhaast per definitie, niet alleen, of zelfs maar in de eerste plaats, om een uiting gericht tegen de religie van de betrokken groep mensen, maar evident met name ook om een uitlating gericht tegen henzelf, als gelovigen.

Het hier door de Hoge Raad weergegeven citaat uit de handelingen van de Eerste Kamer besluit dan:

> "Alle, zelfs felle kritiek op opvattingen die in die groep leven of op het gedrag van hen, die tot de groep behoren, blijft buiten het bereik van de strafwet."

Dit laatste onderdeel van het hier door de Hoge Raad weergegeven citaat uit de handelingen van de Eerste Kamer is in dezelfde lijn als het slotonderdeel van het, hierboven al grotendeels weergegeven en besproken, door de Hoge Raad eerder gehanteerde citaat uit de memorie van antwoord aan de Tweede Kamer, waarvan de slotzin dat luidt:

> "Kritiek op opvattingen en gedragingen - in welke vorm dan ook - valt buiten het bereik van de ontworpen strafbepaling."

In de hier in het geding zijnde uitlating, waarin de Islam als een "gezwel" wordt betiteld dat moet worden 'gestopt'

> - zodat daarmee dus sprake is van belijders van de islam die, als belijders van iets dat als een "gezwel" wordt betiteld, zouden moeten worden 'gestopt' - ,

is verder van 'kritiek op opvattingen en gedragingen' van moslims in nader gespecificeerde zin geen sprake.
Zodat ook deze citaten uit de parlementaire geschiedenis op geen enkele wijze steun bieden voor de opvatting van de Hoge Raad dat 's-hofs oordeel hier onjuist zou moeten worden geacht.

De eindconclusie kan dan, na de weergave van de onderhavige citaten van de Hoge Raad, geen andere zijn dan dat deze citaten, ontleend aan de parlementaire geschiedenis van artikel 137c Sr, volstrekt geen steun bieden voor de al eerder weergegeven opvatting van de Hoge Raad onder 2.5.1., luidende:

> "Art. 137c Sr stelt strafbaar het zich beledigend uitlaten "over een groep mensen wegens hun godsdienst", doch niet het zich beledigend uitlaten over een godsdienst, ook niet indien dit geschiedt op zo'n wijze dat de aanhangers van die godsdienst daardoor in hun godsdienstige gevoelens worden gekrenkt." (beklemtoning toegevoegd)

De Hoge Raad koketteert hier wel met citaten uit de wetsgeschiedenis van artikel 137c Sr, maar deze blijken bij nader inzien voor waar het hier uiteindelijk om gaat, namelijk de diskwalificatie van 's-hofs oordeel dat

> "..dat de uiting op de poster 'Stop het gezwel dat Islam heet', zowel op zichzelf beschouwd als in de context waarin deze uiting is gedaan als beledigend is aan te merken voor mensen die deel uitmaken van de islamitische geloofsgemeenschap. Door de Islam aan te duiden als een gezwel, en daarmee tot uitdrukking te brengen dat het daarbij gaat om iets kwaadaardigs dat verwijderd of uitgebannen zou moeten worden, heeft verdachte zich middels de tekst op de poster onnodig grievend uitgelaten over de Islam, en gezien de verbondenheid tussen de Islam en haar gelovigen, ook ten aanzien van de die groep mensen

die de Islam belijden",

irrelevant. Of verlenen zelfs verdere steun aan dit oordeel van het hof!
En blijken bij nader inzien al even betekenisloos voor wat de Hoge Raad hier daarentegen als waterscheiding introduceert, namelijk dat:

> "Artikel 137c Sr strafbaar [stelt] het zich beledigend uitlaten 'over een groep mensen wegens hun godsdienst', doch niet het zich beledigend uitlaten over een godsdienst, ook niet indien dit geschiedt op zo'n wijze dat de aanhangers van die godsdienst daardoor in hun godsdienstige gevoelens worden gekrenkt".

Waar de Hoge Raad zijn opvatting vandaan haalt dat artikel 137c Sr de strafbaarheid van beledigende uitlatingen die qua bewoording zich richten tegen 'de Islam' niet zou afdekken

> - dit ook niet als die beledigende uitlatingen eveneens, opzettelijk, apert beledigend zijn voor de aanhangers van die betrokken godsdienst, ja zelfs niet als er sprake van is dat uit strategische overwegingen **doelgericht** over de band van beledigende uitlatingen over de religie in kwestie wordt gespeeld, terwijl het de bedoeling is om aldus de groep mensen achter deze religie te beledigen -,

vormt dan ook een raadsel.

In de door de Hoge Raad weergeven parlementaire geschiedenis is daarvoor in elk geval geen enkele steun te vinden.

XI. De parlementaire geschienis leert dat de 'beperkte reikwijdte' van artikel 137c Sr 'm elders zit dan waar de Hoge Raad hem zoekt

De Hoge Raad schermt in dit verband in het onderhavige arrest ook steeds weer met het punt dat de wetgever voor wat betreft artikel 137c Sr een "beperkte reikwijdte" beoogd heeft.
Die vaststelling van de Hoge Raad is juist. Alleen zit 'm, zo blijkt ook uit de onderdelen van de wetsgeschiedenis die de Hoge Raad zelf citeert, die beperking nu juist niet daar waar de Hoge Raad die situeert.

Die beperking zit 'm dan in **wat** van strafbaarstelling wordt buitengesloten. Waarbij dan de door de Hoge Raad hier zelf geciteerde parlementaire geschiedenis uitsluit:

1. elke belediging die **niet** valt te kwalificeren als "(opzettelijke en openbare) belediging van groepen mensen wegens hun ras, godsdienst of levensovertuiging";

2. elke belediging die **niet** mensen, behorend tot een dergelijke bevolkingsgroep, "collectief treft in hetgeen voor die groep kenmerkend is, namelijk in hun ras, hun godsdienst of levensovertuiging";

3. elke belediging waarbij, voor wat betreft de in het vizier genomen bevolkingsgroep, **niet** duidelijk is dat "men hen beledigt juist omdat zij van dit ras, dat geloof of die

levensovertuiging zijn",

en tenslotte:

4. alle felle kritiek op opvattingen die in de betrokken bevolkingsgroep leven of op het gedrag van hen, die tot die betrokken bevolkingsgroep behoren.

En die beperking zit 'm dan niet in **de manier waarop**, rekening houdend met de feiten en omstandigheden, alsmede de bedoelingen van degene die uitlatingen doet, tot het oordeel kan worden gekomen dat er daarmee sprake is van een, vooropgezette, bedoeling om zich daarmee over een bepaalde bevolkingsgroep wegens ras, godsdienst of levensovertuiging beledigend uit te laten.

XII. Door de Hoge Raad geconstrueerde schijntegenstellingen

Terug naar de conclusie dat, op basis van de onderhavige citaten van de Hoge Raad, de parlementaire geschiedenis van van artikel 137c Sr volstrekt geen steun kan opleveren voor de al eerder weergegeven opvatting van de Hoge Raad onder 2.5.1., luidende:

> "Art. 137c Sr stelt strafbaar het zich beledigend uitlaten "over een groep mensen wegens hun godsdienst", doch niet het zich beledigend uitlaten over een godsdienst, ook niet indien dit geschiedt op zo'n wijze dat de aanhangers van die godsdienst daardoor in hun godsdienstige gevoelens worden gekrenkt." (beklemtoning toegevoegd)

De Hoge Raad vervolgt dan op dit punt onder 2.5.1:

> "Strafbaar is enkel het zich nodeloos krenkend uitlaten over een groep mensen omdat deze een bepaalde godsdienst aanhangt."

Daarmee is echter volstrekt niet in tegenstelling dat er sprake is - zoals ook het hof in zijn door de Hoge Raad verworpen arrest aangeeft - van een zich krenkend uitlaten over een groep mensen wegens hun religie, indien hun religie wordt aangeduid als "een gezwel" dat 'gestopt' moet worden. Als immers hun religie iets kwaadaardigs is dat verwijderd of uitgebannen moet worden, dan treft die kwaadaardigheid en die noodzaak tot uitbanning of verwijdering ook hen immers rechtstreeks, als 'dragers' van die religie.

En datzelfde geldt dan eveneens voor hetgeen de Hoge Raad hier dan verder onder 2.5.1 aangeeft, namelijk:

> "Het beledigen van een groep mensen vanwege hun godsdienst valt - aldus de wetsgeschiedenis - immers alleen onder onder artikel 137c Sr als men de mensen, behorend tot die groep, collectief treft in hetgeen voor die groep kenmerkend is, namelijk in hun godsdienst, en men hen beledigt juist omdat zij van dat geloof zijn."

Ook dat is weer precies wat ook het hof in diens arrest tot uitdrukking brengt: moslims worden in het kader van de hier in het geding zijnde uitlating, als groep, collectief getroffen in wat voor hen

kenmerkend is, namelijk in de Islam. En door de islam te diskwalificeren als "een gezwel" dat 'gestopt' moet worden en door daarmee, zoals het hof het stelt, "tot uitdrukking te brengen dat het daarbij gaat om iets kwaadaardigs dat verwijderd of uitgebannen zou moeten worden", worden aldus, "gezien de verbondenheid tussen de Islam en haar gelovigen", ook deze gelovigen daarmee rechtstreeks gediskwalificeerd en beledigd. Zodat daarmee deze uiting tegen de islam tegelijkertijd ook een beledigende uitlating is over deze groep gelovigen. Dit temeer nog nu zij het zijn, die hier als dragers van de Islam, 'gestopt' moeten worden indien, de islam als "gezwel" en als levende entiteit 'gestopt' zou moeten worden.

XIII. In de onderhavige zaak geen 'felle kritiek op opvattingen en gedragingen van moslims' aan de orde - zinloosheid van overwegingen dienaangaande

Aangezien in het kader van de hier in het geding zijnde uitlating, zoals hierboven al is vastgesteld, van gearticuleerde kritiek op opvattingen of gedragingen van moslims geen sprake is, valt tenslotte ook hier weer te concluderen dat de slotzin van de overweging van de Hoge Raad onder 2.5.1, luidende:

> "Alle, zelfs felle kritiek op opvattingen die in die groep leven of op het gedrag van hen, die tot die groep behoren, blijft buiten het bereik van art. 137c Sr,

hier, althans in dit verband, zonder meer betekenisloos is.

XIV. De groep van moslims als geadresseerden - als 'het gezwel dat Islam heet' 'gestopt' moet worden, zijn zij het, als dragers van de Islam, die gestopt moeten worden

Ook aan wat de Hoge Raad in de eerste zin van 2.5.2 overweegt, luidende:

> "Gelet op de beperkte reikwijdte van artikel 137c Sr die door de wetgever is beoogd, vereist deze bepaling dat de uitlating onmiskenbaar betrekking heeft op een bepaalde groep mensen die door hun godsdienst wordt gekenmerkt en zich daardoor onderscheid van anderen",

past weer precies binnen het door het hof aangelegde beoordelingskader. De uitlating die de Islam kwalificeert als een "gezwel" dat 'gestopt' moet worden, heeft onmiskenbaar (ook) betrekking op de dragers van de Islam. En daarmee "op een bepaalde groep die door hun godsdienst wordt gekenmerkt" in de hierboven bedoelde zin. Als immers de hiermee als kwaadaardig voorgestelde Islam, als levende entiteit, 'gestopt' moet worden - en zonder de islam als levende entiteit valt er hier niets te stoppen - dan richt deze beledigende uitlating zich daarmee zonder meer (ook) tegen de dragers van de Islam, die daarmee immers worden voorgesteld als de dragers van een "gezwel". En dan zijn zij het, als actoren van dit kwaadaardige "gezwel", die gestopt moeten worden.

XV. De noodzaak van een casuïstische benadering

Dan hier terug naar de veralgemeniseringen waarvan de Hoge Raad zich hier in zijn arrest bedient.

In dit verband allereerst de slotoverweging van de Hoge Raad onder 2.5.2., luidende

> "De enkele omstandigheid dat grievende uitlatingen over een godsdienst ook de aanhangers van die godsdienst krenken, is niet voldoende om die uitlatingen te kunnen gelijkstellen met uitlatingen over die aanhangers, dus over een groep mensen wegens hun godsdienst in de zin van artikel 137c Sr."

Hierover valt dan het volgende op te merken.

Voorop gesteld dient dan te worden dat de Hoge Raad hier, sluipenderwijs, een opvatting introcuceert die nergens op is gebaseerd, althans zeker niet ontleend kan worden aan de parlementaire geschiedenis, zoals de Hoge Raad die weergeeft. En dat is de opvatting dat als een opzettelijk beledigende uitlating over een godsdienst ook aantoonbaar beledigend is voor belijders van die godsdienst, die uitlating desalniettemin niet zou kunnen worden gekwalificeerd als een opzettelijk beledigende uitlating 'over een groep mensen vanwege hun godsdienst' in de zin van artikel 137 Sr.

De vraag die zich hier opwerpt is: waarom niet ? Omdat de Hoge Raad het zegt ? Niet duidelijk is waar deze opvatting op zou zijn gebaseerd. In elk geval kan deze proclamatie door de Hoge Raad, zoals hierboven is geanalyseerd, zeker niet ontleend worden aan de parlementaire geschiedenis met betrekking tot artikel 137c Sr. De beperkingen terzake van het toepassingsbereik waarvan in het kader van artikel 137c Sr sprake is, liggen op andere vlakken dan het vlak dat hier aan de orde is.

Wat hier, in het kader van de parlementaire geschiedenis, wél aan beperkingen van de strafrechtelijke verwijtbaarheid in de zin van artikel 137c wordt aangegeven, is hierboven zorgvuldig geinventariseerd en onder de daar aangeduide punten 1 t/m 4 weergegeven.

Onder de aldus vast te stellen beperkingen valt dan niet dat beledigende uitlatingen over een godsdienst, die opzettelijk apert beledigend zijn voor de aanhangers van die betrokken godsdienst, nimmer zouden kunnen gelden als belediging in de zin van artikel 137c Sr, zelfs niet als er sprake van is dat uit strategische overwegingen **doelgericht** over de band van beledigende uitlatingen over de religie in kwestie wordt gespeeld, terwijl het de bedoeling is om aldus de groep mensen achter deze religie te beledigen..
De parlementaire geschiedenis van artikel 137c bevat hiervoor geen enkele aanwijzing.

Of er, in het geval dat

> - al dan niet uit strategische overwegingen teneinde rechtstreekse belediging van 'een groep mensen vanwege hun godsdienst te vermijden -

sprake is van beledigende uitlatingen gericht tegen een godsdienst, die ook apert beledigend zijn voor de belijders van die betrokken godsdienst, zich een situatie voordoet waarin artikel 137c Sr. van toepassing is, ja een dergelijke situatie zich voordoet in het geval dat, eventueel, op die manier zelfs **doelgericht** een weg wordt gezocht om aldus de groep mensen, behorend tot de betrokken godsdienst, opzettelijk te beledigen, laat zich daarbij uitsluitend casuïstisch benaderen en beoordelen.

XVI. 'De dorre wijsheid van de letterknecht'

Daarbij dient dan in dit verband het volgende ter nadere overweging: Wat is, **qua intentie** zowel als **qua uitkomst**, nu eigenlijk per saldo nog het verschil tussen het zich beledigend uitlaten over een groep mensen vanwege hun godsdienst door, op een voor de aanhangers van die godsdienst apert beledigende wijze en juist met de specifieke bedoeling om op die wijze deze 'groep mensen wegens hun godsdienst' te beledigen, uitingen te doen **enerzijds**, en minder verhulde beledigende uitlatingen 'over een groep mensen vanwege hun godsdienst' **anderzijds**, anders dan enkel een woordconstructie ?

Hier geldt in optima forma wat de dichter de Mérode zo treffend weergeeft in een gedicht van zijn hand:

> 'Hoedt u voor de waanzin van het recht,
> De dorre wijsheid van de letterknecht;
> Zij is als wilde haver op de akker
> van buiten glanzend en van binnen slecht.'

Het is in strijd met de wetsgeschiedenis van de anti-discriminatiebepalingen, opgenomen onder 137a t/m 137e Sr, waarbij de intentie om nu juist een **effectief optreden** tegen belediging, haatzaaien en discriminatie jegens bevolkingsgroepen op grond van hun religie, ras en godsdienst mogelijk te maken voorop staat, dat louter en alleen **verbale trucs**, en niet veeleer voor iedereen zichtbare intenties, beslissend zouden kunnen zijn voor het al dan niet onder het strafrechtelijk bereik van artikel 137c Sr vallen van bepaalde uitlatingen, die manifest tot oogmerk hebben 'een groep mensen (mede) wegens hun godsdienst' te beledigen.

XVII. Een door de Hoge Raad zonder onderbouwing gelaten proclamatie

Terug naar de manier waarop de Hoge Raad hier verder te werk gaat.
Alvorens het ingestelde cassatieberoep te honoreren en het zorgvuldige en evenwichtige oordeel van het hof te vernietigen overweegt de Hoge Raad, onder 2.6, dan tenslotte nog:

> "Het Hof heeft geoordeeld dat de verdachte zich met zijn poster met daarop de tekst 'Stop het gezwel dat Islam heet' onnodig grievend heeft uitgelaten over de Islam. Het Hof heeft daaraan de gevolgtrekking verbonden dat 'gezien de verbondenheid tussen de islam en haar gelovigen' deze uitlating reeds daardoor ook beledigend is voor 'die groep mensen die de Islam belijden'. Naar uit het voorgaande volgt, heeft het Hof aldus blijk gegeven van een te ruime - en dus onjuiste - opvatting omtrent de in art. 137c, eerste lid, Sr voorkomende uitdrukking 'een groep mensen wegens hun godsdienst'.

De Hoge Raad poneert hier iets dat hij in zijn arrest allerminst waar maakt. Dat het hof in het kader van diens uitspraak "een te ruime - en dus onjuiste" interpretatie zou hebben gegeven, wordt weliswaar door de Hoge Raad gesteld, maar volgt geenszins uit wat daartoe door de Hoge Raad wordt overwogen.

Met eenvoudigweg, onder het aanroepen van 'de beperkte werking van artikel 137c Sr', impliciet

verordonneren dat als zogenaamd (alleen) een godsdienst wordt beledigd, daarmee geen sprake zou kunnen zijn van een uitlating 'die onmiskenbaar betrekking heeft op een bepaalde groep mensen die door hun godsdienst wordt gekenmerkt', in de zin van artikel 137c Sr,

- en dit dan zelfs als het daarbij gaat een voor iedereen zichtbare intentie om daarmee **willens en wetens** nu juist (ook) de daarmee verbonden 'groep mensen vanwege hun godsdienst' te beledigen -,

zoals de Hoge Raad hier impliciet doet, waar hij, onder 2.5.2, overweegt:

"Gelet op de beperkte reikwijdte van art. 137c Sr die door de wetgever is beoogd, vereist deze bepaling dat de uitlating onmiskenbaar betrekking heeft op een bepaalde groep mensen die door hun godsdienst wordt gekenmerkt en zich daardoor onderscheidt van anderen",

komen we er niet.
En wordt aan het onderhavige artikel 137c Sr geen recht gedaan.

XVIII. Nadere manipulaties van de Hoge Raad bij diens oordeel

Dan voorts over deze uitspraak van de Hoge Raad nog dit.

Na dit al eerder te hebben gedaan, waar hij fragmenten uit de parlementaire geschiedenis aanroept voor conclusies die daaruit simpelweg niet zijn af te leiden, slaat de Hoge Raad opnieuw de weg van manipulatie in, waar hij, onder 2.5.2., spreekt van

"De enkele omstandigheid dat grievende uitlatingen over een godsdienst ook de aanhangers van die godsdienst krenken..",

als zijnde:

" niet voldoende om die uitlatingen te kunnen gelijkstellen met uitlatingen over die aanhangers, dus over een groep mensen wegens hun godsdienst in de zin van art. 137c Sr." (beklemtoning toegevoegd)

Hierop dient als volgt te worden gereageerd.

"De enkele omstandigheid" wellicht niet, nee.
Maar dat is hier ook niet aan de orde. Het hof overweegt allerminst dat "de enkele omstandigheid" dat hier grievende uitlatingen worden gedaan over een godsdienst, die ook voor de aanhangers van die godsdienst beledigend zijn, noodzakelijkerwijs tot het oordeel zou moeten lijden dat artikel 137c toepasselijk zou zijn. Het hof komt, via een casuïstische benadering, tot zijn oordeel. Een constateert dat in dit geval, gelet op de concrete feiten en omstandigheden die hier bij de beoordeling van de zaak dienen te worden betrokken, de betrokken uitlating binnen het bereik van artikel 137c Sr valt.

Niets omtrent de aldus door het hof in beschouwing genomen specifieke feiten en omstandigheden wordt door de Hoge Raad in overweging genomen, laat staan dus weerlegd.
Het feit dat het hof zijn oordeel hier niet baseert op de hierboven genoemde "enkele omstandigheid" wordt door de Hoge Raad aldus op manipulatieve wijze genegeerd.

XIX. Een nieuw leerstuk van de Hoge Raad, maar dan wél alleen 'algemeen geldend' zover het moslims betreft

Het lijkt erop dat de Hoge Raad deze laatstbedoelde overweging in zijn arrest heeft ingebouwd teneinde hier, in brede zin, een nieuw leerstuk te kunnen vestigen, luidende:

> 'Wordt de weg van - zogenaamd - alleen belediging van een godsdienst ingeslagen om aldus uitlatingen te doen die zonder meer beledigend zijn voor de groep mensen die deze godsdienst dragen, ja is het daarbij zelfs **de uitgesproken bedoeling** om zich aldus beledigend uit te laten over deze groep van mensen, dan is het inroepen van de bescherming van artikel 137c daartegen tevergeefs.'

Een nieuw leerstuk, althans voor zover het daarbij gaat om de niet aflatende stroom van beledigingen jegens met name **de Islam**, en daarmee impliciet **jegens moslims**, die in ons land dag in dag uit doorgaat.
Voor het geval dat hetzelfde ooit nog eens geflikt zou worden jegens, bijvoorbeeld, het Jodendom en daarmee jegens joden, houdt de Hoge Raad dan nog een klein achterdeurtje open. Want dan kan altijd nog worden geroepen dat er meer aan de hand is dan alleen

> "..de enkele omstandigheid dat grievende uitlatingen over een godsdienst ook de aanhangers van die godsdienst krenken."

Dán kan alsnog worden aangevoerd dat er meer achter steekt. Dat er meer feiten en omstandigheden bij de beoordeling moeten worden betrokken. Die hier tot een **àndere** uitkomst zouden moeten leiden.

Een andere uitkomst dan in casu, nu het hier enkel om de Islam en moslims gaat. Waarbij gerust van elke feitelijkheid en maatschappelijke omstandigheid bij de beoordeling van de zaak kan worden geabstraheerd. Zodat daarbij enkel het concept overblijft dat "de enkele omstandigheid" omtrent de feitelijke uitwerking van dit soort grievende uitlatingen over wat dan wordt aangeduid als 'de Islam' niet voldoende is om daarmee zelfs maar binnen het bereik van artikel 137c Sr te komen.

XX. Willens en wetens een vrijbrief van de Hoge Raad voor systematische belediging van moslims over de boeg van 'Islamkritiek'

Voor iedereen is dus duidelijk wat de Hoge Raad wil.
Een absolute vrijbrief voor iedereen in Nederland om, over de boeg van belediging van zogenaamd 'de Islam', onverdroten voort te gaan met het manifeste oogmerk om, met behulp van deze flauwe bocht, moslims onophoudelijk en zo grof mogelijk te beledigen. Dit met het achter de hand houden

van een juridische stoplap, mocht men op het idee komen om hier te lande ooit nog eens datzelfde te flikken jegens, bijvoorbeeld, het Jodendom en de joden.

Met integere rechtspraak heeft dit alles niets van doen.
De Hoge Raad werkt op die manier mee aan de wig die in onze samenleving wordt gedreven. Willens en wetens en misschien zelfs wel doelbewust.

XI. Naar een nieuw beoordelingskader - los van de fictie van 'religiekritiek'

Tot dusver is, althans waar het ging om een van stap-tot-stap analyse van het onderhavige arrest van het Hoge Raad, in belangrijke mate is meegegaan met de hier door de Hoge Raad gehanteerde fictie dat als het de hier in het geding zijnde uitlating "Stop het gezwel dat Islam heet" betreft, die uiting dan enkel en alleen tegen de islam **als religie** zou zijn gericht. Zodat het hier als het ware een soort 'religiekritiek' van de afzender van deze oproep zou betreffen.

Een soort 'religiekritiek', die dan vervolgens aan het recht van vrije meningsuiting getoetst zou dienen te worden. Met de vraag wat hier de doorslag zou moeten geven: het eventuele beledigende karakter waarvan bij deze zogenaamde 'religiekritiek' sprake zou zijn, dan wel het recht van vrije meningsuiting, ook als die 'religiekritiek' als beledigend wordt ervaren.

Het wordt dan nu tijd om dit sjabloon als zodanig voor het voetlicht te brengen en voor eens en altijd te verwerpen.

XXII. Wat met name extreem-rechts bedoelt met zoiets als "Stop het gezwel dat Islam heet"

Want natuurlijk is het volstrekte flauwekul

> - en iedereen in Nederland, behalve de Hoge Raad, weet en begrijpt dat ook drommels goed -

dat als een lid van een voormalige extreem-rechtse organisatie als de Nationale Alliantie de uitlating doet "Stop het gezwel dat de Islam heet", daarmee alleen de Islam als religie zou worden bedoeld. Zoals de Hoge Raad hier maar even voor het gemak meent tot uitgangspunt te kunnen nemen

> - het gemak dan om de zaak eenvoudig als strafrechtelijk irrelevant te kunnen afdoen -.

Want wat dan immers, als zo'n extreem-rechts figuur een dergelijke uitlating doet, hiermee zonder meer wordt bedoeld, is 'de Islam' als veel breder fenomeen dan enkel als godsdienst, en wel in elk geval ook als maatschappelijk, cultureel, etnisch en demografisch verschijnsel.
Al deze noties vinden immers hun overkapping onder het paraplu-begrip Islam.

Wordt dan ook - en dit nog des te meer evident als dit wordt geroepen door een vertegenwoordiger van extreem-rechts - de uitlating gedaan: "Stop het gezwel dat Islam heet", dan wordt daarmee zeker niet alleen, of zelfs maar op de eerste plaats, opgeroepen om, als ware het "een gezwel", de islam als godsdienst te 'stoppen'. Maar evenzeer om, veel breder, vooral ook de

islam als maatschappelijk, cultureel, etnisch en demografisch verschijnsel, als betrof het hier "een gezwel", te 'stoppen'.

De terminologie 'de Islam' wordt - en dit bepaald niet alleen in het spraakgebruik van extreem-rechts - dan ook in het normale spraakgebruik doorlopend en maatschappijbreed gebezigd als een **pars pro toto** voor alles wat daarmee in verband wordt gebracht: de Islam als religie, als cultuur, als gemeenschap, als etnische indentiteit, etc., dit laatste dan langs de weg van gemeenschappelijke noemer voor bepaalde gezamenlijke bevolkingsgroepen, en wel burgers van Turkse en Marokkaanse afkomst, die in overgrote meerderheid moslim zijn en tegelijk ook de overgrote meerderheid van de Nederlandse moslims vormen.

Als dan ook 'de Islam' als zodanig wordt genoemd, dan is daarmee meestal niet eens allereerst, laat staan uitsluitend, - en zeker niet als dit vanuit extreem-rechtse hoek gebeurt - sprake van 'de Islam' als religie. Maar veeleer van de Islam als **pars pro toto** in de hierboven aangeduide zin.

Wordt dan ook, zoals in het onderhavige geval, vanuit extreem-rechtse kring, bij geschrifte de oproep gedaan: "Stop het gzwel dat Islam heet", dan gaat het derhalve zeker niet uitsluitend en ook niet in de eerste plaats, om het stoppen van de Islam als ware het een "godsdienstig gezwel", maar met name ook als ware het een "maatschappelijk, cultureel, etnisch en demografisch gezwel".

Ook moslims zijn vanzelfsprekend bekend met deze lading die het begrip 'Islam' als pars pro toto in het spraakgebruik heeft.
Dit betekent dan dat, als de Hoge Raad onder 2.5.1. impliciet en tussen de regels door vaststelt dat, als het gaat om een beledigende uitlating over de islam als zou die "een gezwel" vormen dat 'gestopt' zou moeten worden, daarmee sprake zou zijn van een belediging

> "op zo'n wijze dat de aanhangers van die godsdienst daardoor in hun godsdienstige gevoelens worden gekrenkt"
> (beklemtoning toegevoegd),

door de Hoge Raad met dit laatste maar een deel van het beledigingaspect wordt weergegeven en onderschreven, die moslims hier, als gevolg van deze uiting ondervinden.

XXIII. De omvang van de beledigende lading van een uiting als "Stop het gezwel dat Islam heet"

Hier is dan immers niet alleen sprake van een belediging in hun godsdienstige gevoelens, zoals de Hoge Raad het doet voorkomen, maar evenzeer in hun gevoelens omtrent hun culturele identiteit, hun gevoelens omtrent hun etnische identeit en hun gevoelens als deelnemers aan de samenleving.

Het beledigingsaspect, zoals het hier dan ook valselijk door de Hoge Raad wordt voorgesteld, gaat dan ook veel verder en veel dieper dan alleen een belediging in, uitsluitend, hun godsdienstige gevoelens. Zij worden door de onderhavige uitlating "Stop het gezwel dat Islam heet" evenzeer gekwetst hun diepste gevoelens als mens, met een culturele en etnische identiteit, en als deelnemers in de samenleving.

Deze factoren worden in het arrest van de Hoge Raad valselijk verduisterd, maar geven nochtans aan de hier ook aan de orde zijnde belediging voor de betrokken bevolkingsgroep, de moslims in den lande, een extra dimensie en maken die des te ernstiger en zwaarwegender, nu het hier dus om veel meer gaat dan uitsluitend belediging in hun religieuze gevoelens.

XXIV. Vervalsing door de Hoge Raad van het beoordelingskader

Door de manipulatie die de Hoge Raad hier bedrijft door net te doen alsof, als het gaat om de oproep bij geschrifte "Stop het gezwel dat Islam heet", hiermee uitsluitend een soortement van 'religiekritiek' zou worden bedreven en hiermee uitsluitend zou worden opgeroepen tot het afstoppen van de islam als godsdienst, en door net te doen alsof moslims daardoor uitsluitend en alleen in hun religieuze gevoelens zouden worden beledigd, in plaats van ook hun diepste gevoelens als mens, als dragers van een een bepaalde etnische en culturele identiteit en in hun identiteit als deelnemers in de samenleving, slaagt de Hoge Raad erin het beoordelingskader hier schromelijk te vervalsen.

En slaagt de Hoge Raad er aldus evenzeer in zich op die wijze valselijk te voorzien van een beoordelingskader dat het de Hoge Raad gemakkelijker maakt om de betrokken uitlating strafrechtelijk uit de wind te zetten.

XXV. Opzettelijkheid bij de Hoge Raad

Een uitkomst waar de Hoge Raad kennelijk op voorhand al op uit is geweest.

Ook de Hoge Raad weet immers zeer wel dat 'de Islam' in het normale spraakgebruik voor veel meer staat dan alleen een religie. Maar doet hier net alsof hem dat onbekend zou zijn, dan wel dat daarmee door hem bij de beoordeling geen rekening zou behoeven te worden gehouden.
Dat kan alleen maar wijze op kwade trouw bij de Hoge Raad.

XXVI. Extreem-rechtse websites: wat daar onder 'de Islam' wordt verstaan, als "gezwel" dat 'gestopt' zou moeten worden

Wat met name door extreem-rechts onder 'de Islam' wordt verstaan, daarvan zijn in een oogwenk talloze voorbeelden te vinden voor iedereen die ook maar even de moeite neemt om een blik te slaan op de talrijke sites van extreem-rechtse huize die in dit verband in omloop zijn.
Zonder dat het OM ook maar enige aanstalte maakt om tegen bepaalde inhoud daarvan op te treden.

Ook de Nationale Alliantie (NA), uit de boezem waarvan de onderhavige poster afkomstig was, vormde zo'n extreem-rechtse organisatie, die van 2003 tot 2007 bestaan heeft.
Uit Wikipedia valt in dit verband te ontlenen dat de Nationale Alliantie zich zowel keerde tegen de Islam, als zich sterk maakte voor de uitzetting van "allochtonen die zich niet willen aanpassen". De Rotterdamse Anti Discriminatie Raad (RADAR) deed in augustus 2005 aangifte tegen de partij wegens antisemitische uitlatingen op diens website. In het introductiepamflet dat na de oprichting

van de partij werd uitgegeven stond opgenomen dat "er niet zal worden samengewerkt met joden of moslims". Wegens publicatie van antisemitische uitlatingen op de site werd uiteindelijk tegen de partijleider Jan Teijn in augustus 2007 strafrechtelijke vervolging ingesteld. Het NA werd voorts in verband gebracht met een groep Belgische militairen en personen van rechts-extremistische signatuur, die in september 2007 werden opgepakt in verband met het plan om aanslagen te plegen met het oogmerk de Belgische Staat te ontwrichten. Later bleek dat leden van de NA betrokken waren bij schietoefeningen die in een kazerne in het Belgische Leopoldsburg werden gehouden door Bloed, Bodem, Eer en Trouw en bij een paramilitair trainingskamp in de bossen bij het Belgische Spa.
Toen het OM in augustus 2007 uiteindelijk vervolging instelde tegen de voorzitter van deze organisatie werd de partij opgeheven.

Natuurlijk is het absurd om een uitlating uit de hoek van zo'n organisatie als "Verbied het gezwel dat Islam heet" te interpreteren als louter gericht tegen de Islam als godsdienst, zoals de Hoge Raad niettemin doet. Want uiteraard is zo'n uitlating uit een dergelijke hoek dan, behalve gericht tegen de Islam als religie, ook gericht tegen alles en iedereen waarvoor het begrip 'Islam' staat. En is zo'n uitlating dan ook onmiskenbaar tevens geadresseerd aan alle moslims.

Men hoeft maar een snelle blik te slaan op een van de talrijke sites van extreem-rechtse signatuur, om daarvan meteen karrevrachten aan voorbeelden in handen te krijgen.

Zoals bijvoorbeeld ook op de site van Geert Wilders.
Dit sujet dat door mede-politici en de media unaniem als een volkomen normaal, aanvaardbaar en respectabel politicus en mens wordt voorgesteld en behandeld.
Luister naar wat dit respectabele personage aan respectabel te achten uitingen op zijn website publiceert. De extreem-rechtse Nationale Alliantie zou er zijn vingers bij afgelikt hebben.

Om daar nu maar eens even enkele fragmenten uit te lichten, eerst een stuk gepubliceerd onder de titel:

> ***"De islam is een nazi-ideologie. Mag de moslim daarop persoonlijk aangesproken worden?"***

In dat stuk wordt het zogenaamde "fascistische karakter" van 'de Islam' aan de orde gesteld vanuit het perspectief of dit al dan niet individuele moslims kan worden aangerekend. De vanuit extreem-rechtse hoek te verwachten uitkomst van deze zogenaamde beschouwing is dan dat dit, onder voorbehoud, alleen wellicht mogelijk zou zijn als de betrokken moslims niet alleen hun religie, maar ook alle, 'welhaast genetische' ballast van zich af zouden schudden, die hen als gevolg van het al eeuwen lang moslim zijn van hun voorouders aankleeft.

Volgens de Hoge Raad is een dergelijk exposé dus te beschouwen als onttrokken aan het verbod van belediging op voet van artikel 137c Sr. Want het is immers tegen 'de Islam' gericht. En daarmee dus enkel een soortement van 'religie-kritiek', niet gericht op belediging van een groep mensen op grond van hun godsdienst.

Of neem de ***"Column van de maand 2008"***, eveneens te vinden op de site van Wilders, getiteld:

"The future..brought the religion of 'rest'".

Waarin wordt aangegeven wat 'de Islam' is en waartoe die zal leiden:

> "Islam is niet zo zeer een religie of islamitische martelaarscult, maar het is een totalitair systeem: islam kent religeuze, juridische, politieke, economische en paramilitaire cellen. De religeuze cel dient als overkoepelende versluiering voor alle andere islamgerelateerde activiteiten."

Niet beledigend dus, een dergelijke uitlating, volgens onze Hoge Raad, in de zin van artikel 137c Sr. Want immers enkel gericht tegen 'de Islam'. En daarmee een stuk 'religie-kritiek'. De absurditeit van deze opvatting spreekt hier voor zichzelf.

Het stuk gaat dan als volgt verder:

> "Het proces van islamisering treedt in werking, zodra zich in een bepaalde streek in een bepaald land voldoende moslims hebben gevestigd, die vervolgens in opruiende termen (agitprop) zogenaamde 'religieuze rechten' opeisen. Echter, du moment dat politieke correcte overheden en multiculturele samenlevingen aan het eisenpakket van de zogeheten 'gematigde' moslims rechtsgeldigheid verlenen (namelijk dat ook zij zich mogen beroepen op 'religieuze rechten'), dan zijn ze verplicht de andere (militante) cellen binnen de islam voor lief te nemen en ze zo en zo in de democratische rechtsorde in te bedden.
>
> Hier een opsomming van de strategische en demografische agenda achter het islam imperialisme: Zo lang in een bepaald land, de moslimpopulatie schommelt onder of op de grens van 1%, is er (in de termen van Job Cohen) niets aan het handje! We kunnen zo'n groep beschouwen als een vredelievende minderheid, i.p.v. een manifeste dreiging voor de levensruimte van alle niet-moslims. In zekere zin verdient het zelfs de voorkeur deze minderheidsgroep in de media, documentaires e.d. af te schilderen als een "culturele verrijking".
>
> Verenigde Staten – moslim 1%
> Australië – moslim 1.5 %
> Canada – moslim 1.9 %
> China – moslim 1%-2%
> Italië – moslim 1.5%
> Noorwegen – moslim 1.8%
>
> Bereikt de moslimpopulatie een omvang van 2% tot 3% van de totale bevolking, dan beginnen ze hun jihadmissie en trachten andere etnische minderheidsgroepen tot de islam te bekeren en richten zij hun aandacht op moslimjongeren aan de rand van de samenleving (zoals moslimse veelplegers, criminelen, straatbendes en gedragsgestoorden) om ze voor de jihad te recruteren:
>
> Denemarken – moslim 20%
> Duitsland – moslim 3.7%
> Verenigd Koninkrijk – moslim 2.7%

Spanje – moslim 4%
Thailand -- moslim 4.6%

Vanaf 5% en hoger, wordt de ontregelende invloed van deze islamitische bekeringsfanaten groter. Al naar gelang de omvang van hun populatie groeit, zullen ze ijveren voor het introduceren van halalprodukten en bepaalde functies opeisen die alleen door moslims kunnen worden vervuld. Ze zullen de druk opvoeren en supermarkten ertoe dwingen halalprodukten in het assortiment op te nemen -- vergezeld van het automatische verwijt dat het fundamentele gelijkheidsbeginsel wordt geschaad, wanneer de wensen van moslims niet worden nageleefd:

Frankrijk -- moslim 8%
Philippijnen -- moslim 5%
Zweden -- moslim 5%
Zwitserland -- moslim 4.3%
Nederland -- moslim 5.5%
Trinidad & Tobago -- moslim 5.8%

Op dit punt aangeland, zullen ze alles in het werk stellen om de vigerende overheid te overtuigen, dat moslims het beste onder de shariawet 'gedijen'. Het ultieme doel van de islam is niet de wereld als zodanig tot de islam bekeren, maar het entameren en implementeren van de shariawetgeving over de gehele wereld.

Wanneer de moslimpopulatie groeit tot 10%, zal het antiwesterse gezagsvacuüm binnen de islamenclaves groeien - als middel van protest en pressie tegen hun vermeende sociaal-economische achterstandpositie (Parijs en banlieues; maar ook Amsterdam Slotervaart en het in de hens jagen van honderden auto's).

Elke activiteit die de islam kritisch tegen het licht houdt, wordt opgevat als een belediging van de islam en resulteert steevast in oproer, plundering vernieling, moord en doodslag (Amsterdam -- Theo van Gogh; Copenhagen -- Mohammed cartoons).

Nieuw-Guinea - moslim 10%
India – moslim 13.4%
Israël – moslim 16%
Kenia – moslim 10%
Rusland -- moslim 10-15%

Heeft de moslimpopulatie eenmaal een omvang van 20% bereikt, dan vinden islamitisch geïnspireerde aanslagen plaats, worden haat en tweespalt zaaiende demonstraties georganiseerd, jihad-milities geformeerd, uit naam van Allah de keel van deze en gene doorgesneden en kerken en synagogen aan de vlammenzee prijsgegeven:

Ethiopië – moslim 32.8%

Vanaf 40% treden er grootschalige slachtpartijen op, vinden stelselmatig terroristische aanslagen plaats en zaaien islammilities dood en verderf:

Bosnië – moslim 40%
Chaad – moslim 53.1%
Libanon – moslim 59.7%

Vanaf 60% moeten we er rekening mee houden, dat zonder (juridische) belemmeringen niet-moslims alsmede niet-gelovigen over de kling mogen worden gejaagd, sporadische etnische zuiveringen (Soedan – genocide) worden gehouden, en dat de Shariawet fungeert als mes op de keel; bijvoorbeeld om infidels te dwingen een aparte extra belasting te betalen.

Albanië - moslim 70%
Malaysië - moslim 60.4%
Qatar – moslim 77%
Soedan – moslim 70%

Boven de 80% zien we dat het geestelijke en culturele leven geheel en al in het teken staan van de mentale en militaire jihad. Dat de universele rechten van de mens op groteske wijze worden geschonden doordat zulke moslimstaten zich structureel schuldig maken aan etnische zuiveringen en genocide. Hier past dus andermaal een waarschuwing aan het adres van de politieke dhimmy'lite alsmede aan de mainstream media die zich wel zeer vrijpostig de 'luxe' van zelfcensuur permitteren: wie tolerant is tegenover intolerantie, wordt op den duur intolerant tegenover tolerantie!

Bangladesh – moslim 83%
Egypte – moslim 90%
Gaza – moslim 98.7 %
Indonesië – moslim 86.1%
Iran – moslim 98%
Irak – moslim 97%
Jordanië – moslim 92%
Marokko – moslim 92%
Pakistan – moslim 97%
Palestina – moslim 99%
Syrië – moslim 90%
Tajikistan – moslim 90%
Turkije – moslim 99.8%
Ver. Arabische Emiraten – moslim 96%

100% zal in het teken staan van 'Dar-es-Salaam' - het islamhuis van vrede - er is sprake van vrede omdat iedereen moslim is:

Afghanistan - moslim 100%
Saudi Arabië - moslim 100%
Somalië - moslim 100%
Yemen - moslim 100%

Maar zoals vaak, blijkt de praktijk weerbarstiger. Om hun bloeddorstigheid te lessen zullen moslims elkaar, vanwege de meest uiteenlopende redenen (van eerwraak tot sektarische rivaliteit) uiteindelijk zelfs onderling afslachten. Het vulgaire, verdorven en maanzieke karakter van de islam gaat hand in hand met een bijbehorende geloofspraktijk die, om de verknipte moslimziel te kunnen lijmen, zelf even vulgair, verdorven en maanziek moet zijn.

Een van de geïnterviewden voor dit onderzoek, Leon Uris, vat het islam imperialisme kernachtig samen: 'Nog voor mijn negende levensjaar, had ik de mores die aan de basis van de koranische oorlogsdoctrine ten grondslag liggen, volledig onder de knie. Het was ik tegen mijn broeder en ik tegen onze vader; mijn familie tegen mijn neven en de clan; mijn neven en de clan tegen de stam; de stam tegen de wereld - en wij alleen tegen de Kafir."

Om deze buitensporige hetze-praat verder een quasi-serieus karakter te geven wordt hier tenslotte verwezen naar "The World Fact Book 2007" van de CIA, waar dat allemaal in zou staan.

Nota Bene:

- "***Islam*** is niet zozeer een religieuze of islamitische martelaarscult, maar het is een totalitair systeem: islam kent religieuze, juridische, politieke, economische en paramilitaire cellen."

- "Hier een opsomming van de strategische en demografische agenda achter ***het islam imperialisme***."

- "Een van de geïnterviewden voor dit onderzoek, Leon Uris, vat ***het islam imperialisme*** kernachtig samen: 'Nog voor mijn negende levensjaar, had ik de mores die aan de basis van de koranische oorlogsdoctrine ten grondslag liggen, volledig onder de knie. Het was ik tegen mijn broeder en ik tegen onze vader; mijn familie tegen mijn neven en de clan; mijn neven en de clan tegen de stam; de stam tegen de wereld - en wij alleen tegen de Kafir."

Dát is dus wat door extreem-rechtse figuren onder het container-begrip 'de Islam' wordt verstaan, als zij het hebben over 'de islam' als "gezwel" dat 'gestopt' moet worden. Als dan ook een lid van de extreem-rechtse Nationale Alliantie, zoals in het onderhavige arrest van de Hoge Raad aan de orde was

> - en zoals ook door het hof in diens eerdere uitspraak terecht, in tegenstelling tot het volstrekte stilzwijgen daarover door de Hoge Raad, als factor van betekenis werd overwogen -

in een poster de oproep doet "Stop het gezwel dat Islam heet", dan bedoelt hij dat dus niet alleen, en zelfs niet primair, als kritiek op de Islam als godsdienst, maar bedoelt hij daarmee, voor heel Nederland overduidelijk, dat alles wat met de Islam te maken heeft, in de hierboven aangegeven zin, 'gestopt' zouden moeten worden. Eerst en voor al ook de moslims als dragers van al dit kwaad.

Wordt dan ook in de hierboven gebezigde beledigende en diskwalificerende aanduidingen over 'de Islam' gesproken, dan geldt dat dus automatisch niet alleen voor de Islam als godsdienst, maar ook voor alle moslims, die daarmee worden beledigd en gediskwalificeerd.

Overigens is eerder in dit referaat al gewezen op de logica van dit laatste, aangezien nu eenmaal 'de Islam' niet te stoppen valt zonder de dragers daarvan te stoppen. Een logica die reeds aanstonds voor heel Nederland evident is, behalve dan zogenaamd voor de Hoge Raad. Zodat alleen al om die reden voor elk rationeel mens het onmiddellijk helder is dat een uitlating als 'Stop het gezwel dat Islam heet' in elk geval ook direct tegen moslims als bevolkingsgroep is gericht.
Een waarheid als een koe, die de Hoge Raad in zijn infame arrest krampachtig buiten beeld houdt.

Laten we tenslotte nog maar eens een derde voorbeeld van de site van Geert Wilders plukken, dat iedereen daar binnen vijf minuten kan vinden. Als hij of zij niet al voor die tijd op die site van Wilders over nog beledigender of nog meer haat uitstralend uitlatingen is gestruikeld.

Zoals bijvoorbeeld het quasi-historische exposé over de expansie van de islam onder de titel:

"Hoe de de islam functioneerde, functioneert en zal functioneren."

Waaraan ondermeer in dit verband het volgende valt te ontlenen:

> "Europeanen zijn eraan gewend geraakt om niet te vragen hoe het komt dat de verschillende volkeren die de islam collectief, dus als volkeren, hebben aangenomen nu net achter elkaar de Arabieren, de Turken en de Mongolen waren, ten tijde van hun islamisering roofzuchtige Barbarenvolkeren. De voor de hand liggende vraag of de islam juist voor zulke volkeren aantrekkelijk zou zijn en waar dat aan zou kunnen liggen, geldt als niet serieus."

en:

> "Eeuwenlang bestond in de meeste islamitische landen het ritueel dat christenen en joden bij de aflevering van hun belastingen het hoofd moesten buigen en van de islamitische belastingbetalers een klap op hun achterhoofd kregen. Dit was slechts één onderdeel van een hele bundel bepalingen die tot doel hadden de dhimmi's er op ieder uur van de dag aan te herinneren dat zij minderwaardige mensen met minder rechten waren."

en:

> "Dhimmi's mochten zich niet verzetten tegen overvallen van moslims (..) met stenen naar hen te gooien was een geliefd kinderspel. Zelfs zelfverdediging was voorhen verboden: dhimmi's waren verplicht om zich eerder te laten doodslaan dan de hand tegen een moslim op te heffen.

en:

> "Op veel plaatsen was het bovendien gebruikelijk dat ze bepaalde plekken, steden, stadsdelen niet mochten betreden, maar beperkt waren tot hun eigen wijken (..) Men ziet dat het gebod van sociale afscherming heel consequent in de praktijk werd gebracht, tot een vroeg systeem van apartheid.
>
> Er werd streng op gelet dat ze zich niet als moslims konden voordoen om de voorschriften

te ontlopen. De gele vlek als herkenningsteken voor joden is waarschijnlijk een islamitische uitvinding."

Met andere woorden:

- ***de islam*** is met name aantrekkelijk voor barbaarse volkeren, waarbij geldt: hoe barbaarser, hoe aantrekkelijker;
- ***de islam*** staat uitsluitend voor absolute vernedering van niet-moslims;
- ***de islam*** was de eerste uitvinder van de apartheid;
- ***de islam*** was waarschijnlijk ook de uitvinder van zoiets als de jodenster.

En dat gaat dan, bladzijde aan bladzijde, zo door.

XXVII. Nogmaals 'de Islam' als pars pro toto voor alle slechts in de wereld, de moslims als dragers daarvan wel in de eerste plaats

Ook hier wordt weer duidelijk wat voor een torenhoge lading zogenaamde kritiek op 'de Islam' in de samenleving in feite heeft gekregen. Een lading, die het kader van godsdienstkritiek ver overschrijdt. 'De islam' staat dan voor alles wat slecht is. Zodat daarmee automatisch alle belijders van de islam staan voor alles wat slecht is.

Met als onontkoombare uitkomst dat, bij een beledigende uitlatingen over 'de Islam', als zijnde "een gezwel" dat 'gestopt' moet worden, moslims niet alleen "in hun religieuze gevoelens worden gekrenkt", zoals de Hoge Raad in het onderhavige arrest, volledig los van de werkelijkheid, overweegt. Maar dat daarmee moslims, en dit dan ieder voor zich in persoon, als dragers van 'de Islam', opgescheept worden met zo'n beetje alle slechts dat de wereld heeft voortgebracht. Dat dan automatisch voor hun rekening komt. Als bevolkingsgroep.

Zij zijn daarmee dan onderdeel van dat "gezwel" dat 'gestopt' moet worden. Zodat zij met deze uitlating niet alleen worden beledigd "in hun religieuze gevoelens", zoals de Hoge Raad het valselijk voorstelt, maar daarmee uiteindelijk volledig worden gediskwalificeerd <u>als mens</u>.

XXVIII. Het aspect haatzaaien bij uitlatingen als de onderhavige al eerder door het OM verduisterd en daarmee aan rechterlijke toetsing onttrokken

Dit alles leidt dan naar het volgende aspect.

Het gaat bij uitlatingen van extreem-rechts als "Stop het gezwel dat Islam heet" allang niet meer alleen om 'beledigende uitlatingen over een groep mensen vanwege hun godsdienst' in de zin van artikel 137c Sr, maar ook om het openlijk zaaien van haat tegen deze bevolkingsgroep in de zin van artikel 137d Sr.

Dat een eventueel oordeel over dit aspect haatzaaien in het kader van de onderhavige uitlating aan rechter, en daarmee uiteindelijk ook aan de Hoge Raad, onttrokken is gebleven, valt op de eerste plaats aan het OM toe te rekenen.

Het OM heeft immers opzettelijk verzuimd om het zaaien van haat in de zin van artikel 137d Sr in het onderhavige geval mede tenlaste te leggen.

Dat het OM dit achterwege heeft gelaten, is vanuit diens opstelling niet meer dan begrijpelijk. Zoals al in eerdere kritieken op de opstelling van het OM inzake het schenden van de anti-discriminatiebepalingen jegens moslims en niet-westerse allochtonen door mij is aangegeven, is het OM enerzijds van mening dat, wat er ook over moslims en niet-westerse allochtonen gezegd wordt, van haatzaaien en aanzetten tot discriminatie daarbij nimmer kan worden gesproken, terwijl anderzijds het OM zich op dit vlak eveneens muisstil pleegt te houden in de hoop, als machtsinstituut, uit een verdere polarisatie van de maatschappij als machtsinstituut garen te kunnen kunnen spinnen. Dit in de vorm van het zich toeëigenen van meer en verdergaande bevoegheden.

Ik verwijs hiervoor naar mijn eerdere referaat over de jarenlange **opzettelijke** weigering van het OM om ook maar een stap te zetten inzake reeksen van klachten tegen uitlatingen van Wilders. Totdat de druk op het OM hier uiteindelijk onhoudbaar werd. En het daarop volgende besluit om van vervolging af te zien. Dit onder de titel:

"Het Schandaal van Nederland - juni 2008: De uitverkoop van de mensenrechten van bijna 1 miljoen burgers in Nederland door het Openbaar Ministerie"

Nochtans had, als de Hoge Raad werkelijk enige bekommernis zou hebben over de wig die in onze samenleving wordt gedreven, het hier op de weg van de Hoge Raad gelegen om er in elk geval aan te refereren dat het niet in stelling brengen van dit artikel 137d Sr voor wat betreft de onderhavige casus vraagtekens zou kunnen oproepen.

XXIX. Gerechtvaardigde vrees voor verdere manipulaties van het OM in het kader van diens onwil om haatzaaien en aanzetten tot discriminatie tegen moslims en burgers van Turkse en Marokkanse afkomst te vervolgen

Met angst kunnen wat dit betreft de mogelijke toekomstige manipulaties van het OM afgewacht worden als het erom gaat, gedwongen, uiteindelijk vervolging tegen Wilders in te stellen. Wie of wat zou het OM ervan kunnen weerhouden om ook daar straks met een uiterst slappe en slecht onderbouwde tenlastelegging te komen? Die eventueel zal nopen tot vrijspraak of ontslag van rechtsvervolging. Wie zal een uiterst onwillig OM ervan afhouden om op die manier vrindje Wilders ter wille te zijn?

Gelet op de onderhavige ervaringen met de Hoge Raad valt uiteindelijk van die rechterlijke zijde in dat opzicht in elk geval niets te verwachten! Als een vervolging van Wilders al ooit tot dat niveau zou reiken. Want wie zal het OM dwingen om, als het eerder, op basis van zo'n rammelende tenlastelegging, tot vrijspraak zou komen, daartegen zelfs maar beroep in te stellen?

Het OM zal dan tevreden achterover leunen. Onder het motto: "de rechter heeft gesproken". Met

als gedachte in het achterhoofd: 'de maatschappelijke ontwrichting in Nederland, waaruit we als machtsinstitutie garen kunnen spinnen, kan gelukkig worden voortgezet'.

De onderhavige uitspraak van de Hoge Raad is hier intussen alleen maar koren op de molen van die krachten in de samenleving die een verdere polarisatie willen bevorderen.

XXX. De deur voor kwaadwilligen door de Hoge Raad wagenwijd opengezet

Met deze falikante uitspraak van de Hoge Raad wordt immers, onder het mom dat religie-kritiek mogelijk moet zijn, wagenwijd de deur opengezet voor kwaadwilligen, die zich er met hart en ziel aan overgeven de islam, en daarmee de moslims als bevolkingsgroep, hier te lande, dag in dag uit met beledigingen te belagen, hen als bevolkingsgroep te diskwalificeren en in de verdomhoek te plaatsen, en aldus de samenleving te ontwrichten.

Aan moslims, en daarmee aan allochtonen van mediterrane afkomst - immers enerzijds in meerderheid moslims en anderzijds de grote meerderheid van moslims uitmakend - wordt met deze ingreep door de Hoge Raad de toegang tot artikel 137c Sr voortaan grotendeels ontzegd.

Want voor iedereen is nu, met dit arrest van de Hoge Raad bij de hand, glashelder hoe kinderlijk eenvoudig het wettelijk verbod om moslims, als bevolkingsgroep, hartgrondig en stelselmatig en te beledigen en te diskwalificeren, zich laat omzeilen: en wel door, in plaats van over 'moslims', en burgers van Turkse en Marokkaanse komaf, simpelweg te praten over 'de Islam'. Die dan vervolgens die stroom van negatieve kwalificaties over zich krijgt uitgestort. Terwijl iedereen in Nederland zich dan ogenblikkelijk realiseert dat daarmee dan niet zo zeer, en zelfs niet op de eerste plaats, de Islam als godsdienst wordt aangevallen, maar dat 'de Islam' dan gebezigd wordt als **pars pro toto** voor alle slechts dat op die manier met moslims in het algemeen en met burgers van Turkse en Marokkaanse afkomst in het bijzonder in verband kan worden gebracht. En waarbij die beweerdelijke 'slechtheid' van hun religie maar een onderdeel daarvan vormt.

Het meest schandelijke aspect van het onderhavige arrest is dan ook niet de inhoud **an sich** van dit arrest. Maar het feit dat deze volkomen doorzichtige truc

> - de truc dus om zogenaamd (alleen) 'de Islam' in beledigingen en diskwalifcaties op de korrel te nemen, terwijl zelfs een kind beseft dat daarmee alles wat hier te lande met moslims en burgers van Turkse en Marokkaanse afkomst samenhangt bedoeld wordt -

door de Hoge Raad - en daarmee door de hoogste Nederlandse rechter - wordt gehonoreerd.

Ook Wilders roept, zoals iedereen weet, steeds brutaalweg dat hij niks tegen moslims heeft, maar alleen iets tegen de Islam. Terwijl hij, steeds als hij dit roept, daarbij een vage grimas van leedvermaak niet kan onderdrukken. Want intussen heeft hij, in alle openheid, een karrevracht van discriminatoire en haatzaaiende maatregelen tegen moslims paraat liggen.

Die vage grimas van Wilders moet, bij kennisname van dit arrest van de Hoge Raad, zijn uitgegroeid tot een brede en openlijke grijns, nu ook hij, aan de hand van dit arrest, heeft kunnen vaststellen dat de Hoge Raad bereid is dergelijke misleidende trucs voluit te slikken en te

honoreren. En dat de Hoge Raad dus bereid is om, zogenaamd, alleen de Januskop te zien, die door Wilders en zijn soortgenoten de rechter wordt toegewend: de kop die zich zogenaamd alleen tegen 'de Islam' keert. Terwijl het grote publiek intussen een heel andere kop voor ogen heeft: de kop die zich dreigend keert tegen alles wat met moslims en niet-westerse allochtonen van mediterrane afkomst te maken heeft.

XXXI. Opzettelijke deprivatie van rechtsbescherming door de Hoge Raad jegens 1 miljoen medeburgers - de Hoge Raad als gevaar voor de rechtsorde

Er zijn hier maar twee mogelijkheden. **Of** de Hoge Raad laat zich door Wilders-adepten - hier met name dan door de soortgenoot van Wilders die in dit arrest aan het woord was - voor de gek houden. En dan is deze Hoge Raad verstandelijk van een volstrekt larmoyant niveau. **Of** de Hoge Raad kiest er bewust voor die maatschappelijke krachten, die zich tot dagtaak hebben gesteld om de moslims en niet-westerse allochtonen van mediterrane afkomst niet aflatend te beledigen, te diskwalificeren en met openlijk aanzetten tot haat en discriminatie te lijf te gaan, volledig vrij baan te geven. Als ze tenminste het benul opbrengen om het zo in te kleden dat zij zich zogenaamd tegen 'de Islam' keren.

Aannemende dat de Hoge Raad niet gek is, blijft hier alleen de tweede optie over. De Hoge Raad voegt zich in dit arrest **willens en wetens** naar die krachten, die uit zijn op een permanente hetze tegen alles wat met moslims en burgers van niet-westerse mediterrane afkomst te maken heeft, een en ander onder de manifeste leugen dat zij zich alleen tegen 'de Islam' als godsdienst zouden keren, bij wijze van een soortement 'religiekritiek'.

De conclusie is dan ook onontkoombaar. Dit arrest maakt duidelijk dat de Hoge Raad openlijk heult met deze maatschappij-ontwrichtende krachten.
Daarmee vormt de Hoge Raad zelf een bedreiging voor de rechtsorde.

Middels dit arrest wordt aan ongeveer 1 miljoen mensen hier te lande de rechtsbescherming die artikel 137c Sr ook aan moslims en niet-westerse allochtonen van mediterrane afkomst beoogt te bieden, door de Hoge Raad ontzegd. Als de manifest tot hen, als bevolkingsgroep, gerichte constante stroom van beledigingen en diskwalificaties maar wordt verhuld op de manier waarop ook Wilders dat, althans in diens eigen voorstelling van zaken, pleegt te doen. Namelijk vanuit de even doorzichtige als zouteloze smoes dat aldus, bij wijze van een soort 'religie-kritiek', 'de Islam' wordt aangepakt.

XXXII. De koers van de Hoge Raad: een rechterlijke terugtocht uit essentiële onderdelen van het publieke domein

Ook dit arrest is daarmee een manifestatie van de in het laatste decennium manifest geworden tendens waarbij de Nederlandse rechter door de Hoge Raad op een koers wordt gezet om zich terug te trekken uit essentiële onderdelen van het publieke domein. Ten gunste van het vrije spel van maatschappelijke krachten. Waarbij wat op rechtsbescherming aanspraak heeft wordt prijsgegeven aan dat vrije spel van krachten. Zoals hier de rechtbescherming die artikel 137c Sr heeft te bieden, door de Hoge Raad wordt prijsgegeven. Tenminste als het gaat om de bevolkingsgroep van

bijna 1 miljoen medeburgers hier te lande, die moslim zijn.

Hun recht op bescherming tegen een constante stroom van beledigingen en hetze-uitingen wordt daarbij opgeofferd aan een volkomen verwrongen waanvoorstelling van wat dan wordt betiteld als 'vrijheid van meningsuiting'.

XXXIII. Eerdere uitingen van de door de Hoge Raad ingezette koers op rechterlijke terugtocht uit essentiële onderdelen van het publieke domein

Ook in een aantal andere opzichten werd de Nederlandse rechter door de Hoge Raad al eerder op een koers gezet van een terugtocht uit het publieke domein, daar waar rechtsbescherming een gebiedende eis vormt. Zoals toen de Hoge Raad bepaalde dat de rechter niets te zeggen zou hebben over het wel of niet deelnemen aan een oorlog, volkenrechtelijk rechtmatig of niet, door de Nederlandse Staat (HR 29 november 2002, C01/027HR - Danikovic c.s/Staat) . Of toen de Hoge Raad verordonneerde dat de Nederlandse Staat alle recht van de wereld zou hebben om, zonder enige mogelijkheid tot rechterlijke tussenkomst, zelf uit te maken of en wanneer hij eventueel medewerking zou verlenen aan het daadwerkelijk gebruik van kernwapens als massavernietigingswapens, desnoods zelfs rechtstreeks tegen steden (HR 21 december 2001, NJ 2002, 217 - Vereniging van Juristen voor de Vrede c.s./Staat) Dan wel toen de Hoge Raad de Nederlandse ministers een vrijbrief gaf om zich eventueel schuldig te maken aan het leiding geven of het zich medeplichtig maken aan misdadige oorlogvoering en het schenden van het internationale humanitaire recht, zaken waarvoor we hier te lande tribunalen als het Joegoslavië Tribunaal en het Internationaal Strafhof in gereedheid houden om, in geval regeringsvertegenwoordigers van andere staten zich daaraan schuldig maken, te kunnen overgaan tot hun berechting. Dit toen de Hoge Raad onze eigen ministers voor zulke schendingen van dwingendrechtelijke internationale rechtsregels bij arrest een hoge mate van immuniteit van strafvervolging verleende (HR 19 oktober 2007, rek.nr. R07/019HR - Van Melle c.s./Donner & Verdonk).

XXXIV. De rol van de Hoge Raad in de Tweede Wereldoorlog: een herhaling van zetten

Gedurende de Tweede Wereldoorlog vertoonde de Hoge Raad zo'n zelfde terugtocht uit het publieke domein. De Hoge Raad weigerde toen op te treden tegen maatregelen van de bezetter, waaronder dus ook tegen maatregelen gericht tegen de Joden.
Dit onder het hier herkenbare argument dat het recht onvoldoende aanknopingspunten zou bieden voor een rechterlijk optreden tegen de wetten en decreten van de bezetter. Zoals de Hoge Raad dit toen, in het beruchte Toetsingsarrest (HR 12 januari 1942, NJ 1942, 271), vaststelde.

Vanwege die houding werd de voltallige Hoge Raad na de Tweede Wereldoorlog gezuiverd. En ook nu faalt de Hoge Raad weer als het erom gaat thans in de tang genomen minderheidsgroepen de hen toekomende rechtsbescherming te bieden. Onder hetzelfde motto als toen, namelijk dat het recht daartoe onvoldoende aanknopingspunten zou bieden.

Na het afschuwelijke in gebreke blijven van de Hoge Raad gedurende de Tweede Wereldoorlog, lijken de lessen die daarmee werden geleerd inmiddels alweer geheel vergeten. Opnieuw wordt naakte misdadigheid met een grootschalige maatschappelijke impact door de Hoge Raad als buiten het bereik van het recht voorgesteld. Op een toenemend aantal fronten.

Dit alles heeft zich de afgelopen jaren in hoog tempo voltrokken. Zodat de vraag rijst: "Wie stopt het gezwel dat Hoge Raad heet?". Of minder heftig gesteld, maar wel even indringend bedoeld: "Wie bewaakt hier de bewakers van onze rechtsstaat?"

mr. L.P.H. Brandligt

april 2009

INHOUD

I. Inleiding en samenvatting

II. Al of niet opzettelijk toegepaste verbale patronen bij het uiten van beledigingen jegens moslims

III. Gespeeld onbegrip van de Hoge Raad

IV. Honorering door de Hoge Raad van op belediging van moslims gerichte kunstgrepen

V. De essentie van het arrest: beledigingen die 'de Islam' adresseren vallen buiten het bereik van artikel 137c Sr

VI. Het weloverwogen oordeel van het hof

VII. De kernoverwegingen van de Hoge Raad ter vernietiging van het oordeel van het hof

VIII. Constructie door de Hoge Raad van een beslissend onderscheid tussen een zich beledigend uitlaten over een groep mensen vanwege hun godsdienst en een zich beledigend uitlaten over een godsdienst met de vooropgezette bedoeling om daarmee een groep mensen vanwege hun godsdienst te beledigen

IX. Meer geconcretiseerd: de uiting "Stop het gezwel dat Islam heet", kan niet beledigend worden geacht voor moslims in de zin van artikel 137c Sr, hoezeer zij zich daardoor ook beledigd voelen en hoezeer het dan met name zij zijn die gestopt moeten worden

X. Koketteren door de Hoge Raad met de parlementaire geschiedenis van artikel 137c Sr als nietszeggende exercitie

XI. De parlementaire geschienis leert dat de 'beperkte reikwijdte' van artikel 137c Sr 'm elders zit dan waar de Hoge Raad hem zoekt

XII. Door de Hoge Raad geconstrueerde schijntegenstellingen

XIII. In de onderhavige zaak geen 'felle kritiek op opvattingen en gedragingen van moslims' aan de orde - zinloosheid van overwegingen dienaangaande

XIV. De groep van moslims als geadresseerden - als 'het gezwel dat Islam heet' 'gestopt' moet worden, zijn zij het, als dragers van de islam, die gestopt moeten worden

XV. De noodzaak van een casuïstische benadering

XVI. 'De dorre wijsheid van de letterknecht'

XVII. Een door de Hoge Raad zonder onderbouwing gelaten proclamatie

XVIII. Nadere manipulaties van de Hoge Raad bij diens oordeel

XIX. Een nieuw leerstuk van de Hoge Raad, maar dan wél alleen 'algemeen geldend' zover het moslims betreft

XX. Willens en wetens een vrijbrief van de Hoge Raad voor systematische belediging van moslims over de boeg van 'Islamkritiek'

XXI. Naar een nieuw beoordelingskader - los van de fictie van 'religiekritiek'

XXII. Wat met name extreem-rechts bedoelt met zoiets als "Stop het gezwel dat Islam heet"

XXIII. De omvang van de beledigende lading van een uiting als "Stop het gezwel dat Islam heet"

XXIV. Vervalsing door de Hoge Raad van het beoordelingskader

XXV. Opzettelijkheid bij de Hoge Raad

XXVI. Extreem-rechtse websites: wat daar onder 'de Islam' wordt verstaan, als "gezwel" dat 'gestopt' zou moeten worden

XXVII. Nogmaals 'de Islam' als pars pro toto voor alle slechts in de wereld, de moslims als dragers daarvan wel in de eerste plaats

XXVIII. Het aspect haatzaaien bij uitlatingen als de onderhavige al eerder door het OM verduisterd en daarmee aan rechterlijke toetsing onttrokken

XXIX. Gerechtvaardigde vrees voor verdere manipulaties van het OM in het kader van diens onwil om haatzaaien en aanzetten tot discriminatie tegen moslims en burgers van Turkse en Marokkaanse afkomst te vervolgen

XXX. De deur voor kwaadwilligen door de Hoge Raad wagenwijd opengezet

XXXI. Opzettelijke deprivatie van rechtsbescherming door de Hoge Raad jegens 1 miljoen medeburgers - de Hoge Raad als gevaar voor de rechtsorde

XXXII. De koers van de Hoge Raad: een rechterlijke terugtocht uit essentiële onderdelen van het publieke domein

XXXIII. Eerdere uitingen van de door de Hoge Raad ingezette koers op rechterlijke terugtocht uit essentiële onderdelen van het publieke domein

XXXIV. De rol van de Hoge Raad in de Tweede Wereldoorlog: een herhaling van zetten

-------ooooooo------

"STOP HET GEZWEL DAT HOGE RAAD HEET"

I. Inleiding en samenvatting

Op 10 maart 2009 kwam de Hoge Raad tot een uitspraak die een verstikkende werking heeft als het gaat om inroepbaarheid van de beschermende werking van artikel 137c Sr door moslims tegen grootschalige campagne van systematische belediging van hen als groep in de samenleving, die nu al jaren in ons land voortwoekert.

Het betreft hier het arrest, opgenomen onder LJN: BF0655, waarvan de casus die hieraan ten grondslag ligt als volgt verliep:

Op of omstreeks 7 november 2004 hing X. te Valkenswaard, lid dan wel sympathisant van de toentertijd bestaande extreem-rechtse organisatie de Nationale Alliantie, een poster voor zijn raam met daarop onder meer de tekst "Stop het gezwel dat Islam heet".

Door het OM werd hij daarop, behoudens vanwege opruiing, vervolgd op basis van de tenlastelegging dat:

> "..hij op of omstreeks 7 november 2004 te Valkenswaard, zich in het openbaar, bij geschrift of afbeelding, opzettelijk beledigend heeft uitgelaten over een groep mensen, te weten aanhangers van de Islam, wegens hun godsdienst".

Dit door op een goed zichtbare plaats deze poster op te hangen.

Op 10 november 2006 werd X, op basis van deze tenlastelegging, door het gerechtshof te Den Bosch in hoger beroep veroordeeld, een en ander conform een eerdere uitspraak van de rechtbank in eerste aanleg, wegens schending van artikel 137c Sr.

Bij onderhavig arrest van 10 maart 2009 werd deze uitspraak van het hof door de Hoge Raad vernietigd en werd de verdachte alsnog vrijgesproken van de tenlastelegging: dat wil dus zeggen van het zich beledigend uitlaten over een groep mensen wegens hun godsdienst in de zin van artikel 137c Sr.

De kern van het oordeel van de Hoge Raad wordt daarbij gevormd door de overweging:

> "2.6. Het Hof heeft geoordeeld dat de verdachte zich met zijn poster met daarop de tekst 'Stop het gezwel dat Islam heet' onnodig grievend heeft uitgelaten over de Islam. Het Hof heeft daaraan de gevolgtrekking verbonden dat 'gezien de verbondenheid tussen de Islam en haar gelovigen' deze uitlating reeds daardoor ook beledigend is voor 'die groep mensen die de Islam belijden'. Naar uit het voorgaande volgt, heeft het Hof aldus blijk gegeven van een te ruime - en dus onjuiste - opvatting omtrent de in artikel 137c, eerste lid, Sr voorkomende uitdrukking 'een groep mensen wegens hun godsdienst'."

De essentie van dit oordeel van de Hoge Raad is dan ook dat de Hoge Raad hiermee een uitleg geeft aan dit artikel 137c Sr, inhoudende dat dit artikel zodanig beperkt moet worden opgevat dat, wat zich voordoet als beledigende uitlatingen over een religie, welhaast onontkoombaar niet zouden kunnen worden aangemerkt als een beledigende uitlatingen over een groep mensen wegens

die de betrokken religie.
Dit nu het betrokken artikel 137c Sr spreekt van 'hij die zich opzettelijk beledigend uitlaat over leden groep mensen wegens hun godsdienst'. Terwijl bovendien, aldus de Hoge Raad, de parlementaire geschiedenis van dit artikel de noodzaak tot een beperkte uitleg van dit artikel nog eens uitdrukkelijk zou onderstrepen.

Nu is men op het eerste gezicht geneigd te zeggen, na zo'n uitspraak van de Hoge Raad: zo is dus klaarblijkelijk het recht.

Het punt is hier echter: zo is het recht helemaal niet!

In feite wordt door de Hoge Raad middels het hier betrokken arrest de bescherming, die artikel 137c Sr beoogt te bieden tegen belediging vanwege hun religie, hier te lande voor de bevolkingsgroep van bijna 1 miljoen moslims in hoge mate illusoir gemaakt.

Het betreft hier een kunstmatige en door niets gerechtvaardigde beperking door de Hoge Raad van de toegankelijkheid tot artikel 137c Sr, die met name het specifieke patroon miskent waarlangs stelselmatige belediging van moslims, in elk geval ook vanwege hun godsdienst, hier te lande in de praktijk pleegt te verlopen.

II. Al of niet opzettelijk toegepaste verbale patronen bij het uiten van beledigingen jegens moslims

Die praktijk leert dat het beledigende aspect bij het doen van beledigende uitingen over moslims enigzins wordt verhuld door dan 'de Islam' bij de geuite beledigingen centraal te stellen.
Enerzijds in bepaalde gevallen **onopzettelijk**, doordat 'de Islam' daarbij dan min of meer gebruikelijkerwijs systematisch wordt gebezigd als vergaarbak voor alle negatieve connotaties die met dit begrip in verband kunnen worden gebracht, met name ook inclusief de dragers hiervan: de moslims.
Anderzijds worden ook regelmatig de beledigende en diskwaliferende uitlatingen **weloverwogen** aan 'de Islam' geadresseerd.
In een **doelbewuste** poging om zich op die manier strafrechtelijk te kunnen vrijwaren bij het uiten van beledigingen die dan in elk geval met name ook voor moslims als zodanig zijn bedoeld. En ook door iedereen zonder meer zo worden geïnterpreteerd, omdat nu eenmaal in het brede spraakgebruik 'de Islam' ook als **pars pro toto** fungeert voor alles wat daarmee te maken heeft, met name ook de moslims zelf.

In het tweede geval is er dus sprake van het, middels het adresseren van de geuite beledigingen aan 'de Islam', **doelgericht** toepassen van verbale kunstgrepen met als opzet strafrechtelijke aansprakelijkheid te ontlopen.

III. Gespeeld onbegrip van de Hoge Raad

Natuurlijk is het de taak van een fatsoenlijk rechter om hieromtrent van inzicht blijk te geven.

Niettemin toont de Hoge Raad zich echter in het onderhavige arrest ten volle bereid om net te doen alsof hij het begrip 'Islam' als container-begrip voor alles wat daarmee verband houdt, inclusief de belijders van die religie, niet herkent, alsook om zich, voor zover het **opzettelijk** bezigen van het begrip 'Islam' als vrijbrief voor het beledigen van ook moslim betreft, door het hanteren van dergelijke verbale kunstgrepen in de luren te laten leggen.

De Hoge Raad doet net alsof hij niet herkent dat als 'de Islam' op beledigende wijze op de korrel wordt genomen, daarmee niet alleen die religie wordt beoogd, maar dat met die beledigingen in één moeite door ook voor de belijders van die religie, de moslims dus, bedoeld zijn.

Iedereen in Nederland weet dat en voelt dat.
Alleen de Hoge Raad doet alsof hij in dat opzicht van niks weet. En plaats zich daarmee buiten de maatschappelijke realiteit.

IV. Honorering door de Hoge Raad van op belediging van moslims gerichte kunstgrepen

Er is hier, wat dit laatste betreft, echter nog een andere mogelijkheid. Namelijk dat de Hoge Raad zich aldus bereid betoont om het spel van het hanteren van verbale kunstgrepen om ongestraft moslims als bevolkingsgroep te kunnen beledigen wenst te honoreren.

Aannemende dat de Hoge Raad maatschappelijk realiteitsbesef bezit, lijkt het er angstig veel op dat hier de laatste optie wel de juiste moet zijn.

Dit zou dus betekenen dat de Hoge Raad bereid is om het spel van hen die hopen om zich langs deze weg een mogelijkheid te verschaffen om ongestraft systematisch en onophoudelijk de moslims als bevolkingsgroep te kunnen beledigen, volop mee te spelen.

Terug naar het onderhavige arrest van de Hoge Raad.

V. De essentie van het arrest: beledigingen die 'de Islam' adresseren vallen buiten het bereik van artikel 137c Sr

De kern van de zaak is dan dat de Hoge Raad daarin inderdaad heeft bepaald dat als er sprake is van beledigende uitlatingen die, qua gekozen bewoordingen, uitsluitend 'de Islam' adresseren, dergelijke beledigende uitingen daarmee buiten het bereik van artikel 137c Sr zouden blijven.

Deze positiekeuze van de Hoge Raad dat als, gelet op de bewoordingen, zo op het oog het er oppervlakkig gezien op lijkt dat er uitsluitend beledigende uitingen **jegens 'de Islam'** worden gedaan, daarmee niet evident sprake kan zijn van beledigende uitlatingen **jegens moslims** wegens hun verbondenheid met 'de Islam', wordt daarbij in feite door niets gesteund.

Het buiten het toepassingsbereik van artikel 137c Sr verklaren van stelselmatige belediging van **moslims** als groep, louter omdat het gemeengoed is om de geuite beledigingen aan 'de Islam' te adresseren, vormt daarmee een ernstige en ontoelaatbare inperking van de werking die dit artikel

beoogt te hebben: het tegengaan van systematische belediging van mensen in de samenleving omdat zij, met name ook vanwege hun religie, een bepaalde groep vormen.

Het betreft hier dan ook een even desastreuze als ontoelaatbare uitspraak. Die op gespannen voet staat met wat in dit verband als de inhoud van het recht moet worden aangemerkt.

VI. Het weloverwogen oordeel van het hof

Het hof was in zijn door de Hoge Raad vernietigde uitspraak tot een weloverwogen uitspraak gekomen, die tegenmoet komt aan zowel het recht als de realiteit.

Over dit arrest van het hof dient het volgende te worden vastgesteld. Eerst wat betreft de feiten.

Het hof nam in zijn arrest op, dat namens de verdachte was aangevoerd dat met deze met de uiting in het pamflet "Stop het gezwel dat Islam heet" het oog zou hebben gehad op de islam als maatschappelijke misstand en niet op de belijders daarvan c.q. de leden van die geloofsgemeenschap. Zodat volgens de verdediging niet bewezen zou zijn dat de verdachte zich beledigend zou hebben uitgelaten over een groep mensen vanwege hun godsdienst, te weten de aanhangers van de Islam. En voorts gaf het hof nog aan dat namens de verdachte, subsidiair, was aangevoerd dat deze uitlating door hem werd gedaan vanuit diens politieke overtuiging, te weten verzet tegen de multiculturele samenleving.

Hier zien we dus dat ook de verdachte zelf aangeeft dat hij de term 'Islam' bezigt als pars pro toto, namelijk om daarmee de "maatschappelijke misstand" te duiden die door alles wat met 'de Islam' samenhangt - behalve de religie, dus ook ook de cultuur, de mensen, etc. - zou worden vertegenwoordigd.

Daarbij vervalt de verdachte, bij monde van zijn advocaat, tot de even absurde als verwrongen - en daarmee volstrekt doorzichtige - ontkenning dat als hij zich richtte tegen 'de Islam' als "maatschappelijke misstand" die 'gestopt' zou moeten worden, hij zich daarmee niet tevens gekeerd zou hebben tegen degenen die dan geacht zouden moeten worden die "maatschappelijke misstand" te dragen, d.w.z. de belijders van 'de Islam'.

Hier wordt dus de waanzin verkondigd dat het mogelijk zou zijn om 'een maatschappelijke misstand' te 'stoppen' zonder de dragers van die 'maatschappelijke misstand' te 'stoppen'.

Het hof oordeelde vervolgens, na kennisname van een en ander, aldus:

> "..dat de uiting op de poster 'Stop het gezwel dat Islam heet', zowel op zichzelf beschouwd als in de context waarin deze uiting is gedaan als beledigend is aan te merken voor mensen die deel uitmaken van de islamitische geloofsgemeenschap. Door de Islam aan te duiden als een gezwel, en daarmee tot uitdrukking te brengen dat het daarbij gaat om iets kwaadaardigs dat verwijderd of uitgebannen zou moeten worden, heeft verdachte zich middels de tekst op de poster onnodig grievend uitgelaten over de Islam, en gezien de verbondenheid tussen de Islam en haar gelovigen, ook ten aanzien van de die groep mensen die de Islam belijden. Verdachte heeft daarmee, ook bezien tegen de achtergrond dat de

betreffende poster kenbaar afkomstig was van de Nationale Alliantie en het gegeven dat het feit zich vlak na de moord op Theo van Gogh heeft afgespeeld, de grenzen van hetgeen in het licht van het recht op vrijheid van meningsuiting toelaatbaar moet worden geacht overschreden. Noch de afkomst van de poster, noch de moord op Theo van Gogh doen af aan het beledigend karakter van de uiting 'Stop het gezwel dat Islam heet', terwijl tijdens het verhandelde ter terechtzitting niet gebleken is van feiten en omstandigheden die de conclusie rechtvaardigen dat het zou gaan om een uiting dienstig aan het publieke debat waardoor het beledigend karakter aan de uiting komt te ontvallen."

Op het feit dat "de betreffende poster kenbaar afkomstig was van de Nationale Alliantie" en dat het hof in de hierboven onderstreepte overweging daarvan expliciet melding maakt, zal hier in latere instantie nog nader worden teruggekomen.

VII. De kernoverwegingen van de Hoge Raad ter vernietiging van het oordeel van het hof

Dit arrest van het hof werd vervolgens door de Hoge Raad vernietigd, met name ook op basis van de hierboven reeds weergegeven overweging:

> "2.6. Het Hof heeft geoordeeld dat de verdachte zich met zijn poster met daarop de tekst 'Stop het gezwel dat Islam heet' onnodig grievend heeft uitgelaten over de Islam. Het Hof heeft daaraan de gevolgtrekking verbonden dat 'gezien de verbondenheid tussen de Islam en haar gelovigen' deze uitlating reeds daardoor ook beledigend is voor 'die groep mensen die de Islam belijden'. Naar uit het voorgaande volgt, heeft het Hof aldus blijk gegeven van een te ruime - en dus onjuiste - opvatting omtrent de in artikel 137c, eerste lid, Sr voorkomende uitdrukking 'een groep mensen wegens hun godsdienst'."

De Hoge Raad stelt in verband met dit laatste, elders in zijn arrest, in de wetsgeschiedenis van artikel 137c Sr uitdrukkelijk steun te kunnen vinden voor een interpretatie van dit artikel, waarbij er geen plaats zou zijn voor het oordeel van het hof dat als 'de Islam' als "een gezwel" wordt voorgesteld dat moet worden 'gestopt', daarmee sprake kan van een opzettelijke belediging in de zin van artikel 137c Sr van een groep mensen, namelijk van hen tot die geloofsgemeenschap behoren.

Op dit aspect van de parlementaire geschiedenis zal verderop nog uitgebreid worden teruggekomen.

Aan zijn stellingname dat als er sprake is van beledigende uitlatingen jegens een religie, deze buiten het strafrechtelijk bereik blijven van artikel 137c Sr, voegt de Hoge Raad dan tenslotte nog toe, dat dit ook opgeld doet als zou vast staan dat de mensen die behoren tot die geloofsgemeenschap daarmee worden gekrenkt in wat de Hoge Raad dan aanduidt als: "hun godsdienstige gevoelens".

De Hoge Raad poneert dit laatste onder 2.5.1. in expliciete bewoordingen:

> Art. 137c Sr stelt strafbaar het zich beledigend uitlaten "over een groep mensen wegens hun godsdienst", doch niet het zich beledigend uitlaten over een godsdienst, ook niet indien dit geschiedt op zo'n wijze dat aanhangers van die godsdienst daardoor in hun godsdienstige gevoelens worden gekrenkt."

Van Dale geeft als synoniem voor krenken onder meer 'beledigen' op, dan wel - sterker nog - 'letsel toebrengen', 'beschadigen'.

VIII. Constructie door de Hoge Raad van een beslissend onderscheid tussen een zich beledigend uitlaten over een groep mensen vanwege hun godsdienst en een zich beledigend uitlaten over een godsdienst met de vooropgezette bedoeling om daarmee een groep mensen vanwege hun godsdienst te beledigen

Met andere woorden: de Hoge Raad construeert hier een, in strafrechtelijke zin, beslissend onderscheid tussen een zich beledigend uitlaten over een groep mensen vanwege hun godsdienst en een zich beledigend uitlaten over een godsdienst van een groep mensen, waardoor die groep mensen wordt beledigd.
En koppelt daaraan ook nog eens de veronderstelling dat een aldus geconstrueerd onderscheid in de praktijk werkbaar zou zijn.

Wat hier derhalve door de Hoge Raad, als juridisch strikt te scheiden, uiteindelijk tegenover elkaar geplaatst wordt, is 'het zich beledigend uitlaten over een groep mensen vanwege hun godsdienst' enerzijds als strafbaar feit en 'het zich beledigend uitlaten over een godsdienst op zo'n wijze dat de aanhangers daarvan zich beledigd voelen' anderzijds als niet-strafbaar feit.

Onder die laatste categorie valt, zo moet worden aangenomen, in de opvatting van de Hoge Raad dan eveneens: 'het zich beledigend uitlaten over een godsdienst **met de expliciete bedoeling** om daarmee nu juist ook de aanhangers daarvan te beledigen'.

Zodat hier uiteindelijk tegenover elkaar staan, als door de Hoge Raad als juridisch te onderscheiden - en in de praktijk ook strikt te scheiden - voorgesteld paar: 'het zich beledigend uitlaten over een groep mensen vanwege hun godsdienst' enerzijds als strafbaar feit en 'het zich beledigend uitlaten over een godsdienst met de expliciete bedoeling om nu juist ook de tot die godsdienst behorende groep mensen te beledigen' als niet-strafbaar feit.

Volgens de Hoge Raad zou dit een grijpbaar en in de praktijk hanteerbaar onderscheid zijn.

Met andere woorden: de Hoge Raad ziet hier klaarblijkelijk een, juridisch kwalificeerbaar, verstrekkend onderscheid tussen 'het beledigen van een groep mensen vanwege hun godsdienst' en 'het beledigen van een godsdienst met het exclusieve oogmerk om daarmee een groep mensen vanwege hun godsdienst te beledigen'. En is kennelijk van oordeel dat het de bedoeling zou zijn geweest van de wetgever dat gevallen van de tweede categorie niet onder de delictsomschrijving van artikel 137c Sr zouden kunnen worden gebracht, hoezeer ook het beledigen van een godsdienst hier zou hebben te gelden als een tactische wending met het uitsluitende oogmerk om de hier betrokken groep mensen wegens hun godsdienst te beledigen.

IX. Meer geconcretiseerd: de uiting "Stop het gezwel dat Islam heet", kan niet beledigend worden geacht voor moslims in de zin van artikel 137c Sr, hoezeer zij zich daardoor ook beledigd voelen en hoezeer het dan met name zij zijn die gestopt moeten worden

Terug naar deze concrete casus.

De Hoge Raad brengt hier, gelet op een en ander, impliciet als zijn opvatting naar voren dat als een bepaalde geloofsovertuiging als "een gezwel" wordt voorgesteld dat dient te worden 'gestopt', daarmee geen sprake kan zijn van een zich beledigend uitlaten over een groep mensen wegens hun geloof in de zin van artikel 137c Sr.
Ook niet als direct daarmee verbonden is dat de betrokken geloofsgemeenschap, d.w.z. een groep mensen met als bindmiddel hun godsdienst, hierdoor beledigd wordt.
En al evenmin als de uiteindelijke bedoeling van het kwalificeren van de Islam als "een gezwel" dat 'gestopt' moet worden, gelegen is in het feit om aldus **willens en wetens** de groep mensen achter dat "gezwel" dat 'gestopt' moet worden te beledigen.
En in laatste instantie zelfs niet als vast zou komen te staan dat hier uitsluitend, als stijlfiguur, **om louter juridisch-tactische redenen**, er voor gekozen is om nu juist de Islam beledigend aan te duiden als "gezwel", bij wijze van pars pro toto voor alles wat met 'de islam' te maken heeft, inclusief dus de belijders van de Islam. Zodat op die manier de opzet voorop staat om, op die wijze, op een juridisch veilig te achten manier, de groep mensen behorend tot de Islam wegens hun godsdienst te beledigen.

Waarbij het immers nu juist zij zijn, als dragers van 'de Islam', die 'gestopt' zouden moeten worden.
Op met name deze laatste factor en de betekenis daarvan in dit concrete geval zal verderop nog worden teruggekomen.

X. Koketteren door de Hoge Raad met de parlementaire geschiedenis van artikel 137c Sr als nietszeggende exercitie

Zoals al opgemerkt, de Hoge Raad zoekt in zijn arrest voor wat betreft de daarin naar voren geschoven, vergaand veralgemeniseerde, interpretatie van artikel 137c Sr steun in de parlementaire geschiedenis inzake de totstandkoming van dit artikel.

Het is zaak om nauwkeurig na te lopen wat de Hoge Raad in dit verband aanvoert.

De Hoge Raad begint dan, onder 2.3.2. van diens arrest, met een aantal citaten uit de memorie van antwoord aan de Tweede Kamer met betrekking tot het wetsontwerp inzake dit artikel. En wel allereerst het volgende citaat:

> "Onjuist is echter de bewering dat het wetsontwerp elke belediging van de genoemde groepen zowel naar vorm als naar inhoud strafbaar zou willen stellen. Hierbij wordt uit het oog verloren dat de ontworpen bepaling slechts straf stelt op (opzettelijke en openbare) belediging van die groepen wegens hun ras, godsdienst of levensovertuiging. Deze toevoeging limiteert niet alleen de beschermde groepen, maar brengt tevens een zeer aanzienlijke beperking aan in de strafbaarheid van belediging van die groepen."

De essentie van dit hier door de Hoge Raad gebezigde citaat uit de memorie van antwoord is dan - afgezien van alle vanzelfsprekendheden dat niet elke groep en elke belediging van van de hier aan de orde zijnde bevolkingsgroepen strafbaar is te noemen -, dat er, voor zover hier relevant, voor

strafrechtelijke verwijtbaarheid sprake moet zijn van opzettelijke en openlijke belediging van groepen op grond van hun godsdienst.

Niet valt in te zien waarom nu juist dit citaat uit de memorie van antwoord enige aanleiding zou kunnen geven tot het door de Hoge Raad ingenomen standpunt dat, anders dan het gerechtshof had vastgesteld, "door de Islam aan te duiden als een gezwel, en daarmee tot uitdrukking te brengen dat het daarbij gaat om iets kwaadaardigs dat verwijderd of uitgebannen zou moeten worden", daarmee, "gezien de verbondenheid tussen de Islam en haar gelovigen", ook voor wat betreft "die groep mensen die de Islam belijden", geen sprake zou kunnen zijn van een opzettelijke beledigende uitlating over die groep wegens hun godsdienst.
Zoals een en ander in wél bevestigende zin hier door het hof werd geinterpreteerd.

De Hoge Raad vervolgt dan dit citaat uit de memorie van toelichting met de volgende passage:

> "Het voorgestelde artikel 137c Sr is echter slechts gericht tegen krenking op punten waarop niet meer kan worden geargumenteerd.."

Als een godsdienst in zijn totaliteit onvoorwaardelijk wordt gediskwalificeerd en gediffameerd als "een gezwel", zoals hier het geval is, dan is voor verdere argumentatie daaromtrent geen plaats meer. En is er daarmee ook op dit vlak, voor de daarmee verbonden volgers van die godsdienst, dus sprake van een zodanige belediging en diskwalificatie, dat verder argumenteren zinloos is.
Niet valt dan ook in te zien hoe dit citaat enigerlei steun zou verlenen voor wat betreft de beweerdelijke onjuistheid van 's-hofs opvatting.

Het geciteerde zinsdeel uit de memorie van antwoord gaat dan aldus verder:

> "..en tegen aantasting in hetgeen voor het menselijk bestaan van fundamentele waarde is."

Als een religie wordt aangeduid als "een gezwel" dat 'gestopt' moet worden, dan is er zonder meer, voor de betrokken gelovigen, sprake van een dergelijke aantasting "in hetgeen voor het menselijk bestaan van fundamentele waarde is", als hier wordt bedoeld.
Ook op dit onderdeel van de memorie van antwoord voldoet het oordeel van het hof dus perfect aan de hier door de memorie van antwoord geformuleerde eis.

Anders dan de Hoge Raad in zijn arrest suggereert, levert de memorie van antwoord op dit onderdeel dus nu juist steun op voor de opvatting van het het hof.

Het citaat loopt dan als volgt door:

> "Strafbaar is enkel het aantasten van de eigenwaarde of het in discrediet brengen van de groep, omdat die van een bepaald ras is, een bepaalde godsdienst belijdt of een bepaalde levensovertuiging is toegedaan."

Het hof doet, in zijn door de Hoge Raad gediskwalificeerde arrest, niets anders dan een voor ieder rationeel en coherent denkend wezen logisch, onmiddellijk en direct zichtbaar en voelbaar, verband leggen, als het vaststelt dat indien de islam als "een gezwel" wordt gediskwalificeerd, dat 'gestopt' moet worden, daarmee ook de belijders van de islam terstond in discrediet worden gebracht.

Terwijl het dan bovendien zij zijn die, als dragers van die religie, kennelijk 'gestopt' moeten worden. Elke religie bestaat immers, als levende entiteit, logischerwijs pas bij de gratie van de dragers daarvan. Het 'stoppen' van een religie kan daarbij logischerwijs niet anders plaatsvinden dan door de belijders daarvan te 'stoppen'.

Wordt dus opgeroepen om de Islam als "gezwel" te 'stoppen', dan is het evident de bedoeling om aldus de boodschap af te geven dat 'de groep mensen', die de dragers zijn van de Islam, daarmee de dragers zijn van iets buitengewoon kwaadaardigs, waarmee zij dan als groep in discrediet worden gebracht, in de zin van het hierboven weergegeven citaatonderdeel.

Terwijl zij het dan zijn die logischerwijs, als dragers van deze religie, ook nog eens 'gestopt' moeten worden, want buiten hen om bestaat de Islam als levende entiteit immers niet. Zodat er, zonder hen als dragers van de Islam als levende entiteit, dan ook niets te stoppen zou vallen.

Ook van dit de door de Hoge Raad weergegeven onderdeel van de memorie van antwoord valt dan ook niet in te zien hoe het de door het hof tot uitdrukking gebrachte opvatting over de toepasselijkheid terzake van artikel 137c Sr in de weg zou kunnen staan.

De Hoge Raad komt dan voorts ook nog met een citaat uit de handelingen van de Eerste Kamer, dat klaarblijkelijk verder munitie zou moeten leveren waarom het door het hof tot uitdrukking gebrachte oordeel niet zou deugen.

Dit overigens zonder daarbij aan te geven welk Eerste Kamerlid, dan wel welke regeringsvertegenwoordiger, daarbij aan het woord zou zijn geweest. Het zou hier, bij wijze van spreken, ook om de opvatting kunnen gaan van een Kamerlid van het kaliber partij als die van een Wilders of een Janmaat, als die toentertijd een vertegenwoordiger in de Eerste Kamer zouden hebben gehad.

Deze verder door de Hoge Raad, volledig ten onrechte, anoniem gelaten zegsman in de Eerste Kamer zou dan verder nog het volgende, volgens de Hoge Raad in dit verband belangrijk te achten aspect, naar voren hebben gebracht:

> "Het beledigen van een groep zal dus - anders dan nu - alleen strafbaar zijn als men de mensen, behorend tot die groep, collectief treft in hetgeen voor die groep kenmerkend is, namelijk in hun ras, hun godsdienst of levensovertuiging en men hen beledigt juist omdat zij van dit ras, dat geloof of die levensovertuiging zijn."

Ook dit citaat past weer perfect in wat ook het hof tot uitdrukking heeft gebacht: als de Islam als "gezwel" wordt aangeduid, dat 'gestopt' moet worden, dan worden daarmee onmiddellijk ook de belijders van de Islam, juist ook in wat hen als groep kenmerkt, op een beledigende manier getroffen, namelijk in elk geval ook hun religie. En als hun religie 'gestopt' moet worden, als levende entiteit, dan kan het niet anders of het oogmerk is dat zij, als dragers van die religie, moeten worden 'gestopt'.

Het gaat met de onderhavige uitlating dat de Islam "een gezwel" is dat 'gestopt' moet worden dan ook, welhaast per definitie, niet alleen, of zelfs maar in de eerste plaats, om een uiting gericht tegen de religie van de betrokken groep mensen, maar evident met name ook om een uitlating gericht

tegen henzelf, als gelovigen.

Het hier door de Hoge Raad weergegeven citaat uit de handelingen van de Eerste Kamer besluit dan:

> "Alle, zelfs felle kritiek op opvattingen die in die groep leven of op het gedrag van hen, die tot de groep behoren, blijft buiten het bereik van de strafwet."

Dit laatste onderdeel van het hier door de Hoge Raad weergegeven citaat uit de handelingen van de Eerste Kamer is in dezelfde lijn als het slotonderdeel van het, hierboven al grotendeels weergegeven en besproken, door de Hoge Raad eerder gehanteerde citaat uit de memorie van antwoord aan de Tweede Kamer, waarvan de slotzin dat luidt:

> "Kritiek op opvattingen en gedragingen - in welke vorm dan ook - valt buiten het bereik van de ontworpen strafbepaling."

In de hier in het geding zijnde uitlating, waarin de Islam als een "gezwel" wordt betiteld dat moet worden 'gestopt'

> - zodat daarmee dus sprake is van belijders van de islam die, als belijders van iets dat als een "gezwel" wordt betiteld, zouden moeten worden 'gestopt'- ,

is verder van 'kritiek op opvattingen en gedragingen' van moslims in nader gespecificeerde zin geen sprake.
Zodat ook deze citaten uit de parlementaire geschiedenis op geen enkele wijze steun bieden voor de opvatting van de Hoge Raad dat 's-hofs oordeel hier onjuist zou moeten worden geacht.

De eindconclusie kan dan, na de weergave van de onderhavige citaten van de Hoge Raad, geen andere zijn dan dat deze citaten, ontleend aan de parlementaire geschiedenis van artikel 137c Sr, volstrekt geen steun bieden voor de al eerder weergegeven opvatting van de Hoge Raad onder 2.5.1., luidende:

> "Art. 137c Sr stelt strafbaar het zich beledigend uitlaten "over een groep mensen wegens hun godsdienst", doch niet het zich beledigend uitlaten over een godsdienst, ook niet indien dit geschiedt op zo'n wijze dat de aanhangers van die godsdienst daardoor in hun godsdienstige gevoelens worden gekrenkt." (beklemtoning toegevoegd)

De Hoge Raad koketteert hier wel met citaten uit de wetsgeschiedenis van artikel 137c Sr, maar deze blijken bij nader inzien voor waar het hier uiteindelijk om gaat, namelijk de diskwalificatie van 's-hofs oordeel dat

> "..dat de uiting op de poster 'Stop het gezwel dat Islam heet', zowel op zichzelf beschouwd als in de context waarin deze uiting is gedaan als beledigend is aan te merken voor mensen die deel uitmaken van de islamitische geloofsgemeenschap. Door de Islam aan te duiden als een gezwel, en daarmee tot uitdrukking te brengen dat het daarbij gaat om iets kwaadaardigs dat verwijderd of uitgebannen zou moeten worden, heeft verdachte zich middels de tekst op de poster onnodig grievend uitgelaten over de Islam, en gezien de

verbondenheid tussen de Islam en haar gelovigen, ook ten aanzien van de die groep mensen die de Islam belijden",

irrelevant. Of verlenen zelfs verdere steun aan dit oordeel van het hof!
En blijken bij nader inzien al even betekenisloos voor wat de Hoge Raad hier daarentegen als waterscheiding introduceert, namelijk dat:

> "Artikel 137c Sr strafbaar [stelt] het zich beledigend uitlaten 'over een groep mensen wegens hun godsdienst', doch niet het zich beledigend uitlaten over een godsdienst, ook niet indien dit geschiedt op zo'n wijze dat de aanhangers van die godsdienst daardoor in hun godsdienstige gevoelens worden gekrenkt".

Waar de Hoge Raad zijn opvatting vandaan haalt dat artikel 137c Sr de strafbaarheid van beledigende uitlatingen die qua bewoording zich richten tegen 'de Islam' niet zou afdekken

> - dit ook niet als die beledigende uitlatingen eveneens, opzettelijk, apert beledigend zijn voor de aanhangers van die betrokken godsdienst, ja zelfs niet als er sprake van is dat uit strategische overwegingen **doelgericht** over de band van beledigende uitlatingen over de religie in kwestie wordt gespeeld, terwijl het de bedoeling is om aldus de groep mensen achter deze religie te beledigen -,

vormt dan ook een raadsel.

In de door de Hoge Raad weergeven parlementaire geschiedenis is daarvoor in elk geval geen enkele steun te vinden.

XI. De parlementaire geschienis leert dat de 'beperkte reikwijdte' van artikel 137c Sr 'm elders zit dan waar de Hoge Raad hem zoekt

De Hoge Raad schermt in dit verband in het onderhavige arrest ook steeds weer met het punt dat de wetgever voor wat betreft artikel 137c Sr een "beperkte reikwijdte" beoogd heeft.
Die vaststelling van de Hoge Raad is juist. Alleen zit 'm, zo blijkt ook uit de onderdelen van de wetsgeschiedenis die de Hoge Raad zelf citeert, die beperking nu juist niet daar waar de Hoge Raad die situeert.

Die beperking zit 'm dan in **wat** van strafbaarstelling wordt buitengesloten. Waarbij dan de door de Hoge Raad hier zelf geciteerde parlementaire geschiedenis uitsluit:

1. elke belediging die **niet** valt te kwalificeren als "(opzettelijke en openbare) belediging van groepen mensen wegens hun ras, godsdienst of levensovertuiging";

2. elke belediging die **niet** mensen, behorend tot een dergelijke bevolkingsgroep, "collectief treft in hetgeen voor die groep kenmerkend is, namelijk in hun ras, hun godsdienst of levensovertuiging";

3. elke belediging waarbij, voor wat betreft de in het vizier genomen bevolkingsgroep,

niet duidelijk is dat "men hen beledigt juist omdat zij van dit ras, dat geloof of die levensovertuiging zijn",

en tenslotte:

4. alle felle kritiek op opvattingen die in de betrokken bevolkingsgroep leven of op het gedrag van hen, die tot die betrokken bevolkingsgroep behoren.

En die beperking zit 'm dan niet in **de manier waarop**, rekening houdend met de feiten en omstandigheden, alsmede de bedoelingen van degene die uitlatingen doet, tot het oordeel kan worden gekomen dat er daarmee sprake is van een, vooropgezette, bedoeling om zich daarmee over een bepaalde bevolkingsgroep wegens ras, godsdienst of levensovertuiging beledigend uit te laten.

XII. Door de Hoge Raad geconstrueerde schijntegenstellingen

Terug naar de conclusie dat, op basis van de onderhavige citaten van de Hoge Raad, de parlementaire geschiedenis van van artikel 137c Sr volstrekt geen steun kan opleveren voor de al eerder weergegeven opvatting van de Hoge Raad onder 2.5.1., luidende:

> "Art. 137c Sr stelt strafbaar het zich beledigend uitlaten "over een groep mensen wegens hun godsdienst", doch niet het zich beledigend uitlaten over een godsdienst, ook niet indien dit geschiedt op zo'n wijze dat de aanhangers van die godsdienst daardoor in hun godsdienstige gevoelens worden gekrenkt." (beklemtoning toegevoegd)

De Hoge Raad vervolgt dan op dit punt onder 2.5.1:

> "Strafbaar is enkel het zich nodeloos krenkend uitlaten over een groep mensen omdat deze een bepaalde godsdienst aanhangt."

Daarmee is echter volstrekt niet in tegenstelling dat er sprake is - zoals ook het hof in zijn door de Hoge Raad verworpen arrest aangeeft - van een zich krenkend uitlaten over een groep mensen wegens hun religie, indien hun religie wordt aangeduid als "een gezwel" dat 'gestopt' moet worden. Als immers hun religie iets kwaadaardigs is dat verwijderd of uitgebannen moet worden, dan treft die kwaadaardigheid en die noodzaak tot uitbanning of verwijdering ook hen immers rechtstreeks, als 'dragers' van die religie.

En datzelfde geldt dan eveneens voor hetgeen de Hoge Raad hier dan verder onder 2.5.1 aangeeft, namelijk:

> "Het beledigen van een groep mensen vanwege hun godsdienst valt - aldus de wetsgeschiedenis - immers alleen onder onder artikel 137c Sr als men de mensen, behorend tot die groep, collectief treft in hetgeen voor die groep kenmerkend is, namelijk in hun godsdienst, en men hen beledigt juist omdat zij van dat geloof zijn."

Ook dat is weer precies wat ook het hof in diens arrest tot uitdrukking brengt: moslims worden in

het kader van de hier in het geding zijnde uitlating, als groep, collectief getroffen in wat voor hen kenmerkend is, namelijk in de Islam. En door de islam te diskwalificeren als "een gezwel" dat 'gestopt' moet worden en door daarmee, zoals het hof het stelt, "tot uitdrukking te brengen dat het daarbij gaat om iets kwaadaardigs dat verwijderd of uitgebannen zou moeten worden", worden aldus, "gezien de verbondenheid tussen de Islam en haar gelovigen", ook deze gelovigen daarmee rechtstreeks gediskwalificeerd en beledigd. Zodat daarmee deze uiting tegen de islam tegelijkertijd ook een beledigende uitlating is over deze groep gelovigen. Dit temeer nog nu zij het zijn, die hier als dragers van de Islam, 'gestopt' moeten worden indien, de islam als "gezwel" en als levende entiteit 'gestopt' zou moeten worden.

XIII. In de onderhavige zaak geen 'felle kritiek op opvattingen en gedragingen van moslims' aan de orde - zinloosheid van overwegingen dienaangaande

Aangezien in het kader van de hier in het geding zijnde uitlating, zoals hierboven al is vastgesteld, van gearticuleerde kritiek op opvattingen of gedragingen van moslims geen sprake is, valt tenslotte ook hier weer te concluderen dat de slotzin van de overweging van de Hoge Raad onder 2.5.1, luidende:

> "Alle, zelfs felle kritiek op opvattingen die in die groep leven of op het gedrag van hen, die tot die groep behoren, blijft buiten het bereik van art. 137c Sr,

hier, althans in dit verband, zonder meer betekenisloos is.

XIV. De groep van moslims als geadresseerden - als 'het gezwel dat Islam heet' 'gestopt' moet worden, zijn zij het, als dragers van de Islam, die gestopt moeten worden

Ook aan wat de Hoge Raad in de eerste zin van 2.5.2 overweegt, luidende:

> "Gelet op de beperkte reikwijdte van artikel 137c Sr die door de wetgever is beoogd, vereist deze bepaling dat de uitlating onmiskenbaar betrekking heeft op een bepaalde groep mensen die door hun godsdienst wordt gekenmerkt en zich daardoor onderscheid van anderen",

past weer precies binnen het door het hof aangelegde beoordelingskader. De uitlating die de Islam kwalificeert als een "gezwel" dat 'gestopt' moet worden, heeft onmiskenbaar (ook) betrekking op de dragers van de Islam. En daarmee "op een bepaalde groep die door hun godsdienst wordt gekenmerkt" in de hierboven bedoelde zin. Als immers de hiermee als kwaadaardig voorgestelde Islam, als levende entiteit, 'gestopt' moet worden - en zonder de islam als levende entiteit valt er hier niets te stoppen - dan richt deze beledigende uitlating zich daarmee zonder meer (ook) tegen de dragers van de Islam, die daarmee immers worden voorgesteld als de dragers van een "gezwel". En dan zijn zij het, als actoren van dit kwaadaardige "gezwel", die gestopt moeten worden.

XV. De noodzaak van een casuïstische benadering

Dan hier terug naar de veralgemeniseringen waarvan de Hoge Raad zich hier in zijn arrest bedient.

In dit verband allereerst de slotoverweging van de Hoge Raad onder 2.5.2., luidende:

> "De enkele omstandigheid dat grievende uitlatingen over een godsdienst ook de aanhangers van die godsdienst krenken, is niet voldoende om die uitlatingen te kunnen gelijkstellen met uitlatingen over die aanhangers, dus over een groep mensen wegens hun godsdienst in de zin van artikel 137c Sr."

Hierover valt dan het volgende op te merken.

Voorop gesteld dient dan te worden dat de Hoge Raad hier, sluipenderwijs, een opvatting introcuceert die nergens op is gebaseerd, althans zeker niet ontleend kan worden aan de parlementaire geschiedenis, zoals de Hoge Raad die weergeeft. En dat is de opvatting dat als een opzettelijk beledigende uitlating over een godsdienst ook aantoonbaar beledigend is voor belijders van die godsdienst, die uitlating desalniettemin niet zou kunnen worden gekwalificeerd als een opzettelijk beledigende uitlating 'over een groep mensen vanwege hun godsdienst' in de zin van artikel 137 Sr.

De vraag die zich hier opwerpt is: waarom niet ? Omdat de Hoge Raad het zegt ? Niet duidelijk is waar deze opvatting op zou zijn gebaseerd. In elk geval kan deze proclamatie door de Hoge Raad, zoals hierboven is geanalyseerd, zeker niet ontleend worden aan de parlementaire geschiedenis met betrekking tot artikel 137c Sr. De beperkingen terzake van het toepassingsbereik waarvan in het kader van artikel 137c Sr sprake is, liggen op andere vlakken dan het vlak dat hier aan de orde is.

Wat hier, in het kader van de parlementaire geschiedenis, wél aan beperkingen van de strafrechtelijke verwijtbaarheid in de zin van artikel 137c wordt aangegeven, is hierboven zorgvuldig geinventariseerd en onder de daar aangeduide punten 1 t/m 4 weergegeven.

Onder de aldus vast te stellen beperkingen valt dan niet
dat beledigende uitlatingen over een godsdienst, die opzettelijk apert beledigend zijn voor de aanhangers van die betrokken godsdienst, nimmer zouden kunnen gelden als belediging in de zin van artikel 137c Sr, zelfs niet als er sprake van is dat uit strategische overwegingen **doelgericht** over de band van beledigende uitlatingen over de religie in kwestie wordt gespeeld, terwijl het de bedoeling is om aldus de groep mensen achter deze religie te beledigen.
De parlementaire geschiedenis van artikel 137c bevat hiervoor geen enkele aanwijzing.

Of er, in het geval dat

> - al dan niet uit strategische overwegingen teneinde rechtstreekse belediging van 'een groep mensen vanwege hun godsdienst te vermijden -

sprake is van beledigende uitlatingen gericht tegen een godsdienst, die ook apert beledigend zijn voor de belijders van die betrokken godsdienst, zich een situatie voordoet waarin artikel 137c Sr. van toepassing is, ja een dergelijke situatie zich voordoet in het geval dat, eventueel, op die manier zelfs **doelgericht** een weg wordt gezocht om aldus de groep mensen, behorend tot de betrokken godsdienst, opzettelijk te beledigen, laat zich daarbij uitsluitend casuïstisch benaderen en

beoordelen.

XVI. 'De dorre wijsheid van de letterknecht'

Daarbij dient dan in dit verband het volgende ter nadere overweging: Wat is, **qua intentie** zowel als **qua uitkomst**, nu eigenlijk per saldo nog het verschil tussen het zich beledigend uitlaten over een groep mensen vanwege hun godsdienst door, op een voor de aanhangers van die godsdienst apert beledigende wijze en juist met de specifieke bedoeling om op die wijze deze 'groep mensen wegens hun godsdienst' te beledigen, uitingen te doen **enerzijds**, en minder verhulde beledigende uitlatingen 'over een groep mensen vanwege hun godsdienst' **anderzijds**, anders dan enkel een woordconstructie ?

Hier geldt in optima forma wat de dichter de Mérode zo treffend weergeeft in een gedicht van zijn hand:

> 'Hoedt u voor de waanzin van het recht,
> De dorre wijsheid van de letterknecht
> Zij is als wilde haver op de akker;
> van buiten glanzend en van binnen slecht.'

Het is in strijd met de wetsgeschiedenis van de anti-discriminatiebepalingen, opgenomen onder 137a t/m 137e Sr, waarbij de intentie om nu juist een **effectief optreden** tegen belediging, haatzaaien en discriminatie jegens bevolkingsgroepen op grond van hun religie, ras en godsdienst mogelijk te maken voorop staat, dat louter en alleen **verbale trucs**, en niet veeleer voor iedereen zichtbare intenties, beslissend zouden kunnen zijn voor het al dan niet onder het strafrechtelijk bereik van artikel 137c Sr vallen van bepaalde uitlatingen, die manifest tot oogmerk hebben 'een groep mensen (mede) wegens hun godsdienst' te beledigen.

XVII. Een door de Hoge Raad zonder onderbouwing gelaten proclamatie

Terug naar de manier waarop de Hoge Raad hier verder te werk gaat.
Alvorens het ingestelde cassatieberoep te honoreren en het zorgvuldige en evenwichtige oordeel van het hof te vernietigen overweegt de Hoge Raad, onder 2.6, dan tenslotte nog:

> "Het Hof heeft geoordeeld dat de verdachte zich met zijn poster met daarop de tekst 'Stop het gezwel dat Islam heet' onnodig grievend heeft uitgelaten over de Islam. Het Hof heeft daaraan de gevolgtrekking verbonden dat 'gezien de verbondenheid tussen de islam en haar gelovigen' deze uitlating reeds daardoor ook beledigend is voor 'die groep mensen die de Islam belijden'. Naar uit het voorgaande volgt, heeft het Hof aldus blijk gegeven van een te ruime - en dus onjuiste - opvatting omtrent de in art. 137c, eerste lid, Sr voorkomende uitdrukking 'een groep mensen wegens hun godsdienst'."

De Hoge Raad poneert hier iets dat hij in zijn arrest allerminst waar maakt. Dat het hof in het kader van diens uitspraak "een te ruime - en dus onjuiste" interpretatie zou hebben gegeven, wordt weliswaar door de Hoge Raad gesteld, maar volgt geenszins uit wat daartoe door de Hoge Raad

wordt overwogen.

Met eenvoudigweg, onder het aanroepen van 'de beperkte werking van artikel 137c Sr', impliciet verordonneren dat als zogenaamd (alleen) een godsdienst wordt beledigd, daarmee geen sprake zou kunnen zijn van een uitlating 'die onmiskenbaar betrekking heeft op een bepaalde groep mensen die door hun godsdienst wordt gekenmerkt', in de zin van artikel 137c Sr,

> - en dit dan zelfs als het daarbij gaat een voor iedereen zichtbare intentie om daarmee **willens en wetens** nu juist (ook) de daarmee verbonden 'groep mensen vanwege hun godsdienst' te beledigen -,

zoals de Hoge Raad hier impliciet doet, waar hij, onder 2.5.2, overweegt:

> "Gelet op de beperkte reikwijdte van art. 137c Sr die door de wetgever is beoogd, vereist deze bepaling dat de uitlating onmiskenbaar betrekking heeft op een bepaalde groep mensen die door hun godsdienst wordt gekenmerkt en zich daardoor onderscheidt van anderen",

komen we er niet.
En wordt aan het onderhavige artikel 137c Sr geen recht gedaan.

XVIII. Nadere manipulaties van de Hoge Raad bij diens oordeel

Dan voorts over deze uitspraak van de Hoge Raad nog dit.

Na dit al eerder te hebben gedaan, waar hij fragmenten uit de parlementaire geschiedenis aanroept voor conclusies die daaruit simpelweg niet zijn af te leiden, slaat de Hoge Raad opnieuw de weg van manipulatie in, waar hij, onder 2.5.2., spreekt van

> "De enkele omstandigheid dat grievende uitlatingen over een godsdienst ook de aanhangers van die godsdienst krenken..",

als zijnde:

> " niet voldoende om die uitlatingen te kunnen gelijkstellen met uitlatingen over die aanhangers, dus over een groep mensen wegens hun godsdienst in de zin van art. 137c Sr." (beklemtoning toegevoegd)

Hierop dient als volgt te worden gereageerd.

"De enkele omstandigheid" wellicht niet, nee.
Maar dat is hier ook niet aan de orde. Het hof overweegt allerminst dat "de enkele omstandigheid" dat hier grievende uitlatingen worden gedaan over een godsdienst, die ook voor de aanhangers van die godsdienst beledigend zijn, noodzakelijkerwijs tot het oordeel zou moeten lijden dat artikel 137c toepasselijk zou zijn. Het hof komt, via een casuïstische benadering, tot zijn oordeel. Een constateert dat in dit geval, gelet op de concrete feiten en omstandigheden die hier bij de beoorde-

ling van de zaak dienen te worden betrokken, de betrokken uitlating binnen het bereik van artikel 137c Sr valt.

Niets omtrent de aldus door het hof in beschouwing genomen specifieke feiten en omstandigheden wordt door de Hoge Raad in overweging genomen, laat staan dus weerlegd.
Het feit dat het hof zijn oordeel hier niet baseert op de hierboven genoemde "enkele omstandigheid" wordt door de Hoge Raad aldus op manipulatieve wijze genegeerd.

XIX. Een nieuw leerstuk van de Hoge Raad, maar dan wél alleen 'algemeen geldend' zover het moslims betreft

Het lijkt erop dat de Hoge Raad deze laatstbedoelde overweging in zijn arrest heeft ingebouwd teneinde hier, in brede zin, een nieuw leerstuk te kunnen vestigen, luidende:

> 'Wordt de weg van - zogenaamd - alleen belediging van een godsdienst ingeslagen om aldus uitlatingen te doen die zonder meer beledigend zijn voor de groep mensen die deze godsdienst dragen, ja is het daarbij zelfs **de uitgesproken bedoeling** om zich aldus beledigend uit te laten over deze groep van mensen, dan is het inroepen van de bescherming van artikel 137c daartegen tevergeefs.'

Een nieuw leerstuk, althans voor zover het daarbij gaat om de niet aflatende stroom van beledigingen jegens met name **de Islam**, en daarmee impliciet **jegens moslims**, die in ons land dag in dag uit doorgaat.
Voor het geval dat hetzelfde ooit nog eens geflikt zou worden jegens, bijvoorbeeld, het Jodendom en daarmee jegens joden, houdt de Hoge Raad dan nog een klein achterdeurtje open. Want dan kan altijd nog worden geroepen dat er meer aan de hand is dan alleen

> "..de enkele omstandigheid dat grievende uitlatingen over een godsdienst ook de aanhangers van die godsdienst krenken."

Dán kan alsnog worden aangevoerd dat er meer achter steekt. Dat er meer feiten en omstandigheden bij de beoordeling moeten worden betrokken. Die hier tot een **àndere** uitkomst zouden moeten leiden.

Een andere uitkomst dan in casu, nu het hier enkel om de Islam en moslims gaat. Waarbij gerust van elke feitelijkheid en maatschappelijke omstandigheid bij de beoordeling van de zaak kan worden geabstraheerd. Zodat daarbij enkel het concept overblijft dat "de enkele omstandigheid" omtrent de feitelijke uitwerking van dit soort grievende uitlatingen over wat dan wordt aangeduid als 'de Islam' niet voldoende is om daarmee zelfs maar binnen het bereik van artikel 137c Sr te komen.

XX. Willens en wetens een vrijbrief van de Hoge Raad voor systematische belediging van moslims over de boeg van 'Islamkritiek'

Voor iedereen is dus duidelijk wat de Hoge Raad wil.

Een absolute vrijbrief voor iedereen in Nederland om, over de boeg van belediging van zogenaamd 'de Islam', onverdroten voort te gaan met het manifeste oogmerk om, met behulp van deze flauwe bocht, moslims onophoudelijk en zo intens mogelijk te beledigen. Dit met het achter de hand houden van een juridische stoplap, mocht men op het idee komen om hier te lande ooit nog eens datzelfde te flikken jegens, bijvoorbeeld, het Jodendom en de joden.

Met integere rechtspraak heeft dit alles niets van doen.
De Hoge Raad werkt op die manier mee aan de wig die in onze samenleving wordt gedreven. Willens en wetens en misschien zelfs wel doelbewust.

XI. Naar een nieuw beoordelingskader - los van de fictie van 'religiekritiek'

Tot dusver is, althans waar het ging om een van stap-tot-stap analyse van het onderhavige arrest van het Hoge Raad, in belangrijke mate is meegegaan met de hier door de Hoge Raad gehanteerde fictie dat als het de hier in het geding zijnde uitlating "Stop het gezwel dat Islam heet" betreft, die uiting dan enkel en alleen tegen de islam **als religie** zou zijn gericht. Zodat het hier als het ware een soort 'religiekritiek' van de afzender van deze oproep zou betreffen.

Een soort 'religiekritiek', die dan vervolgens aan het recht van vrije meningsuiting getoets zou dienen te worden. Met de vraag wat hier de doorslag zou moeten geven: het eventuele beledigende karakter waarvan bij deze zogenaamde 'religiekritiek' sprake zou zijn, dan wel het recht van vrije meningsuiting, ook als die 'religiekritiek' als beledigend wordt ervaren.

Het wordt dan nu tijd om dit sjabloon als zodanig voor het voetlicht te brengen en voor eens en altijd te verwerpen.

XXII. Wat met name extreem-rechts bedoelt met zoiets als "Stop het gezwel dat Islam heet"

Want natuurlijk is het volstrekte flauwekul

> - en iedereen in Nederland, behalve de Hoge Raad, weet en begrijpt dat ook drommels goed -

dat als een lid van een voormalige extreem-rechtse organisatie als de Nationale Alliantie de uitlating doet "Stop het gezwel dat de Islam heet", daarmee alleen de Islam als religie zou worden bedoeld. Zoals de Hoge Raad hier maar even voor het gemak meent tot uitgangspunt te kunnen nemen

> - het gemak dan om de zaak eenvoudig als strafrechtelijk irrelevant te kunnen afdoen -.

Want wat dan immers, als zo'n extreem-rechts figuur een dergelijke uitlating doet, hiermee zonder meer wordt bedoeld, is 'de Islam' als veel breder fenomeen dan enkel als godsdienst, en wel in elk geval ook als maatschappelijk, cultureel, etnisch en demografisch verschijnsel.
Al deze noties vinden immers hun overkapping onder het paraplu-begrip Islam.

Wordt dan ook - en dit nog des te meer evident als dit wordt geroepen door een

vertegenwoordiger van extreem-rechts - de uitlating gedaan: "Stop het gezwel dat Islam heet", dan wordt daarmee zeker niet alleen, of zelfs maar op de eerste plaats, opgeroepen om, als ware het "een gezwel", de islam als godsdienst te 'stoppen'. Maar evenzeer om, veel breder, vooral ook de islam als maatschappelijk, cultureel, etnisch en demografisch verschijnsel, als betrof het hier "een gezwel", te 'stoppen'.

De terminologie 'de Islam' wordt - en dit bepaald niet alleen in het spraakgebruik van extreem-rechts - dan ook in het normale spraakgebruik doorlopend en maatschappijbreed gebezigd als een **pars pro toto** voor alles wat daarmee in verband wordt gebracht: de Islam als religie, als cultuur, als gemeenschap, als etnische identiteit, etc., dit laatste dan langs de weg van gemeenschappelijke noemer voor bepaalde gezamenlijke bevolkingsgroepen, en wel burgers van Turkse en Marokkaanse afkomst, die in overgrote meerderheid moslim zijn en tegelijk ook de overgrote meerderheid van de Nederlandse moslims vormen.

Als dan ook 'de Islam' als zodanig wordt genoemd, dan is daarmee meestal niet eens allereerst, laat staan uitsluitend, - en zeker niet als dit vanuit extreem-rechtse hoek gebeurt - sprake van 'de Islam' als religie. Maar veeleer van de Islam als **pars pro toto** in de hierboven aangeduide zin.

Wordt dan ook, zoals in het onderhavige geval, vanuit extreem-rechtse kring, bij geschrifte de oproep gedaan: "Stop het gzwel dat Islam heet", dan gaat het derhalve zeker niet uitsluitend en ook niet in de eerste plaats, om het stoppen van de Islam als ware het een "godsdienstig gezwel", maar met name ook als ware het een "maatschappelijk, cultureel, etnisch en demografisch gezwel".

Ook moslims zijn vanzelfsprekend bekend met deze lading die het begrip 'Islam' als pars pro toto in het spraakgebruik heeft.
Dit betekent dan dat, als de Hoge Raad onder 2.5.1. impliciet en tussen de regels door vaststelt dat, als het gaat om een beledigende uitlating over de islam als zou die "een gezwel" vormen dat 'gestopt' zou moeten worden, daarmee sprake zou zijn van een belediging

> "op zo'n wijze dat de aanhangers van die godsdienst daardoor in hun godsdienstige gevoelens worden gekrenkt"
> (beklemtoning toegevoegd),

door de Hoge Raad met dit laatste maar een deel van het beledigingaspect wordt weergegeven en onderschreven, die moslims hier, als gevolg van deze uiting ondervinden.

XXIII. De omvang van de beledigende lading van een uiting als "Stop het gezwel dat Islam heet"

Hier is dan immers niet alleen sprake van een belediging in hun godsdienstige gevoelens, zoals de Hoge Raad het doet voorkomen, maar evenzeer in hun gevoelens omtrent hun culturele identiteit, hun gevoelens omtrent hun etnische identeit en hun gevoelens als deelnemers aan de samenleving.

Het beledigingsaspect, zoals het hier dan ook valselijk door de Hoge Raad wordt voorgesteld, gaat dan ook veel verder en veel dieper dan alleen een belediging in, uitsluitend, hun godsdienstige gevoelens. Zij worden door de onderhavige uitlating "Stop het gezwel dat Islam heet" evenzeer

gekwetst hun diepste gevoelens als mens, met een culturele en etnische identiteit, en als deelnemers in de samenleving.

Deze factoren worden in het arrest van de Hoge Raad valselijk verduisterd, maar geven nochtans aan de hier ook aan de orde zijnde belediging voor de betokken bevolkingsgroep, de moslims in den lande, een extra dimensie en maken die des te ernstiger en zwaarwegender, nu het hier dus om veel meer gaat dan uitsluitend belediging in hun religieuze gevoelens.

XXIV. Vervalsing door de Hoge Raad van het beoordelingskader

Door de manipulatie die de Hoge Raad hier bedrijft door net te doen alsof, als het gaat om de oproep bij geschrifte "Stop het gezwel dat Islam heet", hiermee uitsluitend een soortement van 'religiekritiek' zou worden bedreven en hiermee uitsluitend zou worden opgeroepen tot het afstoppen van de islam als godsdienst, en door net te doen alsof moslims daardoor uitsluitend en alleen in hun religieuze gevoelens zouden worden beledigd, in plaats van ook hun diepste gevoelens als mens, als dragers van een een bepaalde etnische en culturele identiteit en in hun identiteit als deelnemers in de samenleving, slaagt de Hoge Raad erin het beoordelingskader hier schromelijk te vervalsen.

En slaagt de Hoge Raad er aldus evenzeer in zich op die wijze valselijk te voorzien van een beoordelingskader dat het de Hoge Raad gemakkelijker maakt om de betrokken uitlating strafrechtelijk uit de wind te zetten.

XXV. Opzettelijkheid bij de Hoge Raad

Een uitkomst waar de Hoge Raad kennelijk op voorhand al op uit is geweest.

Ook de Hoge Raad weet immers zeer wel dat 'de Islam' in het normale spraakgebruik voor veel meer staat dan alleen een religie. Maar doet hier net alsof hem dat onbekend zou zijn, dan wel dat daarmee door hem bij de beoordeling geen rekening zou behoeven te worden gehouden.
Dat kan alleen maar wijzen op kwade trouw bij de Hoge Raad.

XXVI. Extreem-rechtse websites: wat daar onder 'de Islam' wordt verstaan, als "gezwel" dat 'gestopt' zou moeten worden

Wat met name door extreem-rechts onder 'de Islam' wordt verstaan, daarvan zijn in een oogwenk talloze voorbeelden te vinden voor iedereen die ook maar even de moeite neemt om een blik te slaan op de talrijke sites van extreem-rechtse huize die in dit verband in omloop zijn.
Zonder dat het OM ook maar enige aanstalte maakt om tegen bepaalde inhoud daarvan op te treden.

Ook de Nationale Alliantie (NA), uit de boezem waarvan de onderhavige poster afkomstig was, vormde zo'n extreem-rechtse organisatie, die van 2003 tot 2007 bestaan heeft.
Uit Wikipedia valt in dit verband te ontlenen dat de Nationale Alliantie zich zowel keerde tegen de

Islam, als zich sterk maakte voor de uitzetting van "allochtonen die zich niet willen aanpassen". De Rotterdamse Anti Discriminatie Raad (RADAR) deed in augustus 2005 aangifte tegen de partij wegens antisemitische uitlatingen op diens website. In het introductiepamflet dat na de oprichting van de partij werd uitgegeven stond opgenomen dat "er niet zal worden samengewerkt met joden of moslims". Wegens publicatie van antisemitische uitlatingen op de site werd uiteindelijk tegen de partijleider Jan Teijn in augustus 2007 strafrechtelijke vervolging ingesteld. Het NA werd voorts in verband gebracht met een groep Belgische militairen en personen van rechts-extremistische signatuur, die in september 2007 werden opgepakt in verband met het plan om aanslagen te plegen met het oogmerk de Belgische Staat te ontwrichten. Later bleek dat leden van de NA betrokken waren bij schietoefeningen die in een kazerne in het Belgische Leopoldsburg werden gehouden door Bloed, Bodem, Eer en Trouw en bij een paramilitair trainingskamp in de bossen bij het Belgische Spa.
Toen het OM in augustus 2007 uiteindelijk vervolging instelde tegen de voorzitter van deze organisatie werd de partij opgeheven.

Natuurlijk is het absurd om een uitlating uit de hoek van zo'n organisatie als "Verbied het gezwel dat Islam heet" te interpreteren als louter gericht tegen de Islam als godsdienst, zoals de Hoge Raad niettemin doet. Want uiteraard is zo'n uitlating uit een dergelijke hoek dan, behalve gericht tegen de Islam als religie, ook gericht tegen alles en iedereen waarvoor het begrip 'Islam' staat. En is zo'n uitlating dan ook onmiskenbaar tevens geadresseerd aan alle moslims.

Men hoeft maar een snelle blik te slaan op een van de talrijke sites van extreem-rechtse signatuur, om daarvan meteen karrevrachten aan voorbeelden in handen te krijgen.

Zoals bijvoorbeeld ook op de site van Geert Wilders.
Dit sujet dat door mede-politici en de media unaniem als een volkomen normaal, aanvaardbaar en respectabel politicus en mens wordt voorgesteld en behandeld.
Luister naar wat dit respectabele personage aan respectabel te achten uitingen op zijn website publiceert. De extreem-rechtse Nationale Alliantie zou er zijn vingers bij afgelikt hebben.

Om daar nu maar eens even enkele fragmenten uit te lichten, eerst een stuk gepubliceerd onder de titel:

> ***"De islam is een nazi-ideologie. Mag de moslim daarop persoonlijk aangesproken worden?***

In dat stuk wordt het zogenaamde "fascistische karakter" van 'de Islam' aan de orde gesteld vanuit het perspectief of dit al dan niet individuele moslims kan worden aangerekend. De vanuit extreem-rechtse hoek te verwachten uitkomst van deze zogenaamde beschouwing is dan dat dit, onder voorbehoud, alleen wellicht mogelijk zou zijn als de betrokken moslims niet alleen hun religie, maar ook alle, 'welhaast genetische' ballast van zich af zouden schudden, die hen als gevolg van het al eeuwen lang moslim zijn van hun voorouders aankleeft.

Volgens de Hoge Raad is een dergelijk exposé dus te beschouwen als onttrokken aan het verbod van belediging op voet van artikel 137c Sr. Want het is immers tegen 'de Islam' gericht. En daarmee dus enkel een soortement van 'religie-kritiek', niet gericht op belediging van een groep mensen op

grond van hun godsdienst.

Of neem de ***"Column van de maand 2008"***, eveneens te vinden op de site van Wilders, getiteld:

> ***"The future..brought the religion of 'rest'".***

Waarin wordt aangegeven wat 'de Islam' is en waartoe die zal leiden:

> "Islam is niet zo zeer een religie of islamitische martelaarscult, maar het is een totalitair systeem: islam kent religeuze, juridische, politieke, economische en paramilitaire cellen. De religeuze cel dient als overkoepelende versluiering voor alle andere islamgerelateerde activiteiten."

Niet beledigend dus, een dergelijke uitlating, volgens onze Hoge Raad, in de zin van artikel 137c Sr. Want immers enkel gericht tegen 'de Islam'. En daarmee een stuk 'religie-kritiek'. De absurditeit van deze opvatting spreekt hier voor zichzelf.

Het stuk gaat dan als volgt verder:

> "Het proces van islamisering treedt in werking, zodra zich in een bepaalde streek in een bepaald land voldoende moslims hebben gevestigd, die vervolgens in opruiende termen (agitprop) zogenaamde 'religieuze rechten' opeisen. Echter, du moment dat politieke correcte overheden en multiculturele samenlevingen aan het eisenpakket van de zogeheten 'gematigde' moslims rechtsgeldigheid verlenen (namelijk dat ook zij zich mogen beroepen op 'religieuze rechten'), dan zijn ze verplicht de andere (militante) cellen binnen de islam voor lief te nemen en ze zo en zo in de democratische rechtsorde in te bedden.
>
> Hier een opsomming van de strategische en demografische agenda achter het islam imperialisme: Zo lang in een bepaald land, de moslimpopulatie schommelt onder of op de grens van 1%, is er (in de termen van Job Cohen) niets aan het handje! We kunnen zo'n groep beschouwen als een vredelievende minderheid, i.p.v. een manifeste dreiging voor de levensruimte van alle niet-moslims. In zekere zin verdient het zelfs de voorkeur deze minderheidsgroep in de media, documentaires e.d. af te schilderen als een "culturele verrijking".
>
> Verenigde Staten -- moslim 1%
> Australië -- moslim 1.5 %
> Canada -- moslim 1.9 %
> China -- moslim 1%-2%
> Italië -- moslim 1.5%
> Noorwegen -- moslim 1.8%
>
> Bereikt de moslimpopulatie een omvang van 2% tot 3% van de totale bevolking, dan beginnen ze hun jihadmissie en trachten andere etnische minderheidsgroepen tot de islam te bekeren en richten zij hun aandacht op moslimjongeren aan de rand van de samenleving (zoals moslimse veelplegers, criminelen, straatbendes en gedragsgestoorden) om ze voor de jihad te recruteren:

Denemarken -- moslim 20%
Duitsland -- moslim 3.7%
Verenigd Koninkrijk -- moslim 2.7%
Spanje -- moslim 4%
Thailand -- moslim 4.6%

Vanaf 5% en hoger, wordt de ontregelende invloed van deze islamitische bekeringsfanaten groter. Al naar gelang de omvang van hun populatie groeit, zullen ze ijveren voor het introduceren van halalprodukten en bepaalde functies opeisen die alleen door moslims kunnen worden vervuld. Ze zullen de druk opvoeren en supermarkten ertoe dwingen halalprodukten in het assortiment op te nemen -- vergezeld van het automatische verwijt dat het fundamentele gelijkheidsbeginsel wordt geschaad, wanneer de wensen van moslims niet worden naageleefd:

Frankrijk -- moslim 8%
Philippijnen -- moslim 5%
Zweden -- moslim 5%
Zwitserland -- moslim 4.3%
Nederland -- moslim 5.5%
Trinidad & Tobago -- moslim 5.8%

Op dit punt aangeland, zullen ze alles in het werk stellen om de vigerende overheid te overtuigen, dat moslims het beste onder de shariawet 'gedijen'. Het ultieme doel van de islam is niet de wereld als zodanig tot de islam bekeren, maar het entameren en implementeren van de shariawetgeving over de gehele wereld.

Wanneer de moslimpopulatie groeit tot 10%, zal het antiwesterse gezagsvacuüm binnen de islamenclaves groeien - als middel van protest en pressie tegen hun vermeende sociaal-economische achterstandpositie (Parijs en banlieues; maar ook Amsterdam Slotervaart en het in de hens jagen van honderden auto's).

Elke activiteit die de islam kritisch tegen het licht houdt, wordt opgevat als een belediging van de islam en resulteert steevast in oproer, plundering vernieling, moord en doodslag (Amsterdam -- Theo van Gogh; Copenhagen -- Mohammed cartoons).

Nieuw-Guinea - moslim 10%
India -- moslim 13.4%
Israël -- moslim 16%
Kenia -- moslim 10%
Rusland -- moslim 10-15%

Heeft de moslimpopulatie eenmaal een omvang van 20% bereikt, dan vinden islamitisch geïnspireerde aanslagen plaats, worden haat en tweespalt zaaiende demonstraties georganiseerd, jihad-milities geformeerd, uit naam van Allah de keel van deze en gene doorgesneden en kerken en synagogen aan de vlammenzee prijsgegeven:

Ethiopië -- moslim 32.8%

Vanaf 40% treden er grootschalige slachtpartijen op, vinden stelselmatig terroristische aanslagen plaats en zaaien islammilities dood en verderf:

Bosnië -- moslim 40%
Chaad -- moslim 53.1%
Libanon -- moslim 59.7%

Vanaf 60% moeten we er rekening mee houden, dat zonder (juridische) belemmeringen niet-moslims alsmede niet-gelovigen over de kling mogen worden gejaagd, sporadische etnische zuiveringen (Soedan -- genocide) worden gehouden, en dat de Shariawet fungeert als mes op de keel; bijvoorbeeld om infidels te dwingen een aparte extra belasting te betalen.

Albanië - moslim 70%
Malaysië - moslim 60.4%
Qatar -- moslim 77%
Soedan -- moslim 70%

Boven de 80% zien we dat het geestelijke en culturele leven geheel en al in het teken staan van de mentale en militaire jihad. Dat de universele rechten van de mens op groteske wijze worden geschonden doordat zulke moslimstaten zich structureel schuldig maken aan etnische zuiveringen en genocide. Hier past dus andermaal een waarschuwing aan het adres van de politieke dhimmy'lite alsmede aan de mainstream media die zich wel zeer vrijpostig de 'luxe' van zelfcensuur permitteren: wie tolerant is tegenover intolerantie, wordt op den duur intolerant tegenover tolerantie!

Bangladesh -- moslim 83%
Egypte -- moslim 90%
Gaza -- moslim 98.7 %
Indonesië -- moslim 86.1%
Iran -- moslim 98%
Irak -- moslim 97%
Jordanië -- moslim 92%
Marokko -- moslim 92%
Pakistan -- moslim 97%
Palestina -- moslim 99%
Syrië -- moslim 90%
Tajikistan -- moslim 90%
Turkije -- moslim 99.8%
Ver. Arabische Emiraten -- moslim 96%

100% zal in het teken staan van 'Dar-es-Salaam' - het islamhuis van vrede - er is sprake van vrede omdat iedereen moslim is:

Afghanistan - moslim 100%

Saudi Arabië - moslim 100%
Somalië - moslim 100%
Yemen - moslim 100%

Maar zoals vaak, blijkt de praktijk weerbarstiger. Om hun bloeddorstigheid te lessen zullen molims elkaar, vanwege de meest uiteenlopende redenen (van eerwraak tot sektarische rivaliteit) uiteindelijk zelfs onderling afslachten. Het vulgaire, verdorven en maanzieke karakter van de islam gaat hand in hand met een bijbehorende geloofspraktijk die, om de verknipte moslimziel te kunnen lijmen, zelf even vulgair, verdorven en maanziek moet zijn.

Een van de geïnterviewden voor dit onderzoek, Leon Uris, vat het islam imperialisme kernachtig samen: 'Nog voor mijn negende levensjaar, had ik de mores die aan de basis van de koranische oorlogsdoctrine ten grondslag liggen, volledig onder de knie. Het was ik tegen mijn broeder en ik tegen onze vader; mijn familie tegen mijn neven en de clan; mijn neven en de clan tegen de stam; de stam tegen de wereld - en wij alleen tegen de Kafir."

Om deze buitensporige hetze-praat verder een quasi-serieus karakter te geven wordt hier tenslotte verwezen naar "The World fact Book 2007" van de CIA, waar dat allemaal in zou staan.

Overigens vertoont dit quasi-'wetenschappelijke' hetze-artikel tegen 'de Islam', dat zo glashelder in feite is gericht tegen alle moslims, exact dezelfde opbouw als de hetze-artikelen die vóór de Tweede Wereldoorlog in veel landen verschenen over het gevaar van het Jodendom en van de joden. Die stereotiep in antisemitische artikelen ten tonele werden gevoerd als wrede 'slachters' van christenen, een bedreiging voor de christelijke cultuur, als stap voor stap uit op de wereldheerschappij, etc.

Nota Bene:

- "***Islam*** is niet zozeer een religieuze of islamitische martelaarscult, maar het is een totalitair systeem: islam kent religeuze, juridische, politieke, economische en paramiliaire cellen."

- "Hier een opsomming van de strategische en demografische agenda achter het ***islam imperialisme***."

- "Het vulgaire, verdorven en maanzieke kartakter van ***de islam*** gaat hand in hand met een bijbehorende geloofspraktijk die, om de verknipte moslimsziel te kunnen lijmen, zelf even vulgair, vordorven en maanziek moet zijn."

- "Een van de geïnterviewden voor dit onderzoek, Leon Uris, vat het ***islam imperialisme*** kernachtig samen: 'Nog voor mijn negende levensjaar, had ik de mores die aan de basis van de koranische oorlogsdoctrine ten grondslag liggen, volledig onder de knie. Het was ik tegen mijn broeder en ik tegen onze vader; mijn familie tegen mijn neven en de clan; mijn neven en de clan tegen de stam; de stam tegen de wereld - en wij alleen tegen de Kafir."

Dát is dus wat door extreem-rechtse figuren onder het container-begrip 'de Islam' wordt verstaan, als zij het hebben over 'de islam' als "gezwel" dat 'gestopt' moet worden. Als dan ook een lid van de extreem-rechtse Nationale Alliantie, zoals in het onderhavige arrest van de Hoge Raad aan de orde

was

> - en zoals ook door het hof in diens eerdere uitspraak terecht, in tegenstelling tot het volstrekte stilzwijgen daarover door de Hoge Raad, als factor van betekenis werd overwogen -

in een poster de oproep doet "Stop het gezwel dat Islam heet", dan bedoelt hij dat dus niet alleen, en zelfs niet primair, als kritiek op de Islam als godsdienst, maar bedoelt hij daarmee, voor heel Nederland overduidelijk, dat alles wat met de Islam te maken heeft, in de hierboven aangegeven zin, 'gestopt' zouden moeten worden. Eerst en voor al ook de moslims als dragers van al dit kwaad.

Wordt dan ook in de hierboven gebezigde beledigende en diskwalificerende aanduidingen over 'de Islam' gesproken, dan geldt dat dus automatisch niet alleen voor de Islam als godsdienst, maar ook voor alle moslims, die daarmee worden beledigd en gediskwalificeerd.

Overigens is eerder in dit referaat al gewezen op de logica van dit laatste, aangezien nu eenmaal 'de Islam' niet te stoppen valt zonder de dragers daarvan te stoppen. Een logica die reeds aanstonds voor heel Nederland evident is, behalve dan zogenaamd voor de Hoge Raad. Zodat alleen al om die reden voor elk rationeel mens het onmiddellijk helder is dat een uitlating als 'Stop het gezwel dat Islam heet' in elk geval ook direct tegen moslims als bevolkingsgroep is gericht.
Een waarheid als een koe, die de Hoge Raad in zijn infame arrest krampachtig buiten beeld houdt.

Laten we tenslotte nog maar eens een derde voorbeeld van de site van Geert Wilders plukken, dat iedereen daar binnen vijf minuten kan vinden. Als hij of zij niet al voor die tijd op die site van Wilders over nog beledigender of nog meer haat uitstralend uitlatingen is gestruikeld.

Zoals bijvoorbeeld het quasi-historische exposé over de expansie van de islam onder de titel:

> ***"Hoe de de islam functioneerde, functioneert en zal functioneren."***

Waaraan ondermeer in dit verband het volgende valt te ontlenen:

> "Europeanen zijn eraan gewend geraakt om niet te vragen hoe het komt dat de verschillende volkeren die de islam collectief, dus als volkeren, hebben aangenomen nu net achter elkaar de Arabieren, de Turken en de Mongolen waren, ten tijde van hun islamisering roofzuchtige Barbarenvolkeren. De voor de hand liggende vraag of de islam juist voor zulke volkeren aantrekkelijk zou zijn en waar dat aan zou kunnen liggen, geldt als niet serieus."

en:

> "Eeuwenlang bestond in de meeste islamitische landen het ritueel dat christenen en joden bij de aflevering van hun belastingen het hoofd moesten buigen en van de islamitische belastingbetalers een klap op hun achterhoofd kregen. Dit was slechts één onderdeel van een hele bundel bepalingen die tot doel hadden de dhimmi's er op ieder uur van de dag aan te herinneren dat zij minderwaardige mensen met minder rechten waren."

en:

> "Dhimmi's mochten zich niet verzetten tegen overvallen van moslims (..) met stenen naar hen te gooien was een geliefd kinderspel. Zelfs zelfverdediging was voorhen verboden: dhimmi's waren verplicht om zich eerder te laten doodslaan dan de hand tegen een moslim op te heffen.

en:

> "Op veel plaatsen was het bovendien gebruikelijk dat ze bepaalde plekken, steden, stadsdelen niet mochten betreden, maar beperkt waren tot hun eigen wijken (..) Men ziet dat het gebod van sociale afscherming heel consequent in de praktijk werd gebracht, tot een vroeg systeem van apartheid.
>
> Er werd streng op gelet dat ze zich niet als moslims konden voordoen om de voorschriften te ontlopen. De gele vlek als herkenningsteken voor joden is waarschijnlijk een islamitische uitvinding."

Met andere woorden:

- ***de islam*** is met name aantrekkelijk voor barbaarse volkeren, waarbij geldt: hoe barbaarser, hoe aantrekkelijker;
- ***de islam*** staat uitsluitend voor absolute vernedering van niet-moslims;
- ***de islam*** was de eerste uitvinder van de apartheid;
- ***de islam*** was waarschijnlijk ook de uitvinder van zoiets als de jodenster.

En dat gaat dan, bladzijde aan bladzijde, zo door.

XXVII. Nogmaals 'de Islam' als pars pro toto voor alle slechts in de wereld, de moslims als dragers daarvan wel in de eerste plaats

Ook hier wordt weer duidelijk wat voor een torenhoge lading zogenaamde kritiek op 'de Islam' in de samenleving in feite heeft gekregen. Een lading, die het kader van godsdienstkritiek ver overschijdt. 'De islam' staat dan voor alles wat slecht is. Zodat daarmee automatisch alle belijders van de islam staan voor alles wat slecht is.

Met als onontkoombare uitkomst dat, bij een beledigende uitlatingen over 'de Islam', als zijnde "een gezwel" dat 'gestopt' moet worden, moslims niet alleen "in hun religieuze gevoelens worden gekrenkt", zoals de Hoge Raad in het onderhavige arrest, volledig los van de werkelijkheid, overweegt. Maar dat daarmee moslims, en dit dan ieder voor zich in persoon, als dragers van 'de Islam', opgescheept worden met zo'n beetje alle slechts dat de wereld heeft voortgebracht. Dat dan automatisch voor hun rekening komt. Als bevolkingsgroep.

Zij zijn daarmee dan onderdeel van dat "gezwel" dat 'gestopt' moet worden. Zodat zij met deze uitlating niet alleen worden beledigd "in hun religieuze gevoelens", zoals de Hoge Raad het valselijk voorstelt, maar daarmee uiteindelijk volledig worden gediskwalificeerd als mens.

XXVIII. Het doen van beledigende en haatzaaiende aanvallen op minderheidsgroepen als zijnde van een andere dimensie en van een andere maatschappelijke en juridische impact als gericht op meerderheidsgroepen

In dit verband dient, terzijde, hier in het kort een misverstand aan de orde te worden gesteld dat inmiddels in de maatschappij breeduit heeft postgevat. Dit mede onder invloed van de pervertering waaraan het begrip 'vrije meningsuiting' vandaag de dag onderhevig is. Die klaarblijkelijk het inzicht op even simpele als fundamentele waarheden en maatschappelijke werkelijkheden inmiddels zwaar heeft vertroebeld.

Punt één is daarbij het gegeven dat de anti-discriminatiewetgeving naar zijn aard natuurlijk in overwegende mate is gericht op bescherming van minderheden. Discriminatie is immers welhaast per definitie een zaak bedreven vanuit de meerderheid, als drager van de politieke en maatschappelijke macht, en als drager van de dominante cultuur, jegens minderheden.
Alleen in extreme omstandigheden is het voorstelbaar dat minderheden een positie hebben bereikt waarin zij in staat zijn om meerderheden te discrimineren, bijvoorbeeld in een situatie van een (buitenlandse) bezetting, of wel na een machtsgreep van binnenuit door een minderheid, waarvan de toestand in Rwanda een voorbeeld vormt, waar de minderheid van Tutsi's de macht heeft overgenomen.

De anti-discriminatiewetgeving is dan ook welhaast per definitie een beschermingsinstrument ten dienste van minderheden.

Punt twee is dan dat het, alleen al om de hierboven genoemde reden, maatschappelijk zowel als juridisch onzin is om aan te komen met de redenering dat als een uitlating 'Stop het gezwel dat Christendom heet' wellicht rechtens toelaatbaar zou dienen worden geoordeeld, datzelfde ook zou hebben te gelden voor een uitlating als 'Stop het gezwel dat Jodendom heet' of 'Stop het gezwel dat Islam heet'.

Een uitlating van het karakter 'Stop het gezwel dat Christendom heet' heeft immers, voor de gevestigde meerderheid hier te lande, alsmede voor de hier dominante christelijk geïnspireerde cultuur, niet eenzelfde connotatie van intimiderende zwaarwegendheid en dreiging als welke een soortgelijke uiting richting Jodendom of Islam zou hebben voor de minderheden die de dragers hiervan zijn.

De dominante meerderheid is, gaat het om dit soort uitingen, in de positie om een en ander af te doen als, wellicht weliswaar grievend voor hen die zich dit aantrekken, maar verder op geen enkele wijze persoonlijk of maatschapelijk bedreigend voor de positie van de dominante religie, cultuur en bevolkingsgroep.

Terwijl een uitlating als 'Stop het gezwel dat Jodendom heet' of 'Stop het gezwel dat Islam heet', nu in het ene geval de daarbij behorende minderheid al eens door een genocide is getroffen en in het

andere geval de daarbij betrokken minderheid zwaar onder vuur ligt van een kunstmatig vanuit de meerderheid gevoerde hetze, op de betrokken minderheidsgroepen natuurlijk een geheel andere impact heeft.

Alleen een geperverteerde opvatting over 'vrije meningsuiting in combinatie met een valse interpretatie van het 'gelijkheidsbeginsel' kan hier doen uitroepen: 'als het een gezegd mag worden, mag het andere ook'.
Van gelijke gevallen is hier in het geheel geen sprake.

XXIX. Het apect haatzaaien bij uitlatingen als de onderhavige al eerder door het OM verduisterd en daarmee aan rechterlijke toetsing onttrokken

Dit alles leidt dan naar het volgende aspect.

Het gaat bij uitlatingen van extreem-rechts als "Stop het gezwel dat Islam heet" allang niet meer alleen om 'beledigende uitlatingen over een groep mensen vanwege hun godsdienst' in de zin van artikel 137c Sr, maar ook om het openlijk zaaien van haat tegen deze bevolkingsgroep in de zin van artikel 137d Sr.

Dat een eventueel oordeel over dit aspect haatzaaien in het kader van de onderhavige uitlating aan rechter, en daarmee uiteindelijk ook aan de Hoge Raad, onttrokken is gebleven, valt op de eerste plaats aan het OM toe te rekenen.

Het OM heeft immers opzettelijk verzuimd om het zaaien van haat in de zin van artikel 137d Sr in het onderhavige geval mede tenlaste te leggen.

Dat het OM dit achterwege heeft gelaten, is vanuit diens opstelling niet meer dan begrijpelijk. Zoals al in eerdere kritieken op de opstelling van het OM inzake het schenden van de anti-discriminatiebepalingen jegens moslims en niet-westerse allochtonen door mij is aangegeven, is het OM enerzijds van mening dat, wat er ook over moslims en niet-westerse allochtonen ook gezegd wordt, van haatzaaien en aanzetten tot discriminatie daarbij nimmer kan worden gesproken, terwijl anderzijds het OM zich op dit vlak eveneens muisstil pleegt te houden in de hoop, als machtsinstituut, uit een verdere polarisatie van de maatschappij garen te kunnen kunnen spinnen. Dit in de vorm van het zich toeëigenen van meer en verdergaande bevoegheden.

Ik verwijs hiervoor naar mijn eerdere referaat over de jarenlange **opzettelijke** weigering van het OM om ook maar een stap te zetten inzake reeksen van klachten tegen uitlatingen van Wilders. Totdat de druk op het OM hier uiteindelijk onhoudbaar werd. En het daarop volgende besluit om van vervolging af te zien. Dit referaat onder de titel:

"Het Schandaal van Nederland - juni 2008: De uitverkoop van de mensenrechten van bijna 1 miljoen burgers in Nederland door het Openbaar Ministerie."

Nochtans had, als de Hoge Raad werkelijk enige bekommernis zou hebben over de wig die in onze

samenleving wordt gedreven, het hier op de weg van de Hoge Raad gelegen om er in elk geval aan te refereren dat het niet in stelling brengen van dit artikel 137d Sr voor wat betreft de onderhavige casus vraagtekens zou kunnen oproepen.

XXX. Gerechtvaardigde vrees voor verdere manipulaties van het OM in het kader van diens onwil om haatzaaien en aanzetten tot discriminatie tegen moslims en burgers van Turkse en Marokkanse afkomst te vervolgen

Met angst kunnen wat dit betreft de mogelijke toekomstige manipulaties van het OM afgewacht worden als het erom gaat, gedwongen, uiteindelijk vervolging tegen Wilders in te stellen. Wie of wat zou het OM ervan kunnen weerhouden om ook daar straks met een uiterst slappe en slecht onderbouwde tenlastelegging te komen ? Die eventueel zal nopen tot vrijspraak of ontslag van rechsvervolging. Wie zal een uiterst onwillig OM ervan afhouden om op die manier vrindje Wilders ter wille te zijn?

Gelet op de onderhavige ervaringen met de Hoge Raad valt uiteindelijk van die rechterlijke zijde in dat opzicht in elk geval niets te verwachten! Als een vervolging van Wilders al ooit tot dat niveau zou reiken. Want wie zal het OM dwingen om, als het eerder, op basis van zo'n rammelende tenlastelegging, tot vrijspraak zou komen, daartegen zelfs maar beroep in te stellen?

Het OM zal dan tevreden achterover leunen. Onder het motto: "de rechter heeft gesproken". Met als gedachte in het achterhoofd: 'de maatschappelijke ontwrichting in Nederland, waaruit we als machtsinstitutie garen kunnen spinnen, kan gelukkig worden voortgezet'.

De onderhavige uitspraak van de Hoge Raad is hier intussen alleen maar koren op de molen van die krachten in de samenleving die een verdere polarisatie willen bevorderen.

XXXI. De deur voor kwaadwilligen door de Hoge Raad wagenwijd opengezet

Met deze falikante uitspraak van de Hoge Raad wordt immers, onder het mom dat religie-kritiek mogelijk moet zijn, wagenwijd de deur opengezet voor kwaadwilligen, die zich er met hart en ziel aan overgeven de islam, en daarmee de moslims als bevolkingsgroep, hier te lande, dag in dag uit met beledigingen te belagen, hen als bevolkingsgroep te diskwalificeren en in de verdomhoek te plaatsen, en aldus de samenleving te ontwrichten.

Aan moslims, en daarmee aan allochtonen van mediterrane afkomst - immers enerzijds in meerderheid moslims en anderzijds de grote meerderheid van moslims uitmakend - wordt met deze ingreep door de Hoge Raad de toegang tot artikel 137c Sr voortaan grotendeels ontzegd.

Want voor iedereen is nu, met dit arrest van de Hoge Raad bij de hand, glashelder hoe kinderlijk eenvoudig het wettelijk verbod om moslims, als bevolkingsgroep, hartgrondig en stelselmatig en te beledigen en te diskwalificeren, zich laat omzeilen: en wel door, in plaats van over 'moslims', en burgers van Turkse en Marokkaanse komaf, simpelweg te praten over 'de Islam'. Die dan vervolgens die stroom van negatieve kwalificaties over zich krijgt uitgestort. Terwijl iedereen in Nederland zich dan ogenblikkelijk realiseert dat daarmee dan niet zo zeer, en zelfs niet op de eerste

plaats, de Islam als godsdienst wordt aangevallen, maar dat 'de Islam' dan gebezigd wordt als **pars pro toto** voor alle slechts dat op die manier met moslims in het algemeen en met burgers van Turkse en Marokkaanse afkomst in het bijzonder in verband kan worden gebracht. En waarbij die beweerdelijke 'slechtheid' van hun religie maar een onderdeel daarvan vormt.

Het meest schandelijke aspect van het onderhavige arrest is dan ook niet de inhoud **an sich** van dit arrest. Maar het feit dat deze volkomen doorzichtige truc

> - de truc dus om zogenaamd (alleen) 'de Islam' in beledigingen en diskwalifcaties op de korrel te nemen, terwijl zelfs een kind beseft dat daarmee alles wat hier te lande met moslims en burgers van Turkse en Marokkaanse afkomst samenhangt bedoeld wordt -

door de Hoge Raad - en daarmee door de hoogste Nederlandse rechter - wordt gehonoreerd.

Ook Wilders roept, zoals iedereen weet, steeds brutaalweg dat hij niks tegen moslims heeft, maar alleen iets tegen de Islam. Terwijl hij, steeds als hij dit roept, daarbij een vage grimas van leedvermaak niet kan onderdrukken. Want intussen heeft hij, in alle openheid, een karrevracht van discriminatoire en haatzaaiende maatregelen tegen moslims paraat liggen.

Die vage grimas van Wilders moet, bij kennisname van dit arrest van de Hoge Raad, zijn uitgegroeid tot een brede en openlijke grijns, nu ook hij, aan de hand van dit arrest, heeft kunnen vaststellen dat de Hoge Raad bereid is dergelijike misleidende trucs voluit te slikken en te honoreren. En dat de Hoge Raad dus bereid is om, zogenaamd, alleen de Januskop te zien, die door Wilders en zijn soortgenoten de rechter wordt toegewend: de kop die zich zogenaamd alleen tegen 'de Islam' keert. Terwijl het grote publiek intussen een heel andere kop voor ogen heeft: de kop die zich dreigend keert tegen alles wat met moslims en niet-westerse alochtonen van mediterrane afkomst te maken heeft.

XXXII. Opzettelijke deprivatie van rechtsbescherming door de Hoge Raad jegens 1 miljoen medeburgers - de Hoge Raad als gevaar voor de rechtsorde

Er zijn hier maar twee mogelijkheden. **Of** de Hoge Raad laat zich door Wilders-adepten - hier met name dan door de soortgenoot van Wilders die in dit arrest aan het woord was - voor de gek houden. Em dan is deze Hoge Raad verstandelijk van een volstrekt larmoyant niveau. **Of** de Hoge Raad kiest er bewust voor die maatschappelijke krachten, die zich tot dagtaak hebben gesteld om de moslims en niet-westerse allochtonen van mediterrane afkomst niet aflatend te beledigen, te diskwalificeren en met openlijk aanzetten tot haat en discriminatie te lijf te gaan, volledig vrij baan te geven. Als ze tenminste het benul opbrengen om het zo in te kleden dat zij zich zogenaamd tegen 'de Islam' keren.

Aannemende dat de Hoge Raad niet gek is, blijft hier alleen de tweede optie over. De Hoge Raad voegt zich in dit arrest **willens en wetens** naar die krachten, die uit zijn op een permanente hetze tegen alles wat met moslims en burgers van niet-westerse mediterrane afkomst te maken heeft, een en ander onder de manifeste leugen dat zij zich alleen tegen 'de Islam' als godsdienst zouden keren, bij wijze van een soortement 'religiekritiek'.

De conclusie is dan ook onontkoombaar. Dit arrest maakt duidelijk dat de Hoge Raad openlijk heult met deze maatschappij-ontwrichtende krachten.
Daarmee vormt de Hoge Raad zelf een bedreiging voor de rechtsorde.

Middels dit arrest wordt aan ongeveer 1 miljoen mensen hier te lande de rechtsbescherming die artikel 137c Sr ook aan moslims en niet-westerse allochtonen van mediterrane afkomst beoogt te bieden, door de Hoge Raad ontzegd. Als de manifest tot hen, als bevolkingsgroep, gerichte constante stroom van beledigingen en diskwalificaties maar wordt verhuld op de manier waarop ook Wilders dat pleegt te doen. Namelijk vanuit de even doorzichtige als zouteloze smoes dat aldus, bij wijze van een soort 'religie-kritiek', 'de Islam' wordt aangepakt.

XXXIII. De koers van de Hoge Raad: een rechterlijke terugtocht uit essentiële onderdelen van het publieke domein

Ook dit arrest is daarmee een manifestatie van de in het laatste decennium manifest geworden tendens waarbij de Nederlandse rechter door de Hoge Raad op een koers wordt gezet om zich terug te trekken uit essentiële onderdelen van het publieke domein. Ten gunste van het vrije spel van krachten. Waarbij wat op rechtsbescherming aanspraak heeft wordt prijsgegeven aan dat vrije spel van krachten. Zoals hier de rechtbescherming die artikel 137c Sr heeft te bieden, door de Hoge Raad wordt prijsgegeven. Tenminste als het gaat om de bevolkingsgroep van bijna 1 miljoen medeburgers hier te lande, die moslim zijn.

Hun recht op bescherming tegen een constante stroom van beledigingen en hetze-uitingen wordt daarbij opgeofferd aan een verwrongen waanbeeld van wat dan wordt betiteld als 'vrijheid van meningsuiting'.

XXXIV. Eerdere uitingen van de door de Hoge Raad ingezette koers op rechterlijke terugtocht uit essentiële onderdelen van het publieke domein

Ook in een aantal andere opzichten werd de Nederlandse rechter door de Hoge Raad al eerder op een koers gezet van een terugtocht uit het publieke domein, daar waar rechtsbescherming een gebiedende eis vormt. Zoals toen de Hoge Raad bepaalde dat de rechter niets te zeggen zou hebben over het wel of niet deelnemen aan een oorlog, volkenrechtelijk rechtmatig of niet, door de Nederlandse Staat (HR 29 november 2002, C01/027HR - Danikovic c.s./Staat). Of toen de Hoge Raad verordonneerde dat de Nederlandse Staat alle recht van de wereld zou hebben om, zonder enige mogelijkheid tot rechterlijke tussenkomst, zelf uit te maken of en wanneer hij eventueel medewerking zou verlenen aan het daadwerkelijk gebruik van kernwapens als massavernietigingswapens, desnoods rechtstreeks tegen steden. Een extreem misdadig arrest, waarin de Hoge Raad zelfs het als eerste vernietigen van steden met zware kernwapens potentieel rechtmatig verklaarde (HR 21 december 2001, NJ 2002,217 - Vereniging van Juristen voor de Vrede c.s./Staat). Dan wel toen de Hoge Raad de Nederlandse ministers een vrijbrief gaf om zich eventueel schuldig te maken aan het leiding geven of het zich medeplichtig maken aan misdadige oorlogvoering en het schenden van het internationale humanitaire recht, zaken waarvoor we hier te lande tribunalen als het Joegoslavië Tribunaal en het Internationaal Strafhof in gereedheid houden om, in geval regeringsvertegenwoordigers van andere staten zich daaraan schuldig maken, te

kunnen overgaan tot hun berechting. Dit toen de Hoge Raad onze eigen ministers voor zulke schendingen van dwingendrechtelijke internationale rechtsregels bij arrest een hoge mate van immuniteit van strafvervolging verleende (HR 19 oktober 2007, rek. nr. R07/019HR - Van Melle c.s./Donner & Verdonk).

XXXV. De rol van de Hoge Raad in de Tweede Wereldoorlog: een herhaling van zetten

Gedurende de Tweede Wereldoorlog vertoonde de Hoge Raad zo'n zelfde terugtocht uit het publieke domein. De Hoge Raad weigerde toen op te treden tegen maatregelen van de bezetter, waaronder dus ook tegen maatregelen gericht tegen de Joden.
Dit onder het hier herkenbare argument dat het recht onvoldoende aanknopingspunten zou bieden voor een rechterlijk optreden tegen de wetten en decreten van de bezetter. Zoals de Hoge Raad dit toen, in het beruchte Toetsingsarrest (HR 12 januari 1942, NJ 1942, 271), vaststelde.

Vanwege die houding werd de voltallige Hoge Raad na de Tweede Wereldoorlog gezuiverd. En ook nu faalt de Hoge Raad weer als het erom gaat thans in de tang genomen minderheidsgroepen de hen toekomende rechtsbescherming te bieden. Onder hetzelfde motto als toen, namelijk dat het recht daartoe onvoldoende aanknopingspunten zou bieden.

Na het afschuwelijke in gebreke blijven van de Hoge Raad gedurende de Tweede Wereldoorlog, lijken de lessen die daarmee werden geleerd inmiddels alweer geheel vergeten. Opnieuw wordt naakte misdadigheid met een grootschalige maatschappelijke impact door de Hoge Raad als buiten het bereik van het recht voorgesteld. Op een toenemend aantal fronten.

Dit alles heeft zich de afgelopen jaren in hoog tempo voltrokken. Zodat de vraag rijst: "Wie stopt het gezwel dat Hoge Raad heet?". Of minder heftig gesteld, maar wel even indringend bedoeld: "Wie bewaakt hier de bewakers van onze rechtsstaat?"

mr. L.P.H. Brandligt

INHOUD

I. Inleiding en samenvatting

II. Al of niet opzettelijk toegepaste verbale patronen bij het uiten van beledigingen jegens moslims

III. Gespeeld onbegrip van de Hoge Raad

IV. Honorering door de Hoge Raad van op belediging van moslims gerichte kunstgrepen

V. De essentie van het arrest: beledigingen die 'de Islam' adresseren vallen buiten het bereik van artikel 137c Sr

VI. Het weloverwogen oordeel van het hof

VII. De kernoverwegingen van de Hoge Raad ter vernietiging van het oordeel van het hof

VIII. Constructie door de Hoge Raad van een beslissend onderscheid tussen een zich beledigend uitlaten over een groep mensen vanwege hun godsdienst en een zich beledigend uitlaten over een godsdienst met de vooropgezette bedoeling om daarmee een groep mensen vanwege hun godsdienst te beledigen

IX. Meer geconcretiseerd: de uiting "Stop het gezwel dat Islam heet", kan niet beledigend worden geacht voor moslims in de zin van artikel 137c Sr, hoezeer zij zich daardoor ook beledigd voelen en hoezeer het dan met name zij zijn die gestopt moeten worden

X. Koketteren door de Hoge Raad met de parlementaire geschiedenis van artikel 137c Sr als nietszeggende exercitie

XI. De parlementaire geschienis leert dat de 'beperkte reikwijdte' van artikel 137c Sr 'm elders zit dan waar de Hoge Raad hem zoekt

XII. Door de Hoge Raad geconstrueerde schijntegenstellingen

XIII. In de onderhavige zaak geen 'felle kritiek op opvattingen en gedragingen van moslims' aan de orde - zinloosheid van overwegingen dienaangaande

XIV. De groep van moslims als geadresseerden - als 'het gezwel dat Islam heet' 'gestopt' moet worden, zijn zij het, als dragers van de islam, die gestopt moeten worden

XV. De noodzaak van een casuïstische benadering

XVI. 'De dorre wijsheid van de letterknecht'

XVII. Een door de Hoge Raad zonder onderbouwing gelaten proclamatie

XVIII. Nadere manipulaties van de Hoge Raad bij diens oordeel

XIX. Een nieuw leerstuk van de Hoge Raad, maar dan wél alleen 'algemeen geldend' zover het moslims betreft

XX. Willens en wetens een vrijbrief van de Hoge Raad voor systematische belediging van moslims over de boeg van 'Islamkritiek'

XXI. Naar een nieuw beoordelingskader - los van de fictie van 'religiekritiek'

XXII. Wat met name extreem-rechts bedoelt met zoiets als "Stop het gezwel dat Islam heet"

XXIII. De omvang van de beledigende lading van een uiting als "Stop het gezwel dat Islam heet"

XXIV. Vervalsing door de Hoge Raad van het beoordelingskader

XXV. Opzettelijkheid bij de Hoge Raad

XXVI. Extreem-rechtse websites: wat daar onder 'de Islam' wordt verstaan, als "gezwel" dat 'gestopt' zou moeten worden

XXVII. Nogmaals 'de Islam' als pars pro toto voor alle slechts in de wereld, de moslims als dragers daarvan wel in de eerste plaats

XXVIII. Het doen van beledigende en haatzaaiende aanvallen op minderheidsgroepen als zijnde van een andere dimensie en van een andere maatschappelijke en juridische impact als op meerderheidsgroepen

XXIX. Het apect haatzaaien bij uitlatingen als de onderhavige al eerder door het OM verduisterd en daarmee aan rechterlijke toetsing onttrokken

XXX. Gerechtvaardigde vrees voor verdere manipulaties van het OM in het kader van diens onwil om haatzaaien en aanzetten tot discriminatie tegen moslims en burgers van Turkse en Marokkanse afkomst te vervolgen

XXXI. De deur voor kwaadwilligen door de Hoge Raad wagenwijd opengezet

XXXII. Opzettelijke deprivatie van rechtsbescherming door de Hoge Raad jegens 1 miljoen medeburgers - de Hoge Raad als gevaar voor de rechtsorde

XXXIII. De koers van de Hoge Raad: een rechterlijke terugtocht uit essentiële onderdelen van het publieke domein

XXXIV. Eerdere uitingen van de door de Hoge Raad ingezette koers op rechterlijke terugtocht uit essentiële onderdelen van het publieke domein

XXXV. De rol van de Hoge Raad in de Tweede Wereldoorlog: een herhaling van zetten

--------OOOOOOO--------